

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
ЧЕТВРТА СЕДНИЦА
ПРВОГ РЕДОВНОГ ЗАСЕДАЊА
Трећи дан рада
22. мај 2017. године

(Седница је почела у 10.05 часова. председава Верољуб Арсић,
потпредседник Народне скупштине.)

*
* *

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Поштоване даме и господо народни посланици, настављамо рад Четврте седнице Првог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у 2017. години.

На основу службене евиденције о присутности народних посланика констатујем да седници присуствује 99 народних посланика.

Ради утврђивања броја народних посланика присутних у сали, молим вас да убаците своје идентификационе картице у посланичке јединице електронског система за гласање.

Констатујем да је применом електронског система за гласање утврђено да је у сали присутно 109 народних посланика, односно да су присутна најмање 84 народна посланика и да постоје услови за рад Народне скупштине.

Прелазимо на 1. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ДОПУНИ ЗАКОНА О ОСИГУРАЊУ ДЕПОЗИТА (појединости).

Примили сте амандмане које су на Предлог закона поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић, Здравко Станковић, Милорад Мирчић, Зоран Красић, др Санда Рашковић Ивић, Ђорђе Вукадиновић, Славиша Ристић, Маријан Ристичевић, др Александра Томић, Чедомир Јовановић, Енис Имамовић, Наташа Мићић, Олена Папуга, Ненад Чанак, др Жарко Кораћ, Ненад Милић и Бајро Гегић.

Примили сте извештаје Одбора за финансије, републички буџет и контролу трошења јавних средстава и Одбора за уставна питања и законодавство, као и мишљење Владе о поднетим амандманима.

Пошто је Народна скупштина обавила начелни претрес, сагласно члану 157. ст. 3. Пословника Народне скупштине, отварам претрес Предлога закона у појединостима.

На члан 1. амандмане, у истоветном тексту, поднели су народни посланик Милорад Мирчић и заједно народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 1. амандман су заједно поднели народни посланици др Санда Рашковић Ивић, Ђорђе Вукадиновић и Славиша Ристић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, ја ћу повући овај амандман. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Ристичевићу.

На члан 1. амандман су заједно поднели народни посланици Чедомир Јовановић, Енис Имамовић, Наташа Мићић, Олена Папуга, Ненад Чанак, др Жарко Кораћ, Ненад Милић и Бајро Гегић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Зоран Красић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Зоран Красић.

ЗОРАН КРАСИЋ: Овим амандманом предложио сам, ако већ идете у ову операцију да средства фонда за осигурање депозита, и то девизна средства, пласирате у државне или дужничке хартије од вредности, да то буде на неки начин под неком контролом и неким ограничењем. Предложио сам амандманом да та улагања иду у тзв. краткорочне хартије од вредности. То су, пре свега, записи са роком доспећа три месеца и шест месеци. Све до годину дана рачуна се као краткорочно пласирање средстава.

Зашто краткорочно? Зато што је сврха постојања фонда за осигурање депозита да располаже средствима како би могао да интервенише у што краћем року уколико се отвори стечај над неким од банака. Ако би се та средства пласирала у дугорочне хартије од вредности, онда су рокови доспећа тих хартија од вредности много дужи, годину дана, две године, и онда се поставља питање да ли овај интервентни фонд испуњава своју функцију.

Само да вам скренем пажњу, с обзиром на то да се и ова влада налази у процесу пузања ка ЕУ и да преузимате обавезу да усагласите наш правно-политички систем са тековинама ЕУ, ако то будете радили, тамо нас очекује обавеза да осигурамо све депозите до 100.000 евра; тамо нас чека обавеза да овај фонд може да исплати осигуране депозите у року од седам дана, јер директива из 2014. године предвиђа да се сваке године смањују ти рокови: од 45 дана, 20 дана, тек 2024, чини ми се, рок ће бити седам дана. Морам да вас подсетим да та директива подразумева и обавезу осигурања депозита великих правних лица. Ми засад имамо само физичка лица, мала и средња предузећа и микро лица.

Морам да вас подсетим на још једну ствар: 14,5 милијарди евра се рачуна да су депозити који су осигурани, а средства која се налазе у фонду за осигурање депозита далеко су испод онога што је пројектовано као циљ овог фонда. Циљ овог фонда јесте да у једном тренутку располаже са 5% средстава од осигураних депозита.

Наравно, овде се поставља једно суштинско питање. Све премије које се уплате у фонд за осигурање депозита по дефиницији постају државна средства. Ми на овај начин државним средствима гарантујемо сигурност приватних средстава физичких лица у нашем банкарском систему.

Ова операција којом ви желите да средства из фонда једне сигурности... Ја вас само подсећам како је још 2005. године најављено формирање овог фонда да се не би десили проблеми као што су раније били: стара девизна штедња, како је наводно држава потрошила паре грађана које су они уложили у банке као штедњу. Тако је најављен овај фонд. Овај фонд је на првом задатку, који је имао 2012. године, доживео торпедирање. Испоставило се да су недовољна средства у том фонду. Зато се држава и задужила за 145.000.000 евра од Светске банке, да би оснажила овај фонд.

Ви сада процењујете да је банкарски систем Србије изузетно добар и да ових сто четрдесет и нешто милиона треба уложити у државне

хартије од вредности и помоћи санацији буџета Републике Србије. Сматрам да ова операција није добра, без обзира на то којом динамиком у случају интервенције можете да реализуете и те орочене хартије од вредности, какав ће дисконт бити, каква ће бити ту трговина. Мислим да је ово лоша порука за све грађане који имају депозите код банака, а ту се подразумевају и паре на штедњи.

Значи, четрнаест и по милијарди евра биће осигурано и хартијама од вредности. Ми смо хтели да то буду краткорочне хартије од вредности да би се ипак очувао смисао постојања фонда за осигурање депозита.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала. Врло кратко. Позивам да се не прихвати, наравно. Не због тога што није у директној вези с европским интеграцијама Србије, које се спроводе у најбољем интересу грађана ове земље и потпуно је беспредметно тврдити да је нешто другачије, већ зато што, као што је лепо рекао предлагач закона, то стоји у образложењу мишљења о амандману, није у складу са законом. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 1. амандман је поднео Одбор за финансије, републички буџет и контролу трошења јавних средстава.

Представник предлагача је прихватио овај амандман на седници надлежног одбора.

Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик др Александра Томић.

Влада и Одбор за финансије, републички буџет и контролу трошења јавних средстава прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

На члан 2. амандмане, у истоветном тексту, поднели су народни посланици Зоран Красић и заједно народни посланици Марко

Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Зоран Красић.

ЗОРАН КРАСИЋ: Мада ми није јасно да мој амандман није у складу са законом... Не знам с којим законом није у складу. Али, нема везе, да пређемо преко тога.

Наравно, када неко тражи да се брише члан 1, по логици ствари тражи да се брише члан 2. који каже да овај закон, односно ова допуна ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“.

Мислим да ова интервенција у систему осигурања депозита није добра. Морам да подсетим да је 2007. године исто била прича о јачини тог нашег фонда. Тада је Србија, односно фонд, односно Агенција за осигурање депозита изгубила 11,8 милиона динара јер је девизна средства пласирала у државне хартије од вредности Немачке. Због негативних кретања која су се десила по нас, наша агенција је изгубила 11,8 милиона динара. То указује да у Агенцији постоје људи који не знају да раде овај посао. Ако се погледа састав руководства Агенције за осигурање депозита, ту се налазе људи из пропале „Универзал банке“. Ако су били неуспешни у „Универзал банци“, а зашто би били успешни у Агенцији за осигурање депозита? Нема разлога да се сумња у њихову неуспешност.

Мислим да овај закон и онај следећи који долази на дневни ред треба изместити, не треба усвојити ове измене. Ја разумем да држава има потребу да скине нека средства са неког рачуна да би се попуњавале рупе у буџету, то могу да разумем, али та средства треба да се скидају код неких који су профитабилни, а не код неких који служе као гаранција и као нека сигурност. Сврха овог фонда јесте да код њега буду средства. Уколико се та средства негде пласирају, ангажују, то мора да буде или краткорочно или ограничено.

Пазите, овде је сада усвојен амандман од стране предлагача да четвртина тих средстава, значи, четрнаест и по милијарди евра је депозит који се осигурава, фонд има сто четрдесет и нешто милиона, свака три месеца тај фонд добија још 21.000.000 евра по основу премија које уплаћују ове банке. Та средства морају да буду стабилна, мобилна, да може да се интервенише. Јер, ако се деси то што се најављује са „Комерцијалном банком“ и крену људи да подижу своје депозите и штедне улоге, шта ће да се деси? Десиће се стампедо на финансијском и банкарском тржишту. А

држава нема средстава да смири ту ситуацију благовременом интервенцијом, да у року од 30-40 дана исплати депозите.

Сећате се шта је било 2012. године са екскурзијом, „Нова Агробанка“, „Агробанка“ и оне банке које су отишле у стечај? Ја не слутим да се то деси, не желим да се то деси, али на овај начин штедише и депоненти губе сигурност. Уз уважавање свих података да, рецимо, физичка лица чине 71% укупних депозита, да су девизни депозити 88%, то указује на могућност да се деси стампедо на банкарском тржишту. Тим пре што скоро 80% свих депозита јесу тзв. краткорочни, по виђењу, или са роковима доспећа три месеца, шест месеци. У случају најмање промене на тржишту, наша Агенција за осигурање депозита неће моћи да интервенише и да смири стампедо који може да се деси.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала још једном. Уз захвалност предлагачу амандмана што нас је подсетио на непочинства досовског режима из 2007. године, ипак позивам да се не прихвати. Прво, јер мислим да треба прихватити комплетан закон, а друго, јер мислим да и предлагач сам, предлажући измену а не брисање у члану 1, сматра то исто.

Што се тиче питања који закон тачно није уважен до краја, то стоји у образложењу Владе. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Иван Бауер.
Изволите.

ИВАН БАУЕР: Хтео бих само да подсетим на нешто што је представник предлагача, министар Вујовић, рекао у начелној расправи прошле недеље, а управо из тога се види да не постоји никаква опасност да буду угрожени депозити грађана. Чак и да дође до ове ситуације о којој је колега говорио, а то је да се уруши неки део банкарског система, што не сматрам да је реално, ми и даље имамо у резерви кредит од *EBRD*, односно резервисана средства код *EBRD* која су управо за ову намену предвиђена.

Дакле, чак и да дође до таквог развоја ситуације, који је, кажем, врло мало вероватан, односно готово невероватан, ми можемо да реагујемо. И да су нам средства која имамо у фонду за осигурање депозита у том тренутку негде орочена на неки дужи рок, ми можемо да реагујемо тако што ћемо повући кредит од *EBRD*, који већ имамо резервисан. Дакле, средства грађана, односно штедња грађана, али и штедња предузетника, микро, малих и средњих предузећа, није ни на који начин угрожена. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 2. амандман су заједно поднели народни посланици др Санда Рашковић Ивић, Ђорђе Вукадиновић и Славиша Ристић.

Реч има народни посланик Ђорђе Вукадиновић. Изволите.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Захваљујем. Скрећем пажњу да ћу користити време овлашћеног излагача.

Потпуно је јасно о чему се овде ради. Ми смо предложили да се избрише, односно да се преформулише то да закон ступа на снагу осмог дана по објављивању, рекли смо да ступа на снагу наредног дана. Зашто? Због тога што је... Ево, и предлагач је овде, и они који бране овај закон, односно ове измене инсистирају на хитности и на потреби да се сачувају и очувају средства грађана. У том смислу, ако је овај предлог дошао у процедуру 12. маја, ако је 17. маја заказана седница Скупштине, ако је 18. маја експресно одржана седница, односно заседање Скупштине, онда, када је тако хитно, када је, као што је предлагач рекао, избегнута јавна расправа баш због важности и ургентности ситуације, да се спречи одлив или потенцијални губитак који имамо...

Да грађани знају о чему се ради, ради се о томе да је Агенција обавезна да држи девизна средства депонована у страним банкама, а странке банке дају у овом тренутку негативну камату. Другим речима, држава плаћа страним банкама да би држала средства у тим банкама, односно Агенција у овом конкретном случају. Дакле, ми плаћамо да би оне чувале наш новац, због сигурности државе Србије.

У том смислу, кад је тако хитно, када је уз, ја бих рекао, понижавање Скупштине и, у сваком случају, малтретирање народних посланика... Видели смо да су колеге из скупштинске већине имале проблем да обезбеде кворум јер су њихови посланици били затечени тиме да се Скупштина заказује од јуче, односно данас за сутра. Из свих тих разлога, када је тако хитно, а хитност је главни наведени аргумент, и очување средстава, односно не даље трошење новца пореских обвезника, онда је најбоље да ступи на снагу дан након објављивања.

Наравно да не мислим да ће сада пропасти неке велике паре, ту се потрошити, али јесте битно. Подсетио бих драге колеге да смо, колико прошле недеље, усвојили амандман истоветног садржаја, односно сличног садржаја, на Предлог закона о судијама, који је колега Петар Петровић предложио. Пазите, на први поглед се не види зашто је било хитно да Закон о судијама ступи на снагу дан након објављивања у „Службеном гласнику“ када је уобичајени термин осам дана. Дакле, овај је ступио дан након објављивања. Изгледа да је процењено да ће неке судије у међувремену

морати да оду у пензију, или из неког другог разлога. Није образложено у чему је та хитност била, да Закон о судијама ступи на снагу дан након објаве. А овај закон, који је важнији, ради се о важнијој материји у крајњој линији, иде по уобичајеној процедури. Као што рекох, све је било хитно, постојала је атмосфера хитности. У том смислу, рекао бих, има смисла да се овај амандман усвоји.

Исто тако, волео бих да поводом овог првог, односно расправе... да се надовежем на оно што је говорио колега Красић. Имам утисак да овде, чак и када су амандмани најдобронамернији, а тако сам схватио овај његов амандман, као и овај наш амандман, као да постоји воља, настојање да се чак и конструктивни амандмани не усвајају, само зато што долазе од стране опозиције. Рекао бих, у конкретном случају, да је могао показати добру вољу, тим пре што је министар Вујовић такође током расправе управо демонстрирао ту врсту спремности на толерантан и аргументован дијалог, сам се сложио с тим.

Мислим да је овај амандман колегинице Томић отприлике ишао у истом духу као што је ишао и наш, претходно одбијени амандман, само што смо га ми конкретизовали и ишли на једно обухватније решење, не ад хок решење. Шта је био смисао тог нашег решења? Да се средства овог фонда могу улагати у домаће хартије од вредности које емитује држава Србија, односно Народна банка, без овог лимитирања – само док трају ванредне околности на светском девизном тржишту. Ту препознајем неповерење у домаће факторе и институције, које можда има смисла, али ми већ на неки начин олакшавамо и дајемо могућност нашим институцијама, и Агенцији и Народној банци, овим изменама које су предложене, да могу да улажу и у домаће хартије од вредности. Зашто то не би био принцип, зашто то не би било начело? Па, ако неко погреша и огреша се о то, онда да одговара, да буде санкционисан.

У овоме препознајем одсјај или одјек једне неолибералне филозофије и идеологије и економске политике која влада годинама у Србији, посебно последњу деценију и више, по којој све што је домаће, лоше је, све што је страно, добро је. Значи, стране банке су добре чак и када дају негативну девизну камату, а пласман на домаће тржиште, домаће фирме, домаће компаније, па и домаће банке су априори рђаве и лоше. Не, видели смо да и стране банке пропадају, видели смо да и стране банке ојаде своје клијенте. Као што и домаћа фирма, домаћа компанија, па чак и домаћа банка може да послује успешно. Дакле, увек зависи од људи, као што смо

говорили у вези с оним другим законом. Увек зависи, у крајњој линији, од људи и од институција.

У том смислу, мислим да је грешка што није усвојен наш амандман, који даје на неки начин више могућности, више маневарског простора и Народној банци и Агенцији за депозит, на крају крајева држави Србији, да располаже тим средствима по нахођењу, уз ризик и одговорност, наравно, који уз та већа овлашћења иду. Ако имају већа овлашћења да процене шта је боље, шта је уносније – шта је уносније за фонд и шта је уносније за државу Србију. Овако смо на неки начин само мало разлабавили ово решење да морају да улажу у стране финансијске институције, али нисмо у суштини скинули ту врсту обавезе.

А образложење које је дато приликом одбијања нашег претходног амандмана, мислим да не стоји, јер оно је на неки начин на линији и на трагу те, као што рекох, погубне неолибералне идеологије и филозофије по којој је све домаће лоше а све страно добро. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Горан Ковачевић.

ГОРАН КОВАЧЕВИЋ: Код овог амандмана имамо, конкретно ја лично, поштујући образложење које сам чуо, неколико техничких проблема.

Прва ствар коју сам записао овде је хитност поступка. Та средства се не налазе тренутно на рачуну Агенције за осигурање депозита. То су средства... И ту сте направили још једну грешку. Агенција за осигурање депозита не пласира средства страним банкама. У ствари, за њу то ради Народна банка Републике Србије, која је комитент, односно ради у њиховом интересу а за рачун Агенције. Зато, та средства се тренутно не налазе на рачуну да ми можемо промтно да реагујемо данас, сутра или прекосутра. Ми овим законом у ствари стварамо геп Народној банци, дајемо овлашћење да средства која се налазе, а која потичу из Агенције за осигурање депозита, могу у наредном временском периоду да буду пласирана, данас, за пет дана. Та средства су већ пласирана по неким ороченим условима и не могу се тако брзо, тренутно повући. Када кажемо тренутно, то значи да се она могу повући вероватно за два-три дана, али данас ништа не значи.

Ради се о средствима која су високоликвидна. И када кажете да је ово концепт неолиберализма, то је у ствари концепт који функционише у банкарском сектору централних банака већ двеста година, сто година,

откако постоје централне банке. Није примарно да ова средства доносе приход, примарно је да ова средства буду ликвидна.

Министар Вујовић вам је, а што и ја знам, врло јасно рекао у расправи – ова средства Народна банка не пласира ни у једној банци, па ни страни, која постоји на домаћем тржишту. Пре свега, ради се о хартијама од вредности три-четири земље, које имају права вучења и којима су кредитни рејтинзи AAA плус, у страним банкама, вероватно их има три-четири, које су високопрофитабилне и ликвидне банке и којих практично нема на домаћем тржишту. А да их и има, не бисмо их пласирали.

Суштина је, ви јесте у праву, ми јесмо померили у одбору за буџет овим законом да 25% средстава буде пласирано у хартије од вредности домаћих извора, али краткорочно, зато што не постоји и неће постојати ниједан други механизам који ће омогућити ефикасно располагање средствима Агенције за осигурање депозита и Народне банке сем пласирања у најликвиднија финансијска средства страних држава, у хартије од вредности, и страних банака.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Александра Томић.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Уважени председавајући, поштовани министри, колеге посланици, да у овој расправи не бисмо остали недоречени о нивоу девизних резерви, и због грађана Србије, да не би дошло до тога да имају неку скепсу у вези с тим да је висина девизних резерви угрожена одређеним законским предлозима, сматрам за своју обавезу да кажем да на сајту Народне банке Србије можете да видите информацију о висини девизних резерви.

На крају априла 2017. године износила је 9.409,4 милиона евра, чиме је обезбеђена покривеност М1 од 200% и шест месеци увоза робе и услуга, што је двоструко више од стандарда којима је утврђен адекватан ниво покривености услуга и роба овим резервама. Истовремено треба рећи да су нето девизне резерве, значи оне које су умањене за девизна средства банака, на крају априла 7.721 милион евра, прерачунато према курсевима ММФ-а по којима се прати извршење самог програма, веће за 1.589 милиона евра у односу на пројектовани минимум девизних резерви који смо предвидели када смо радили аранжман и споразум са ММФ-ом.

То показује да ова влада заиста води одговорну фискалну политику и, када говоримо о нивоу девизних резерви, грађани Србије не треба да имају никакав страх, у будућности ће заиста бити очуване, а на

основу ових измена и допуна Закона ћемо моћи да приходујемо на основу позитивних каматних стопа. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем. Даме и господо народни посланици, размишљао сам да гласам за овај амандман, све док предлагач није почео да га образлаже.

Годинама сам слушао предлагача, који се управо на РТС-у, као аналитичар, новинар, наступао је на свим телевизијама, залагао за елементе неолибералне политике. Није критиковао, рецимо, потписивање ССП-а, у коме је готово и сам учествовао. Његов коалициони партнер, преко кога је дошао у Скупштину, договорио је тај ССП, парафирао га, а у њему је предвиђена продаја некретнина странцима. Не знам које мишљење је предлагач имао исправно, да ли оно ...

(Председавајући: О амандману, колега Ристичевићу, молим вас.)

О амандману, наравно. Хтео сам да гласам за оно што је предлагач био предложио, све док није почео да образлаже. А ви очигледно нисте добро слушали образлагање, па бисте могли да чујете елементе патриотске економије. То је дошло од човека који је преко коалиционог партнера дошао овде, а тај коалициони партнер је, док је владао, рецимо, фирму од 1,8 милијарди узео из српских руку и продао странцима. За мене је неприхватљиво сада да гласам за тај амандман, иако сам о томе размишљао, јер ме је предлагач, најпознатији влашки политичар, убедио у контра – да не вреди гласати за оно што он предлаже, јер нема никакву константу, односно данас прича једно као аналитичар, сутра прича друго као политичар. Из тог разлога, не могу да гласам за овај амандман иако сам у првом тренутку мислио да вреди гласати за ово. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Народни посланик Ђорђе Вукадиновић.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Захваљујем колеги Ковачевићу и колегиници Томић на образложењима, односно објашњењима, али мислим да то није против онога што сам говорио.

Дакле, само сам кренуо пажњу на неку врсту нелогичности – да Предлог закона улази у процедуру по хитном поступку, да се хитношћу правда то што нема јавне расправе (то стоји у предлогу који нам је стигао из Владе), да се хитношћу објашњава то што се седница заказује данас за сутра, а да на крају, када том логиком идем и кажем – па када је тако хитно,

онда нека ступи дан након доношења, одговара ми се како ипак није баш толико хитно.

Слажем се да неће пропасти, најбоље је ако ступи на снагу осмог, а не првог дана након објаве, али бих скренуо пажњу да смо прошле недеље усвојили амандман да Закон о изменама Закона о судијама ступи на снагу дан након објаве у службеном листу, зато што се неком журило. Питам зашто је била таква журба да Закон о судијама ступи на снагу дан након објављивања, а нема журбе да овај закон... који је, слажемо се, у добром правцу, само сматрам да није довољно у добром правцу, да није довољно храбро отишао још даље у том правцу одбране могућности националног располагања националним средствима, тако да кажем, да је у том погледу требало бити одлучнији.

Што се тиче ових коментара које смо чули на крају, то заиста није вредно коментарисати, зна се да никад нисам подржавао ССП, никада нисам подржавао... Ако је ишта доследно, то је мој евроскептицизам. Нажалост, плашим се да сам био у праву и више него што сам мислио када сам критиковао тај европски курс Србије, поготово стање у ком се ЕУ данас налази.

Дакле, у реду је, нека буде и осмог дана, само вас молим, апелујем да будемо доследни и конструктивни. Ако је прошле недеље било хитно да Закон о судијама ступи одмах сутрадан – а знамо због чега је било, грађани можда не знају, али претпостављају шта је, неком се јако журило јер је неко требало да оде у пензију у тих осам дана – зашто онда овај закон, који чува ресурсе, или начелно брине о ресурсима државе Србије, не би ступио на снагу непосредно након објављивања? Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

По амандману, народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем. Даме и господа народни посланици, да не би било забуне, говорио сам о томе да је коалициони партнер са којим је мој колега ушао овде у парламент својевремено парафирао ССП. Очигледно да му није сметало да са таквом партијом уђе у парламент, а сад му смета када га неко на то подсети. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Да ли још неко жели реч? (Не.)

Пошто смо завршили претрес о свим амандманима, закључујем претрес Предлога закона у појединостима.

Пошто смо обавили претрес Предлога закона у начелу и у појединостима, Народна скупштина ће у дану за гласање одлучивати о Предлогу закона у начелу, појединостима и у целини.

Прелазимо на 2. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ДОПУНИ ЗАКОНА О АГЕНЦИЈИ ЗА ОСИГУРАЊЕ ДЕПОЗИТА (појединости).

Примили сте амандмане које су на предлог закона поднели народни посланици Милорад Мирчић, Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић, Здравко Станковић, Бошко Обрадовић, Срђан Ного, Зоран Радојичић, Марија Јањушевић, Иван Костић, Драган Весовић, Миладин Шеварлић, Зоран Красић, Александара Томић, Чедомир Јовановић, Енис Имамовић, Наташа Мићић, Олена Папуга, Ненад Чанак, Жарко Кораћ, Ненад Милић, Бајро Гегић, Санда Рашковић Ивић, Ђорђе Вукадиновић, Славиша Ристић и Маријан Ристичевић.

Примили сте извештај Одбора за уставна питања и законодавство и Одбора за финансије, републички буџет и контролу трошења јавних средстава, као и мишљење Владе о поднетим амандманима.

Пошто је Народна скупштина обавила начелни претрес, сагласно члану 157. став 3. Пословника Народне скупштине отвара претрес Предлога закона у појединостима.

На члан 1. амандман су, у истоветном тексту, поднели народни посланици Милорад Мирчић и заједно народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Милорад Мирчић. Изволите.

МИЛОРАД МИРЧИЋ: Даме и господо народни посланици, код нас српских радикала поставља се питање откуд оволико неповерење у страна тржишта хартијама од вредности, па и у назнакама, како то кажу у предлогу Владе за допуну овог закона, каже – ако дође до неких поремећаја или негативне камате. Зар још не важи онај слоган, односно парола да Европа нема алтернативу? Зар је у Европи толико нестабилно тржиште да би се хартије од вредности куповале на домаћем тржишту, које не функционише? Ево вам једног примера како и на који начин домаће тржиште хартијама од вредности функционише: у последњих неколико месеци направљено је трансакција у висини цене једних половних кола, односно једног половног возила, тако да не разумемо откуд толико неповерење од стране Владе у ово тржиште, односно у стране банке.

Овде се ради, додуше, и о депонованом новцу, али то је једна од могућности за ова девизна средства, да се пласирају, односно да се депонују у одређеним банкама. Друга могућност је да Народна банка на

тржишту хартија од вредности увећава вредност капитала којим управља Агенција.

Оно што се још намеће као питање, а ми га постављамо да и јавност чује, то је каква је сврха, после овога, постојања ове агенције. Фонд као фонд у реду, можемо да разумемо на неки начин да постоје ова средства која гарантују одређену сигурност за евентуалну надокнаду штете онима који су штедише, али ако је у Управном одбору ове агенције један представник Владе, један представник НБС и три експерта, сада, овом изменом коју предлаже Влада, поставља се реално питање зашто постоји та агенција кад је све под ингеренцијом Владе. Влада ће и тако, у случају настале штете или било каквих промена на рачуну ове агенције, интервенисати одређеним средствима. Тако да треба послушати ипак нас српске радикале и размислити добро не само о овој агенцији, о укидању ове агенције, него свих агенција, јер то су паралелни системи који функционишу у оквиру политичког система, а паралелни су са одређеним секторима управе, односно министарствима, који већ постоје.

Због тога ми српски радикали користимо прилику, када се предлаже ова измена, да амандманом... Дајући да се брише ова измена коју предлаже Влада, једноставно желимо да натерамо Владу да размишља убудуће да ли је уопште оправдано да се располаже оваквим средствима на овакав начин, а пре свега да искористимо прилику да по ко зна који пут поново у јавности нагласимо беспотребност постојања силних агенција, које имају своју инфраструктуру, своје управне одборе, директоре, службе, које имају не тако мала примања и додатни су терет на леђима и тако осиромашених грађана.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала лепо. Опет кратко: позивам да се не прихвати. Образложење које је дао предлагач амандмана има своје контраобразложење, добијено од Владе – дакле, исто оно што је и сам предлагач приметио у неком од својих коментара, шта је једна од интенција овог предлога закона – да, то је потврђено, то јесте једна од интенција, односно треба остварити одговарајући приход.

Ако је суштина бриге да се овим предлогом амандмана укине Агенција, имам вест – то није предмет закона. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Да ли још неко жели реч? (Да.)

Милорад Мирчић, по амандману. Изволите.

Немате право на реплику.

МИЛОРАД МИРЧИЋ: Очигледно да је млади колега добро обавештен чим је дошао до спознаје да није предмет амандмана укидање Агенције, што је моје велико задовољство. То или сте чули или вам је неко прочитао, претпостављам. Али није суштина у томе, није суштина надгорњавање са опозицијом, са нама српским радикалима, суштина је да се покрене једном коначно та тема која сачињава велики проблем грађанима.

Можете ви да вербалном вештином избегавате решења која вам предлажу СРС и многи други, међутим, доћи ћете неминовно у ситуацију да морате размишљати да ли уопште у тој Европи да тражите било шта, а поготово да депонујете средства, да узимате кредите. Али, неминовност је пре тога да рационално сведете функционисање извршне и сваке друге власти у овој држави. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има министар Ана Брнабић. Изволите.

АНА БРНАБИЋ: Пошто се ово донекле тиче, или у великој мери, и мог ресора, само бих хтела да кажем да ми је драго да је почело да се размишља о оптимизацији државне управе и ефикасном функционисању државне управе. Влада Републике Србије кренула је да размишља о томе 2013. године, тако да је коначно у мандату претходне владе избројан број службеника; исто тако, број агенција; кренуло се у оптимизацију државне управе и у овом тренутку идемо са акционим планом за оптимизацију, тако да је то под контролом.

Дакле, број агенција, шта те агенције раде, да ли се оне дуплирају и шта се плаћа парама пореских обвезника, коначно је у Републици Србији под контролом захваљујући претходној влади и овој влади. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 1. амандман су заједно поднели народни посланици др Санда Рашковић Ивић, Ђорђе Вукадиновић и Славиша Ристић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Ђорђе Вукадиновић.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Исто као и са претходним чланом, односно са претходним законом. Заправо, они су повезани.

Поента је у томе да Влада нема поверења сама у себе на неки начин, како видим из овог образложења, јер је одбијајући наш предлог амандмана рекла да се амандман не прихвата с обзиром на то да би се тиме

потенцијално нарушио концепт диверзификације, имајући у виду да би у том случају потенцијално 100% средстава фонда било инвестирано у државне хартије од вредности (у динарима и страној валути), дакле потенцијално.

Ко ће одлучивати о томе? Ако је то добро решење и оправдано решење, онда нека буде 100% средстава фонда инвестирано у домаће и државне хартије од вредности. Ако није добро решење, ако је решење лоше, онда је свеједно да ли се инвестира у стране или домаће хартије од вредности. То је, дакле, била интенција нашег првог и овог садашњег предлога. На неки начин ми повећавамо права али и одговорност државе, односно и Агенције, и фонда и, наравно, Народне банке, па нека се они са том одговорношћу носе како се носе. Ако се буду носили добро, свака част. Ако се буду носили лоше, сносиће одговорност. Дакле, како бих рекао, мени је необично да Влада одбија предлог амандмана који на неки начин даје њима више маневарског простора.

Само још реч-две о овим агенцијама. Надам се да ће доћи рационализација, да се иде у правцу рационализације или, како сте ви рекли, госпођо Брнабић, да је то стављено под контролу. Немам тај утисак. Знам да је мало демагошки, мени звучи, причати да треба да се укину све агенције. И ви, и ја, и Бог, и сви који се разумеју знамо да се не могу укинути све агенције, само је питање да се оне рационализују, њихов рад да се оптимализује. Не видим, али ви ме обрадујте, изненадите, шта је рационализовано, шта је оптимализовано и шта је смањено, на крају крајева, од броја агенција, у односу на претходну владу коју смо толико критиковали. Толико.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Владимир Орлић. Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: И овде поново позивам да се не прихвати. Уважавајући мишљења која смо добили од Владе, дакле, још једном, диверзификација треба да буде утемељена у закону. Предлог који смо добили од Владе подразумева одређене услове да се нешто реализује на одређени начин. Овако како је предложено амандманом, то би било без икаквих предуслова и у било ком могућем основу.

Што се тиче интереса предлагача да се укине било каква клаузула која би обезбедила могућност да се добра решења примењују трајно, још једна добра вест – обезбеђено је усвајањем амандмана који је предложила колегиница Томић. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем. Даме и господо народни посланици, мислим да Агенција за осигурање депозита и те како треба да постоји, за разлику од неких колега које су стручњаци за финансијска средства. Имамо ми колеге које никада нису куповале срећке, али су редовно добијале на лутрији Србије, редовно.

(Зоран Красић: Што гледаш у мене?)

Очекујем, господине Красићу, да ви то потврдите. Не мислим да сте ви, али знате на ког колегу мислим. Редовно је добијао на лутрији Србије, као врли критичар неолибералне економије, Тадићев и Коштуничин. Редовно је добио на лутрији, један велики влашки политичар, али срећке није куповао. И данас би, отприлике, да укине Агенцију за осигурање депозита.

Агробанка и Развојна банка Војводине – нисмо чули ни реч критике претходног предлагача амандмана иако добро зна да је та агенција посебно морала да реагује ту, да су те банке биле у були за, не знам, шестсто-седамсто милиона евра, да су биле у минусу. Интересантно је да је у то време кад је он то критиковао и добијао на лутрији и Лутрија била у минусу.

Стога мислим да не смемо више дозволити да дођемо у ситуацију као са Агробанком, Развојном банком Војводине и другим банкама са државним капиталом, и да ова агенција може да оплођује средства тако што ће куповати хартије од вредности и оно што припада банкама, да та средства припадну Агенцији, односно да се та средства умноже. Стога, повући ћу свој амандман, али ми је била жеља да кажем да је Влада у праву, да је овај закон добар и да осигурава депозите. Притом, на један нов начин та се средства оплођују и оно што је припадало некад банкама сада ће припасти држави. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По Пословнику, народни посланик Радослав Милојичић.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Хвала, господине Арсићу. Молим вас, рекламирам члан 106, говорник може да говори само о тачки дневног реда о којој се води претрес. Молим вас, заиста, да приведете расправу амандманима, да овде не може свако да говори шта му падне на памет.

Сваки пут када се неко из Демократске странке јави, ако врло мало скрене с теме, ви нам одузмете реч, дате једну, две или три опомене за једну грешку, тако да вас молим да будете објективни и равноправни према свима.

Не говори се о темама дневног реда, дозвољавате да припадници власти говоре лажи о припадницима, пре свега, Демократске странке и читаве опозиције. Знам да томе нећете стати на пут, али онда дозволите и да ми из опозиције говоримо шта желимо, немојте да нам одузimate реч. И немојте да мислите да ћете нас ућуткати тиме што нам дајете по једну, две или три опомене, избацујете нас из сале. Ако нас избаците из сале, десиће се сала на улици, што ми као државотворна странка не подржавамо, али вас молим да будете објективни према свима.

Прошли пут сте ми дали две опомене за секунду, без икаквог разлога. Ако имате такве аршине, да, слажемо се, али имајте такве аршине према свима. Ако немате такве аршине, онда дозволите да и ми из Демократске странке говоримо о нечему што баш није у складу с дневним редом и да питамо одакле државном секретару 400.000 за куповину виле.

Сада ћете ми вероватно одузети реч.

(Председавајући: Не, сада вам изричем опомену.)

Опомену? Свака част! (Искључен микрофон.)

(Радослав Милојичић: Управо сте доказали оно о чему говорим.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Дужан сам да одговорим колеги на повреду Пословника. Потпуно су изједначена права опозиције и власти. Колега Маријан Ристичевић је, када је образлагао претходни амандман, био опоменут да се врати на тему и тачку дневног реда и то је учинио. Сада исто, отприлике око првог минута сам већ упалио свој микрофон да му скренем пажњу, али се вратио на тему. А ви, ако желите да се представљате као жртве у Народној скупштини, то вам нећу дозволити.

Нећу дозволити ни да злоупотребљавате право народног посланика у Народној скупштини. Ако вам нешто није јасно, изволите на конференцију за штампу, поставите питања државним секретарима, које ми не бирамо, и добићете одговоре.

Реч има народни посланик Александар Марковић, по Пословнику.

АЛЕКСАНДАР МАРКОВИЋ: Захваљујем, председавајући. Члан 109: „Опомена се изриче народном посланику...“, па су побројани разлози због чега сте могли да изрекнете опомену народном посланику који је малопре претио овде народним посланицима и вама лично, па је

употребио неки израз, „улица“ итд. Морам да питам – докле ћемо да трпимо претње господина Милојичића?

(Председавајући: Колега Милојичић је добио опомену, за вашу информацију.)

Молим?

(Председавајући: Добио је опомену.)

Сада је добио опомену?

(Председавајући: Да.)

Извињавам се, нисам чуо. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Маријан Ристичевић, повреда Пословника.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, ја се извињавам и вама, господине председавајући, подигао сам Пословник пре колеге Марковића. Рекламирам члан 103. ст. 7. и 8.

У приликама као што је била нешто раније, пре господина Марковића, требало је, по мени, да изрекнете она два минута, односно да посланичкој групи која је злоупотребила повреду Пословника одузмете та два минута, тим пре... Ево и сада крше Пословник. Тим пре што нисам поменуо Демократску странку, поменуо сам Развојну банку Војводине. Нисам знао да је то исто. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Сматрам да Пословник није прекршен.

Реч има народни посланик Ђорђе Вукадиновић.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Хвала. Као да је неким народним посланицима досадно када се ради оно што треба да се ради овде у Скупштини и онда покушавају мало, да ли да добијају неке поене негде или просто да се разоноде, јер им је досадно да причају о члановима и конкретним законским решењима.

Не знам колико то има смисла, али говорим због оних који то слушају и прате и још увек имају поверења у Народну скупштину и њене институције. Дакле, не, ја сам овде говорио управо против укидања, не за укидање ове агенције. Не знам како то није јасно. Знам да неке теже и компликованије ствари можда неки не могу да схвате, али да се потпуно супротно тумаче твоје речи, просто не знам како на то да реагујем.

Дакле, потребна је рационализација, потребно је логику неку применити, али не можемо укинути све агенције. То сам експлицитно рекао. Предлозима наших амандмана дато је само више маневарског простора власти и више одговорности Влади и Народној банци да тим средствима управљају.

То је био тај рационални смисао нашег предлога, али изгледа да је овде неко задужен да квари све што личи на конструктивну дебату и конструктивну расправу. Постоје људи, да ли су се самоовластили или им је неко дао тај задатак, који просто нарушавају атмосферу и достојанство Народне скупштине да би онда грађани закључили како се у тој скупштини само лупета.

Не, дакле, све ове алузије и инсинуације су потпуна глупост, немају везе с истином. На крају крајева, видимо како та јавна предузећа послују сада, а како су пословала раније. Нека боље, нека горе. Тако да се уопште не осећам нити прозваним нити позваним да на то одговарам.

Али морам да вам кажем, драге колеге, јер смо сви овде на истом послу, свако јављање, свако обраћање... Ви имате велику предност и у гласовима, и у ресурсима и у свему осталом, али свако обраћање и свако јављање господина Маријана Ристичевића заправо руши ваш рејтинг, рејтинг Александра Вучића, свиђало се то вама или не. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Молим вас, колега Вукадиновићу, о теми.

Право на реплику, народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, ја сам забринут после овог излагања за свој рејтинг. Мораћу да пређем у неке влашке политичаре. Колико сам разумео, превод ми није требао, нисам видео разлику између оног влашког и српског језика, превод ми није требао, али сам видео да је замерка – лупетање. Дословце је претходни колега рекао да су нека образлагања лупетања.

Ја то њему нећу рећи, само га подсећам – да ли је тачно да је више пута добио новац од Лутрије Србије, а да није куповао срећке? Да ли је истина оно што сам ја говорио или није истина? Жели ли мој колега да у овом парламенту забранимо истину? Да ли је неко, рецимо, мој уважени колега као представник неког аналитичарског предузећа, добијао паре од Лутрије Србије? Да или не? Да ли је тачно да је Лутрија Србије због таквих давања завршила у минусу? То је јединствена лутрија у свету која је пословала са минусом, иако је ту профитна стопа одмах 50%. Значи, Тадићева власт делила је шаком и капом и очигледно да је делила и мом колеги, који се сам у томе препознао.

Надаље, ја сам говорио да су неке фирме, за време владавине његовог коалиционог партнера на садашњим изборима, отишле из српских руку странцима. Земљиште је неко, за време владавине те странке помоћу које је он дошао у парламент, такође завршило код странаца. Он је нека

патриотска политика која је то критиковала, а са њима је ушао у овај парламент.

Да ли је истина то што сам ја причао или не, то је главно. А ја не знам где води то мог колегу који истину прогласи лупетањем. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Ђорђе Вукадиновић.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Неки мисле да је погрешно одговарати колеги, неки имају неке друге стратегије, али ја управо због поштовања овог дома и грађана који нас гледају ипак помало мазохистички то чиним.

Хајде да сада то једном апсолвирамо, и причу о Власима, и о Лутрији и осталом. Дакле, не, Лутрија је пословала врло добро у време када сам ја сарађивао са њима и радио истраживање једне врсте. Друго, није уопште то најважније, поента је у томе да сам подржао једну мањинску листу, не мењајући националност и све остало, која је ушла у парламент. Не ја лично, него њен представник. Толико о причи о влашком језику, влашкој магији, Лутрији и осталом.

Лутрија је ушла у дугове, узгред буди речено, много касније, када су неки други почели да се баве тиме и да послују желећи да обезвреде и Лутрију Србије и сва друга јавна предузећа – ја се плашим, и ЕПС и Телеком – да би их лакше продали. То је суштина, драги грађани и драге моје колеге – да се обезвреде јавна предузећа тако што постављамо неспособне директоре, нешколоване директоре, власнике печењара и полукриминалце, а онда се после чудимо што таква предузећа лоше послују. Не, у то време су пословала, нека боље, нека горе. И, када тражимо од јавних предузећа да уплаћују у државни буџет, да уплаћују што више у државни буџет да бисмо се хвалили добрим ресурсима, па онда та јавна предузећа стровалимо. Можда су проблеми ЕПС-а (видим, ту је стигао и господин Антић) једним делом и због тога што се од ЕПС-а тражило да уплаћује више него што је улагао у амортизацију. Хвала.

У ствари, имам још пола минута, извините, пола минута је драгоценост. Шта имам да кажем на ове теме, ја сам рекао господину и господару господина Ристичевића, али мени је жао владајуће већине, жао ми је господина Вучића, што их овде у Скупштини представљају људи као мој уважени претходник. Ако ви мислите да ће од тога бити користи, од тога што ће неко стално помињати болесну децу, Влахе и лутрије, то је ваша погрешна представа.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

По Пословнику, народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Реплика, поменуо ме је, и то врло увредљиво.

Даме и господо народни посланици, ради се о реплици. Мој колега је признао да је добијао паре од Лутрије. Није још признао да је Лутрија била у минусу, али ћу ја у току седнице прикупити и да је Лутрија Србије у та времена када су владали Борис Тадић и Коштуница ...

Ево видите, они причају о мојој некултури, видите њихову културу.

Дакле, у време њихове владавине Лутрија је давала такав новац и била је у минусу. Једно је признао. Друго, рекао је да је подржао листу влашке странке, и опет слагао; говорио неистину, извињавам се. Донећу листу одгоре и врло лепо ћете установити да је господин који је наступао пре мене, Ђорђе Вукадиновић, на листи, коју ја поштујем изузетно, на листи влашке странке која се звала „Ниједан од понуђених одговора“ био други, кандидат. Дакле, кандидат не подржава листу, један политички аналитичар то треба да зна, него је он кандидат влашке странке која се звала „Ниједан од понуђених одговора“. Са мношћом у дијалогу му не може помоћи ни влашка магија.

Оно друго што је рекао јесте да сам ја неки слуга неког господара. Дакле, ја сам само свој. Моја партија је регистрована са десет, четрнаест хиљада потписа, колико се сећам, за разлику од његовог удружења грађана које се шверцује као политичка странка, а није политичка странка, може да добија паре из иностранства, не подлеже Агенцији за борбу против корупције, њиховој контроли, што моја странка и те како чини.

Дакле, нека сами грађани одлуче да ли је забрањено говорити истину или не, а ја тврдим и даље да сам говорио истину и то ћу доказивати. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Право на реплику, народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала, господине председавајући. Основ је више него познат. Може да се маше до сутра што се мене тиче. Иначе, имао сам жељу и да се јавим по Пословнику, али сада када имам овај основ, по њему ћу.

Хтео сам да се јавим по Пословнику зато што смо присуствовали потпуно неприхватљивом кршењу достојанства, да се помињу неке слуге и господари колегама из Народне скупштине, да се

помиње лупетање. Када су ти дивни и тако висококултурни, еманциповани и васпитани чули нас да њима кажемо да лупетају? Када? Потпуно неприхватљиво! Неприхватљиво је зато што се у истој реченици, ма у истом даху, чује да неко овде наступа у име, замислите, грађана Србије који верују у институције, да неко овде наступа из поштовања према овом дому. Знајући о коме је реч, не могу а да не питам све присутне овде и све који ово гледају у име којих грађана мисли да наступа тај. У име грађана који су подржавали паљење Дома Народне скупштине? Из поштовања према том дому?

Он мисли да представља оне који поштују институције. Ако није поштовао институције довољно онда када их је палио, када је у томе учествовао или то подржавао – разлике нема, то је однос и према држави и према народу, па и према овом дому овде – можда је почео да поштује институције у међувремену. Да ли их поштује довољно да свог председничког кандидата опомене да би требало некако да објасни оне силне милионе у председничкој кампањи? Да ли их поштује довољно да се постави питање не само извора одређених финансија, него и за чији рачун играју силни милиони, за које криминалце и које тајкуне? Да ли поштује институције и овај парламент довољно да не формира посланичку групу у име милионера који на изборима за парламент није ни учествовао? Или можда не поштује довољно ништа више од тог новца, у којем је изгледа суштина целе приче, што су уосталом и рекли они који су га избацили из претходног клуба због покушаја рекета за 300.000 динара српских месечно? Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По Пословнику, народни посланик Ђорђе Вукадиновић.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Рекламирам члан 107. први став, али и без тога, жалосно је што ми ви не бисте дали право на реплику да нисам рекламирао овај пословник. Ако постоји пример кршења достојанства Народне скупштине, онда је то оно што овде говоре моји претходници и то је отприлике јасно, мање-више, свакоме.

Дакле, ја сам почео тиме што помишљам да је можда грешка разговарати и одговарати некоме, али ја то кажем због грађана и због јавности. Ништа од овога није тачно – нити сам палио Скупштину, нити сам подржавао паљење Скупштине. Постоје текстови и писани трагови о томе.

(Председавајући: Колега Вукадиновићу, почели сте реплику.)

Опростите, дозволите ми да образложим зашто је то повреда достојанства Скупштине, изношење неистина, директних, чињеничних неистина.

Што се тиче других ствари, нисам подржавао ССП, нити његово потписивање.

Што се тиче ових других ствари, то су ствари које су утуживе, то су судске клевете и ја сам оне који су такве тврдње изнели тужио...

(Председавајући: Хоћете ли да ми образложите где сам ја то прекршио Пословник?)

Што нисте опоменули колегу Ристичевића, што га нисте упозорили, што му нисте одузели реч и што му нисте изrekli опомену због ствари које овде износи.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Вукадиновићу, само да вам кажем. Да сам изрекао колеги Ристичевићу опомену, добили бисте је и ви. Дobili бисте је. Исте ствари сте радили у Скупштини.

Настављамо даље са радом.

На члан 1. амандман су заједно поднели народни посланици Бошко Обрадовић, Срђан Ного, Зоран Радојичић, Марија Јањушевић, мр Иван Костић, Драган Весовић и проф. др Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Хвала, председавајући.

Поштоване колеге народни посланици, поштовани грађани Србије који пратите овај директан пренос скупштинског заседања и поштовани господине министре са сарадницима, предложеним амандманом Српски покрет Двери желео је да укаже на једну нову и додатну могућност коју може да отвори Агенција за осигурање депозита, у циљу домаћег економског интереса.

Наиме, предложеном допуном Закона предлагач прописује изузетну могућност улагања Агенције за осигурање депозита у девизне дужничке хартије од вредности Републике Србије и Народне банке Србије, што до сада није био случај, и то само у посебним околностима, док траје ситуација са негативним каматним стопама на депозите код централних банака западних земаља и великих инвестиционих банака.

Међутим, негативне каматне стопе заправо само разоткривају да смо ми до сада били у једној врсти колонијалног положаја према страним банкама и да тек сада ослобађамо могућност сопствених државних институција да наша средства улажемо у наше девизне хартије од

вредности, код наших институција, државе Србије и Народне банке Србије. Наравно, поставља се добро питање под којим условима смо до сада држали те наше осигуране депозите код страних финансијских институција, а под којим условима они нама дају кредите и где је ту наш интерес.

Оно што је овде једна велика и значајна новост (господине председавајући, користићу и време овлашћеног у наставку да бих детаљније образложио овај амандман) јесте да ми овим амандманом предлагемо наменско улагање у дужничке хартије од вредности Републике Србије и Народне банке Србије које су намењене за развој домаће привреде и изградњу инфраструктурних објеката, чиме би се омогућио развој државе Србије кроз ангажовање домаће привреде и домаће радне снаге.

Шта бисмо тиме добили? Повећао би се обим домаће економије, повећала би се запосленост, повећали би се порески приходи по разним основама, док би истовремено буџетски дефицит и дефицит платног биланса са иностранством били знатно смањени. Стога, ово амандманско решење представља меру заштите домаћег привредног интереса.

Шта то конкретно значи? То конкретно значи да сте ви сада овом изменом Закона, коју ми апсолутно разумемо и подржавамо из угла заштите наших финансија, заправо тек признали, први пут, да смо ми и до сада могли сопствена средства, девизна средства из фонда којим располаже Агенција за осигурање депозита, која штити улоге у овдашњим банкама, да уложимо у девизне дужничке хартије од вредности које издаје сама Република Србија и Народна банка Србије. Дакле, ми смо то и до сада могли. Зашто то до сада нисмо радили, зашто непрестано држимо ову државу у зависности од страних финансијских и монетарних институција? Друго питање – зашто сада те девизне дужничке хартије од вредности не бисмо ставили у функцију домаћег економског развоја?

У образложењу Владе, с обзиром на то да је овај амандман одбијен, добили смо образложење које каже да се средства фонда за осигурање депозита користе за исплату осигураних износа депозита са припадајућим трошковима исплате у случају стечаја или ликвидације банке, финансирање поступка реструктурирања банке и у другим поступцима и случајевима трошкова, пре свега, саме Агенције и позајмљених средстава. Дакле, по овом образложењу Владе не постоји могућност да се наша сопствена средства, наше девизне дужничке хартије од вредности, улажу у нашу, домаћу привреду и инфраструктурне радове у држави Србији.

Ми сматрамо да је то погрешно. Сматрамо да на исти начин како се задужујемо код страних центара моћи можемо да се задужимо код наше Народне банке Србије и да та средства користимо – сопствена средства, понављам – како би се ставила у функцију обрта у домаћој економији. Разумем да је то јеретичка мисао за неолибералну догму и за економисте који владају Србијом од 5. октобра 2000. године до данас, који све што су научили знају из Светске банке и ММФ-а и никада нису размишљали на који други начин можемо из сопственог извора финансирања да финансирамо развој домаће привредне активности и велике инфраструктурне радове у Србији.

Наш интерес је да наша средства ми обрћемо у нашој држави, да се задужујемо код наше Народне банке Србије или српске развојне банке, коју немамо, и да практично на тај начин подижемо запосленост, пореске приходе и привредну активност у држави Србији. То је оно што заправо ја овде вама желим да кажем зато што мислим да сте избегли могућност да се отвори једна оваква економска перспектива.

Ту је колега народни посланик из редова владајућег режима рекао кључно питање, а то је – шта је примарно. По нашем мишљењу, мишљењу Српског покрета Двери, примарно је управо стављање домаћих привредних ресурса у развојни потенцијал, добијање могућности од стране државе да се купују нове технологије, машине, да људи могу да запосле нове раднике, да ти нови радници пуне наш буџет порезима и доприносима у домаћој економији, да се заврте велики инфраструктурни радови који се финансирају из сопствених извора финансирања. Када већ неке морамо да дугујемо, зашто не бисмо дуговали нашој Народној банци Србије, зашто не бисмо њој враћали исто оно што враћамо страним банкама?

Дакле, господине Антићу, ево, као социјалиста, ви сте човек који би требало да важи, у теорији, за некога ко држи до значаја државне регулације у привреди, да ли је ово о чему ја причам смислено? Зашто нико до сада није смео да се упусти у ову врсту економског размишљања? У више наврата сам имао могућност да разговарам са вашим колегом Душаном Бајатовићем, који је чак и јавно у медијима говорио да је ово исправан економски резон, да је ово права ствар за домаћу економију, али да ниједан режим, рачунајући и онај бивши у коме сте били као СПС и овај садашњи у коме сте сада, једноставно није смео да на овај начин кредитира сопствени привредни развој и домаћу економију.

Наравно, с обзиром на то да је уважена министарка Ана Брнабић напустила ово заседање Народне скупштине, морао бих да скренем

пажњу на један њен коментар који смо чули, који заправо говори о томе да ми још нисмо рашчистили са проблемима због чега оваква Агенција за осигурање депозита мора да надокнађује крахове, стечаје, реструктурирања и свеукупну пропаст банкарског сектора у Србији.

Дакле, наивно је да причамо о смањењу броја запослених у државној администрацији када сви знамо да СНС и даље запошљава по уговорима о привременим и повременим пословима. С друге стране, државне агенције, које смо имали као предизборно обећање још из 2012. године, да ће бити смањен број државних агенција...

(Председавајући: Колега Обрадовићу, молим вас да се вратите на ваш амандман.)

Дакле, господине председавајући, суштина мог амандмана управо говори о томе да средства којима располаже ова држава треба да буду стављена у функцију домаћег економског развоја. Та средства се доводе у питање када ми, рецимо, кроз Агенцију за осигурање депозита морамо да решавамо проблем пропалих банака којима је управљала партијска елита на челу управних и надзорних одбора и на местима директора.

Да ли разумете јасну везу? Уместо да та средства улажемо у домаћу привреду, ми их улажемо у спасавање пропалих банака којима је управљао партијски кадар, а да нико никада није одговарао за упропаштавање десет домаћих државних банака. Да нису упропаштене те домаће државне банке, руковођене партијским кадровима из свих странака власти, ми бисмо имали могућност да те банке инвестирају у домаћу привреду, да инвестирају у становништво, да имамо покретање домаћег привредног развоја, а не да потрошимо комплетан фонд који постоји за осигурање депозита у Србији зато што смо морали да спасавамо оно што су партије на власти упропастиле.

Дакле, то је моје веома конкретно питање господину министру. Господине министре, ко је одговоран за досадашњу пропаст државних банака у Србији?

(Председавајући: Колега Обрадовићу, поново вас молим да се вратите на амандман.)

Господине председавајући, хвала, врло сте љубазни.

Оно што за крај желим да кажем – да ли ћемо у Народној скупштини Републике Србије коначно отворити расправу која говори о томе да неолиберални економски концепт није једини економски концепт на овоме свету, да задуживање код страних монетарних институција није

једини начин кредитирања и улагања у сопствену домаћу привреду, да постоје самостални, сопствени извори финансирања које можете да користите? Као што смо вам предложили у овом амандману да ове девизне дужничке хартије од вредности које издаје Република Србија и Народна банка Србије буду стављене у функцију домаћег привредног развоја и домаћег економског интереса кроз велике инфраструктурне радове.

Та средства ће се враћати у исти тај фонд. Тај фонд ће, наравно, наставити да игра своју основну улогу – да штити и осигурава депозите у банкама у Србији. Дакле, нећемо изгубити та средства зато што их улажемо у домаћу привреду и велике инфраструктурне радове. Напротив, обрнућемо та средства, покренућемо домаћу привредну активност, запослићемо нове људе, напунићемо буџет кроз порезе и доприносе на новозапослена лица и вратити та средства у фонд којим осигуравамо депозит у Србији.

Мислим да је економска логика веома једноставна: обрнећемо сопствене паре, покренемо домаћу привредну активност, осигуравамо тиме овај фонд и тај фонд даље увек може да стоји на располагању, чак може и да профитира ако та средства на паметан начин буду уложена у оно што је квалитетна домаћа привредна активност. Ако смо, примера ради, да вам на примеру појасним, проценили да је домаћа информациона технологија, односно да су капацитети домаћих компјутераша, софтвераша, комплетне информационе технологије тако велики да можемо да повећамо своју производњу, свој извоз у области савремених информационих технологија, хајде да уложимо управо ова средства у нове фирме, у ново запошљавање у овом сектору, који сигурно доноси профит.

Хајде да видимо који су то други сектори, домаће гране привреде у које можемо да уложимо ова средства из Агенције за осигурање депозита да бисмо такође покренули домаћу привредну активност и да бисмо урадили најважнију ствар, која треба да буде циљ сваке економске мисли – да заменимо увоз домаћом производњом, да коначно зауставимо увознички лоби који увози овде све оно што ми можемо да произведемо, и да ми то овде производимо. То је суштина приче.

Дакле, овим ћемо имати покретање домаће производње, имаћемо ново запошљавање, имаћемо пунији буџет кроз нове порезе и доприносе, а с обзиром на то да ћемо улагати искључиво у профитне домаће гране привреде, та средства ће нам се враћати у фонд, Агенција за осигурање депозита ће бити стабилна и фонд ће бити гарант свих оних улагања које имају домаће штедише у домаћим банкама.

Мислим да је време, поштоване колеге народни посланици, да ослободимо мисао за једну алтернативну, другачију економију од оне која нам се овде намеће већ седамнаест година и која влада Србијом од времена Млађана Динкића до његовог најбољег ученика, Александра Вучића, који је и данас Динкићев шеф, који га у Влади саветује.

Мислим да сам био веома јасан. Ништа нисте променили у основном економском концепту и нудимо вам конкретно решење које можете да преузмете и да као Влада Републике Србије... Господине Антићу, ако сте прави социјалиста, ако не фолирате да сте социјалиста, онда хајде да уложимо државна средства у државне банке, у домаћу привреду, у велике инфраструктурне радове и да на тај начин избегнемо колонијални положај и дужничко ропство према страним монетарним институцијама.

Мислим да је ово нешто што је од општег интереса, да сте одлично разумели о чему вам говорим, само је питање да ли имате храбрости да подржите један овакав амандман или сте просто, зарад опстанка на власти, спремни да прихватите све уцене ММФ-а, Светске банке и страних центара моћи. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Мартиновићу, реплика или по амандману?

По амандману, изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господо народни посланици, мислим да се у оно старо комунистичко време оваква дискусија колоквијално називала Планинц–Доланц, односно збрда-здола, причај шта ти падне на памет, нико те ништа не разуме; која год да је тема на дневном реду, врти једно те исто, па ако прође, прође. Отприлике, говор претходног колеге изгледао је као да је изговорен у Савезној скупштини СФРЈ, тамо негде раних '80-их година, с гомилом фраза, са гомилом нетачних података, са неким личним импресијама које благе везе немају са реалним друштвеним и политичким животом који се у Србији одвија.

Нама се овде стално спочитава, нама из Српске напредне странке, како наводно ми некога запошљавамо, наш партијски кадар, а претходни говорник је... Ако се не варам, његово прво радно место, ви ме исправите ако грешим, било је у Градској библиотеци у Чачку, тако што га је запослио Велимир Илић. Дакле, запослио вас Веља Илић у Градској библиотеци у Чачку и онда се после неколико година појавите у Народној скупштини и кажете – е, ви зликовци из Српске напредне странке што запошљавате преко уговора о привременим и повременим пословима.

Господин „Доланц“, који је малочас говорио... Или друг, више не знам шта је, пошто не знам каква му је идеологија; мало је лева, мало је десна, по потреби. Дакле, господин или друг „Доланц“ изгледа не зна да неко ко је закључио уговор о привременим и повременим пословима није ни у каквом радном односу, тако да нема запошљавања по уговору о тзв. ПП пословима, а поготово то не ради СНС.

Да се вратим на оно што је суштина. Српској напредној странци се константно намеће нешто за шта се она не залаже, тај такозвани неолиберални концепт. Испада да смо ми заговорници некаквог либералног капитализма, да не бринемо о правима радника, да водимо искључиво рачуна о инвеститорима који долазе из иностранства, да смо ми ти, господине Арсићу, који су уништили домаће банке. Спочитава нам се све то, а ништа од тога није тачно.

Домаће банке, за „друга Доланца“, уништили су они са којима је изашао на изборе 2016. године. За време њиховог мандата су уништене све домаће банке; за време њиховог мандата су извршене не само оне 24 приватизације које су спорне са становишта Европске комисије него скоро све приватизације које су извршене у Србији; за време његовог коалиционог партнера је потписан тај фамозни ССП, иако га се они сада одричу. Они су га потписали, они су га ратификовали и они су предвидели да од 1. септембра 2017. године странци могу да буду власници некретнина у Републици Србији, па и пољопривредног земљишта, а сада из седнице у седницу имамо предлоге за допуну дневног реда, да се наводно Србија спаси од намере Српске напредне странке да земљиште и некретнине продаје странцима. Они су то потписали и они су за то гласали, а ми смо већ предузели мере да се то не деси.

Највеће пројекте који се данас у Србији спроводе, инфраструктурне, грађевинске, изводе управо домаћа предузећа. Дакле, „Београд на води“... Ово говорим због оних који нам прете улицом. Главни извођач радова, ту је и министар Антић, „Београда на води“ је домаћа фирма, „Енергопројект“, која има реномирану традицију од неколико деценија и изводила је најсложеније грађевинске радове широм света. У Србији се већ више од годину дана води кампања и хајка против Александра Вучића и Српске напредне странке због изградње „Београда на води“, као да тај „Београд на води“ гради нека фирма из Финске или Шведске. „Београд на води“ граде домаће фирме.

Што се тиче Млађана Динкића и сталног спочитавања како ми водимо политику Млађана Динкића, због „друга Доланца“, то би морао да

зна пошто из седнице у седницу то намеће као тему, по важећим прописима у Републици Србији нема страних инвеститора; дакле, нема инвеститора који директно из иностранства улаже новац у Републику Србију. Сваки страни инвеститор, ако жели да добије подстицајна средства у Републици Србији под истим условима као и домаћи инвеститор, мора да буде регистрован у Републици Србији. Ово не говорим због „друга Доланца“, јер он то у чачанској библиотеци очигледно није могао да схвати и разуме, ово говорим због грађана Србије.

Драги грађани Србије, немојте да дозволите да вас плаше некаквим страним инвеститорима који из иностранства воде послове у Републици Србији. Сваки страни инвеститор мора да има своје предузеће у Републици Србији, свако то предузеће је регистровано у Агенцији за привредне регистре и свако то предузеће запошљава раднике из Републике Србије, плаћа порезе у Републици Србији, плаћа доприносе. Србија је обезбедила механизам да се износи капитал из Републике Србије на начин који је противправан и противзаконит. Ово говорим због грађана Србије. Дакле, водимо рачуна о интересима грађана Србије, не спроводимо...

(Народни посланици говоре у исто време.)

(Председавајући: Колеге, ја нисам опомињао колегу Обрадовића. Све је он о овоме говорио. Једном сам опоменуо господина Мартиновића. Хоћете још једном? Није проблем. Али о истој ствари причају, само са две различите тачке гледишта.)

Господине Арсићу, не причам исте ствари, покушавам да ...

(Председавајући: Извините, господине Мартиновићу, о истој ствари.)

Говоримо о истој ствари, али са два различита аспекта, зато што се нама из Српске напредне странке намеће концепт за који се ми не залажемо и, на крају крајева, питање је да ли игде данас у свету и постоји. Чист либерални капитализам данас не постоји нигде, то би „друг Доланц“ требало да зна. Чак не постоји ни у САД, ваљда га је госпођа Јасмина Вујић мало томе подучила, чак ни тамо.

Држава мора да интервенише у привреди из одређених економских, односно финансијских разлога. Поготово се то дешава данас у свим земљама европског континента, па и у Републици Србији. Све мере које је Влада Републике Србије предузела од 2014. године усмерене су ка томе да имамо више инвестиција у Републици Србији, да имамо раст БДП-а и да полако стварамо основ да можемо, између осталог, да повећавамо и плате у јавном сектору и онај део пензија који је привремено умањен и, што

је јако важно, да имамо довољно средстава у домаћем буџету, у буџету Републике Србије, за финансирање крупних инфраструктурних пројеката. То је политика за коју се залаже СНС и коју спроводимо од 2014. године, дакле, врло јасна државотворна политика, економски одговорна политика, политика која значи суфицит у буџету и политика која обезбеђује економски развој, постепено, полагамо, али из године у годину све више. Желим да вас подсетим да је Србија данас на Балкану једна од држава које имају највећи раст БДП-а. То говори да економију и наш систем јавних финансија полако али сигурно стављамо на здраве ноге.

Имао сам обавезу да кажем ово не због „друга Доланца“ и оних који нас стално критикују и читају написане говоре ко зна где, ово говорим због грађана Србије.

Драги грађани Србије, радимо у корист грађана, радимо у корист домаће привреде, хоћемо више инвестиција, хоћемо више радних места. А они који су одговорни за пропаст домаћих фабрика, за пропаст домаћих банака, за пропаст целокупне српске привреде у периоду од 2000. до 2012. године, дакле сви они заједно, без обзира на то како се зову, без обзира на то какав им је идеолошки предзнак, данас се боре против СНС-а и оптужују нас за оно што су они урадили у дванаест година своје бесомучне владавине.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику има народни посланик Бошко Обрадовић. Изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Хвала, председавајући.

Ваш однос према Градској библиотеци у Чачку и идеји да постоје људи који раде у српској култури најбоље говори о томе како ви заправо доживљавате и третирате културу у Србији. За вас су библиотекарство и књиге нешто што очито не разумете и што је изван видокруга вашег интересовања. Просто, немојте вређати библиотекарство у Србији и људе који раде у институцијама културе. Имао сам част да радим у једној од најбољих српских библиотека, Градској библиотеци „Владислав Петковић Дис“ у Чачку.

Што се тиче онога када ви, господине Мартиновићу, критикујете моју критику неолибералне економске мисли...

(Председавајући: Молим вас, без личног обраћања.)

Било би веома пожељно да се колега народни посланик из Српске напредне странке сети времена када је био ведета Српске радикалне странке, када је причао веома сличне приче. А сада је заборавио да је у

своје време говорио веома слично о неолибералној економији као данас ја. Просто, прелетачи имају кратко памћење.

Када господа из владајуће странке нападају бивши режим, онда би био ред да се јави господин Неђо Јовановић, шеф Посланичке групе Социјалистичка партија Србије, и одговори на увреде којим нападају бивши режим, који су и они тада чинили.

С друге стране, имамо ситуацију у којој претходни говорник каже да се Српска напредна странка никада није залагала за неолибералну економску политику и не спроводи је. То је тачно, она је ангажовала професионалце да то спроводе: из Светске банке Душана Вујовића, Ану Брнабић, Млађана Динкића, који је саветник Александра Вучића, значи оне који су доказани неолиберали. Ви сте ангажовали њих да даље наставе путем Млађана Динкића и у време власти Српске напредне странке.

Дакле, једном речју, веома је једноставна ствар: у Србији не ради домаћа привреда, ради искључиво као подизвођач, а странци купе кајмак са свега што се овде ради.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Приводите крају, колега Обрадовићу.

Право на реплику, народни посланик Александар Мартиновић.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Немам ја ништа против Градске библиотеке у Чачку, а поготово немам ништа против Владислава Петковића Диса, то је један од највећих српских песника, само сам рекао „другу Доланцу“ да је њега у Градској библиотеци у Чачку запослио Велимир Илић, и ништа друго. Нити сам спомињао Диса, нити имам нешто против књига. Можда сам прочитао мање књига него „друг Доланц“, али макар умет да правилно акцентујем речи иако нисам професор српског језика и књижевности.

Што се тиче Млађана Динкића, хајде поново да отворимо ту тему. Млађан Динкић, барем колико ја знам, није никакав саветник Александра Вучића, него човек ради у „Сбербанци“, руској банци. То је банка која послује са већинским државним капиталом, да ли је тако, господине Арсићу. То је информација коју ја имам. Е сад, није ми јасно како ви то, господине, односно „друзе Доланц“, имате нешто против руских банака у Србији.

Оно што је много важније, Ана Брнабић није никакав експерт Светске банке. Господин Душан Вујовић јесте експерт Светске банке, али се у Србији не спроводи никакав неолиберални концепт. Покушао сам да вам објасним, не знам колико сам у томе успео, да чисте либералне економије данас у свету скоро нигде нема; свуда се држава у привредни

живот меша, више или мање. А поготово мора да се меша у Србији, у којој економија није добро функционисала пуних дванаест година. Нико не каже да је добро функционисала ни до 2000. године.

Знам, господине Милићу, за вас су руже почеле да цветају после 5. октобра 2000. године, то знам, али за већину грађана Србије нису. Сви сте ви тад били исто, и Коштуница, и Демократска странка и Чеда, сви сте ви били тад на истој страни.

(Председавајући: Време.)

Само хоћу да кажем да је економска супстанца ове државе уништена после 2000. године. До 2000. године нека економска супстанца је постојала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Мартиновићу.

Пошто видим да сте се лепо испричали, у складу са чланом 112. одређујем паузу у трајању од два минута.

(После паузе – 11.40)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Даме и господо народни посланици, настављамо даље са радом по амандманима.

Реч има народни посланик Александар Марковић.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРКОВИЋ: Захваљујем.

Наравно да предлажем да се не прихвати предложени амандман, из свих оних разлога које нам је Влада сасвим јасно доставила у образложењу, које, чврсто мислим, предлагач амандмана није ни прочитао. Јер да је предлагач амандмана барем једном прочитао образложење, сасвим сигурно би одустао од свог амандмана. Као што смо могли да видимо, у његовом образложењу нисмо могли да чујемо ни реч која се односила на сам амандман. Ту је било пуно неких општих места, неких, дозволићу себи да кажем, отрцаних фраза, по којима је предлагач амандмана и познат у изношењу аргументације. Пуна су им уста о домаћем економском интересу, о домаћем економском развоју, као да неко од нас има нешто против домаћег економског развоја и домаћег економског интереса. У питању је замена теза.

Сигуран сам, да је предлагач амандмана барем једном прочитао званичне податке Народне банке Србије, сасвим сигурно данас не би причао на начин како је говорио. Да је једном, барем на сајту, што је врло лако доступно, прочитао нешто о томе какво је стање привреде, не би дозволио себи да малопре прича којештарије. Могао је да види да су расходи привреде смањени, по основу камате, са 145 милијарди у 2014.

години на 99,3 милијарде у 2016. години. Шта то конкретно значи? То конкретно значи да је привреда по основу камата мање платила повериоцима за 45,8 милијарди динара. То је конкретан податак, то је чињеница.

Захваљујући стабилности динара, која је резултат успешног спровођења макроекономске политике НБС, негативне курсне разлике су смањене са 246,3 милијарде динара у 2014. години на 88,8 милијарди динара у 2016. години, односно разлика је 157,6 милијарди динара. То је оно што је конкретно и то је оно о чему је претходни говорник избегао да прича.

Биланс успеха привреде у прошлој години је повољнији за 203,4 милијарде динара. То су конкретни подаци, то су чињенице. Не можете да пренебрегнете ту чињеницу. Премија ризика Србије је на најнижем нивоу у последњих десет година.

Могао бих да наставим да читам ове податке, али не желим да трошим време посланичке групе.

Из свих ових разлога предлажем да одбијемо све ове оптужбе као потпуно неосноване, што оне јесу, и да не усвојимо предложени амандман. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Неђо Јовановић, по амандману.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем. Имајући у виду да се од стране претходног говорника (не господина Марковића, већ говорника који је говорио пре њега) споменуло моје име у контексту припадности странци која је од 2000. године наовамо умногоме доприносила и учинила да се многе ствари поставе на своје место... Нажалост, нису се поставиле на своје место захваљујући превасходно доношењу закона који су руинирали привреду и привредни систем и многа предузећа отерали на привредно гробље.

Без обзира на то да ли је неко у Чачку стигао или није стигао да провери чињенице, морам да истакнем чињенице онакве какве јесу, јер се не могу довести у сумњу, а то је да је од 2001, 2002. године, када је донет катастрофалан Закон о приватизацији, тај закон уништио буквално све што је могло да се уништи од постојећих привредних ресурса и оставио, буквално, привредно гробље на привредној сцени Републике Србије. Желим да истакнем чињеницу да је...

(Председавајући: Колега Јовановићу, молим вас, о амандману.)

Управо сам говорио о ономе што је по том истом амандману започео говорник који ме је прозвао, тако да морате имати барем ту меру толеранције када говоримо о амандману.

(Председавајући: Господине Јовановићу, ја сам пустио цео минут да му одговарате. Он је вас поменуо само...)

У сваком случају, желим да дам изјашњење и образложење.

Социјалистичка партија Србије је била једина странка која је партиципирала у Скупштини која се изричито, јасно и гласно борила против доношења Закона о приватизацији, на који се указује и спочитава управо нама социјалистима.

Наравно, када већ говоримо о амандману, сматрам да амандман као такав не треба прихватити. Предлажем Влади да остане при ставу који је већ изнела у Предлогу. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Ђорђе Вукадиновић, по амандману.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Подржавам овај амандман, иако није наш, зато што мислим да је на линији онога о чему сам и ја овде говорио. Мислим да је и волео бих да је на линији онога о чему су овде говорили и министри у својим излагањима и образлагањима, и до чега је, надам се, или би бар требало да буде тако, стало и свим посланицима, верујем и већини грађана ове земље.

Да ли је образложење мало боље или мало лошије, да ли се трудити да буду прецизни подаци, са бројкама, да ли је тачан или не, али је поента у следећем, и ту интенцију ја подржавам када подржавам ово што је у овом амандману колега из Двери, односно Бошка Обрадовића, речено – морамо заштитити оно што можемо од јавног интереса и од државног сектора. Он је на јако лошем гласу. Заиста, да ли је то пет, десет, петнаест или двадесет пет година доминације те неолибералне парадигме, можемо о томе расправљати, али на неком семинару, а не овде у Скупштини. Поента је у томе да кад год може да се јача улога државе, ја ћу гласати за тај предлог, макар он долазио из редова владајуће странке. Волео бих да видим барем сличну конструктивност и са ове друге стране. Уопште није проблем да ли то предлаже министар, да ли то предлажу колеге из СНС-а, барем оне које су у стању нешто да предложе, а не оне које само могу да папагајски понављају оно што им је написано или наређено. Поента је у томе.

Хтео сам да охрабрим министра Вујовића, то сам му и рекао када је био овде присутан. Као да је бојажљиво... Не знам колико се сећате, када је образлагао, просто се правдао неке и извињавао, не неке у

сали, него, као, неке ван сале; извињавао се због тога што се допушта могућност да се могу та средства пласирати и преко Народне банке и да држава може да пласира та средства. Као да постоји нека, како бих рекао, глобална либерална, неолиберална коминтерна којој се наш министар негде правдао, извињавао зато што предлаже то што предлаже. Не, ми га овде охрабрујемо, и нашим амандманима и овим које смо малочас чули, да он, односно Влада храбрије уђе у заштиту државног и националног интереса, уз ризик, наравно, да погреше па да их онда ми или неко други критикује, било да је реч о овој или некој следећој влади.

У том смислу би требало, независно од овог закона о којем расправљамо, мало више и храбрије инсистирати на томе. Ако колеге из СНС-а то заиста раде, ако им је то на срцу, немам ништа против, али онда хајде стварно на томе да радимо, а не да заправо спроводимо концепте и налоге, не знам кога, Светске банке, ММФ-а и сличних институција.

Да су то радили и претходници, јесу, критиковао сам колико сам могао. Да ли је могло боље или горе, свеједно. Радили су то и многи претходни, али не може нам то бити стално, пет година аргумент – а шта су радили они претходни. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Миладин Шеварлић, по амандману.

Изволите.

МИЛАДИН ШЕВАРЛИЋ: Не, ја сам тражио реплику, господине председавајући. Нисте ми дали реплику када је говорио...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Немате право на реплику, ни у једном тренутку вас нико није споменуо.

МИЛАДИН ШЕВАРЛИЋ: Повреду Пословника, пардон.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Повреду Пословника?

МИЛАДИН ШЕВАРЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Изволите.

МИЛАДИН ШЕВАРЛИЋ: Хвала лепо. Иако је повреда Пословника са закашњењем, дозволите ми, као нестраначком народном посланику у Посланичкој групи Двери, да замолим све присутне посланике – сви посланици имају своје име и презиме и врло је некултурно, најблаже речено, да се било који посланик ословљава именом Доланц. Ваљда у српском парламенту знамо шта је све радио господин Доланц према Србима, посебно када прођемо поред паноа „Зид плача“ ...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега, ако можете само да наведете члан Пословника?

МИЛАДИН ШЕВАРЛИЋ: ... Са 2.200 фотографија убијених Срба и када се сетимо шта је рађено јадном Мартиновићу на Косову.

Члан 107, увреда достојанства Скупштине.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Шеварлићу, не могу да забраним посланицима да причају о политичарима из прошлости. Не видим да је члан 107. прекршен.

Реч има народни посланик Бошко Обрадовић, по амандману.

Изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Поштовани председавајући, хвала. Желео бих да искористим преостало време овлашћеног представника посланичке групе и да још једном појасним суштину овог амандмана из угла економског патриотизма и онога што сматрамо домаћим економским интересом.

Колега из владајуће већине је изрекао једну мисао која је револуционарна за Народну скупштину Републике Србије, да данас широм Европе и света државе интервенишу у привреди. Ми смо већ седамнаест година таоци неолибералне економске мисли која тврди да држава не сме да се меша у привреду, да је тржиште слободно и да држава треба да се повуче као регулатор из тржишне утакмице. Ово је први пут да чујемо од некога из власти да се време у читавој Европи и свету променило, да успевају управо оне државе које се директно мешају у тржишну утакмицу, које директно регулишу привредне активности и које (наравно, паметне државе) стају на страну домаће привредне активности насупрот интересима страних банака и страних фирми, које покушавају да остваре максимални профит на вашој територији и да тај екстрапрофит изнесу у иностранство, а чак да их додатно не опорезујете за изношење тог екстрапрофита.

Дакле, ово је суштински амандман, који отвара нову економску еру у Србији – како да сопствене изворе ставимо у функцију сопственог, домаћег економског развоја. Господине министре, господине Антићу, хоћете да будем врло конкретан и прецизан? озбиљна економска мисао анализира у којим привредним гранама у домаћој привреди можемо да будемо конкурентни странцима и каже да је домаћи ИТ сектор јак, да може да буде конкурентан, да је пољопривреда изузетна и да има извозну оријентацију, да има огроман профит на годишњем нивоу, да туризам, рецимо, расте и да је наша велика шанса. Шта онда ради озбиљна држава? Овакве сопствене изворе финансирања као што су девизне дужничке хартије од вредности Народне банке Србије и Републике Србије ставља у функцију отварања нових радних места у овим привредним гранама које су

профитабилне и та средства, наравно, узимајући чак и неки профит, можемо и о томе да причамо, враћа у фонд Агенције за осигурање депозита и самим тим обезбеђује сигурност свих штедиша у Србији.

Дакле, основна ствар сваке економије је како заменити увоз домаћом производњом, како подржати домаће производне капацитете, како повећати број запослених у домаћој привреди, повећати порезе и доприносе који долазе у буџет преко тога и обезбедити домаћи привредни развој. То је суштина овог амандмана.

Проблем је, ја вам о томе говорим, ви то не смете да урадите зато што имате татора изнад главе; зато што мислите главом Светске банке и ММФ-а а не логиком домаћег економског интереса; зато што су ваши експерти експерти из пропале ере неолибералне економије...

(Председавајући: Колега Обрадовићу, мало о амандману.)

... Душан Вујовић, Млађан Динкић...

Господине председавајући, пре свега, ја се вама захваљујем, мислим да сте омогућили једну корисну и квалитетну расправу. Желим, у том смислу, да довршим своју мисао што се тиче конкретног амандмана.

Значи, конкретним амандманом ми смо предложили да ове девизне дужничке хартије од вредности које издаје Народна банка Републике Србије и Република Србија не буду само чуване за осигурање депозита за домаћи банкарски сектор, него и да буду стављене у функцију улагања у домаће привредне активности и велике инфраструктурне радове, понављам, који су профитабилни и који ће та средства вратити у фонд Агенције за осигурање депозита, а у међувремену ће урадити још једну корисну активност док та средства стоје негде – запослиће нове људе, покренуће домаћу привредну активност, појачаће извоз и на сваки други начин ћемо обрнути сопствене паре. Мислим да је то суштина економије. Имамо наше паре, обрћемо наше паре, а истовремено чувамо сигурност фонда Агенције за осигурање депозита и штедише у српским банкама су сигурне. С друге стране, те смо паре окренули, обрнули, повећали привредну активност, направили неке велике инфраструктурне радове, запослили неке нове људе, појачали прилив у буџет преко пореза и доприноса на новозапослена лица.

Не знам коме није јасно да је ово наш домаћи економски интерес. Не видим да је неки министар устао да ми каже да нисам у праву и да има нешто спорно у овом економском концепту. Реците шта је спорно у овом економском концепту или реците да не смете да спроведете овај

економски концепт из простог разлога што сте у зависности од ММФ-а и Светске банке, који вам то не дозвољавају. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Александра Томић.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Уважени председавајући, поштовани министри, колеге посланици, економски патриотизам није обртање, па сад, ту ми нешто зарађујемо, не зарађујемо. Економски интерес Републике Србије је да има стабилне финансије, да има висок раст и да има повећан извоз. Зашто? Зато што једино тако можемо да покријемо не само дефицит који имамо у буџету, као и све државе у региону, као и развијене државе, већ и да смањимо јавни дуг. Све би то било лепо, као што предлагач говори, кад не бисмо имали дуговања, а та дуговања постоје уназад више деценија. Није то само одлика српске привреде, већ земаља у региону.

Што се тиче либералног концепта економије, он је карактеристика свих развијених економија. Наравно, и те развијене економије данас су у ситуацији да праве плански буџет, односно да планирају своја финансијска средства. У тренуцима када дође до неповољних ефеката на тржишту капитала, као што је дошло до светске економске кризе, једна Немачка, која има слободно тржиште и висок степен конкуренције привреде, дошла је у ситуацију да мора да заштити своју аутомобилску индустрију интервенцијом државе. Она сматра за себе да је ту највећу грешку урадила, али то је био једини начин да врати своју привреду на пут високог раста, као што га има и као што га је имала пре.

Зашто то говорим? Зато што је овакав предлог амандмана, који говори да треба да улажемо у хартије од вредности искључиво за потребе изградње инфраструктуре и развоја домаће привреде, могућ само у високоразвијеним државама, које имају стопу раста од 7 до 10%, као што су Кина, Јапан (који има велики суфицит), а не државе које кубуре са високим јавним дуговањима, са буџетима који имају велике проблеме.

Када је Србија дошла у ситуацију да 2012. године није могла ни да исплати одређена социјална давања и пензије својим грађанима, ви морате онда да радите економске реформе и консолидацију јавних финансија. За то вам је потребан, пре свега, прилив страних директних инвестиција, значи, партнерство домаћих и страних компанија, да бисте направили производ који може да буде конкурентан, да бисте повећали извоз. То је једини концепт одрживости економије.

Основни принцип економије је профит, стварање нове вредности. Србија је до 2012. године дошла у ситуацију да нема нову

вредност; нема отварања нових фабрика зато што су се грађевинске дозволе издавале на 300 дана; нема могућности да има свеж капитал зато што смо били презадужени, зато што нико није хтео да ради са вама, зато што је висок степен корупције био, изнад 60%. Једноставно, таква је политичка клима била да ни Европска унија ни развијене државе нису хтеле да разговарају са вама по питању економског раста.

Данас имамо потпуно другу ситуацију: имамо све економске показатеље који показују да смо на путу одрживог раста и повећања тог раста; да је наша економија, што се тиче девизних резерви и овога о чему данас говоримо, на путу да може да инвестира за хартије од вредности, а да зарађује, значи, да буџет Србије приходује када пласира одређена средства у хартије од вредности. Баш због тога што смо задужени код страних међународних институција и баш због тога што морамо да враћамо те дугове, а враћали смо их све ове године, долазимо у ситуацију да морамо да се понашамо на крајње одговоран начин.

Све би ово било лепо, и овај предлог овог амандмана, када би он био спроводљив у пракси, поготово у економији као што је у Србији. Ми покушавамо да нађемо свој пут одрживости наше привреде. Тај пут је да под истим условима страни и домаћи инвеститори могу да улажу у отварање нових радних места, у стварање нове вредности. То је оно са чим Србија иде напред.

То су препознале и наше државе у региону, које желе са нама да сарађују, поготово када су у питању...

(Зоран Красић: Које наше државе у региону?)

Извињавам се, господине Красићу. Ви увек пратите моје излагање, и кад год су у питању одређени лапсуси. Захваљујем.

Због тога овај амандман није прихватљив и због тога не треба користити овакву врсту амандмана да би се пласирале у јавности неистине о томе да Српска напредна странка и ова влада не желе да подрже уопште отварање нових радних места и домаће инвестиције. Наравно да желимо, али ово није начин. Због тога овакав амандман не треба прихватити. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Немате право на реплику.

Ни у једном тренутку немате право на реплику.

Реч има народни посланик Горан Ковачевић.

ГОРАН КОВАЧЕВИЋ: Врло је занимљиво данас слушати, а и врло често, расправу у српском парламенту. Оно што могу да кажем јесте да уживам. Уживам зато што понекад помислим да се вратим, са теоријске

и економске тачке гледишта, у 17. век. Тамо где је свет био у 17. веку, и кључне економске земље, данас се налазимо ми.

Ово је расправа о амандману. У 17. веку Сеј и Малтус су завршили расправу о теми о којој ми данас расправљамо. Оно што је заступао не Сеј него Малтус од тада је дефинисано као монетарно крековање, односно економски зилотизам. О томе данас могу да причам и да наводим потпуно и теже изразе који су кроз економију коришћени.

Шта је проблем с овим амандманом? У праву су колеге када говоре да се економија може подизати и улагањем у домаћу инфраструктуру. То није ништа спорно, али улагање у домаћу инфраструктуру подразумева суштински да морате да знате који новац где улажете. Србија данас има раст друштвеног бруто производа од 2,8%, 2,74%, што говори о успешности ове владе.

Али овим амандманом ми мешамо ствари. Говоримо о три компоненте: о друштвеном бруто производу (који расте и расте), о стопи незапослености (која се смањује) и ономе где ви грешите, а то је монетарна политика. Не можете да имате раст друштвеног бруто производа, смањење стопе незапослености, а нестабилну монетарну политику. Како немате златно банкарско правило, односно златно правило у монети, ви морате да имате девизне резерве. Значи, теорија, пракса... Морате да имате у централној банци, Народној банци, девизне резерве, као и примарну емисију коју јасно дефинишете.

Све ово је повезано зато што је Народна банка, да појасним неким народним посланицима, комитент Агенције за депозите. Па она расправља и користи средства Агенције за депозите на исти начин како користи и средства која служе за девизне резерве.

Идемо даље. Значи морате да водите рачуна како их пласирате. Ако их пласирате на погрешан начин, можете да изазовете инфлацију, односно сигурно изазивате инфлацију. Када изазовете инфлацију, онда се губи сваки смисао монетарне слободне и тржишне економије.

Уживам данас овде слушајући лоше ствари о либерализму. У суштини, то је погрешан превод. Либерализам се преводи као слобода у економији и он је кренуо од слободе људских права и слободе економије.

Све је повезано са амандманом. Ако прихватимо овај амандман, доводимо у ситуацију Народну банку да депозит Агенције за осигурање пласира погрешно. Самим тим ћемо имати инфлацију, дугорочну.

Али данас се и Народна скупштина Републике Србије и друге скупштине и економски теоретичари налазе, могу да кажем претенциозно, у историјски јединственој ситуацији. Никада у историји се није десила ситуација да камате које су приход на пласирани капитал, односно новчана средства, буду негативне. Да ли неко зна, од настанка људске цивилизације, економске теорије, да је камата на пласирана средства била негативна? Није. Да ли ће се то поново десити? Вероватно, после једног краћег временског периода који траје, престаће да се дешава.

Ми данас имамо проблем са еврозоном. Да подсетим, знам да народни посланици то знају, 2008. године еурибор, односно Европска централна банка је имала каматну стопу на 5,5, 5,4, 5,25, и на 6,3 један месец. Године 2015. еурибор је, на месечном нивоу, ушао у минус у јануару; у децембру 2015. године еурибор је ушао у шестомесечни минус. Имате негативне каматне стопе, сад па никад. Долар излази из тога захваљујући каматној стопи FED-а, који подиже то. Европска централна банка вероватно ће подићи референтну каматну стопу са нула, у коју је ушла 2016. године, пратиће еурибор, који ће ићи у плус. Тог тренутка нећемо имати проблем.

Када пишемо закон, враћам се на амандман, ми кажемо – док трају овакви услови, који су изузетни, невероватни, немогући да пласирате своја средства, за та средства не остварујете камату, већ плаћате за пласирање својих средстава. Истовремено, то подразумева да Народна банка мора да поштује правила из 17, 18, 19. и 20. века, која су настала као последица чињења, нечињења разних централних банака, где сте на крају, ако нисте поштовали правила, имали инфлацију која се завршавала у растурању економског поретка и гашењу слобода.

Без економских слобода и права на слободу у економији, немате право. Велике земље имају право да не поштују економска правила; односно, имају право, али последице стижу деценијама уназад или унапред, како год. Мале земље, као што је Србија, немају право да не поштују економска правила, јер кад их не поштују, последице стижу врло брзо, транспарентно и онда имате последице по функционисање друштва.

Ма колико изгледало да то не треба политички подржавати, увек ћу да будем за слободну економију. Без слободне економије нема ни људских слобода. Слободна економија је суштина функционисања друштва. Ако немате слободну економију, реците ми који је други модел који постоји у економији и друштву.

(Бошко Обрадовић: Реплика.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Немате, колега Обрадовићу, право на реплику. Можете по амандману.

По Пословнику, изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Поштовани председавајући, уз понављање да сматрам да данас руководите заседањем Народне скупштине на достојанствен и домаћински начин, желим да вам укажем на повреду Пословника, члана 104, јер мислим да сам из тог разлога имао право на реплику у претходна два случаја. Каже се: „Ако се народни посланик у свом излагању на седници Народне скупштине увредљиво изрази о народном посланику који није члан исти посланичке групе, наводећи његово име и презиме или функцију, односно погрешно протумачи његово излагање...”

Дакле, када је, конкретно, колега народни посланик говорио о мом схватању економије и мом тумачењу поднетог амандмана, он је једноставно погрешно протумачио моје излагање. Ниједног тренутка нисам рекао да треба погрешно пласирати државна средства. Па ко би то нормалан рекао и урадио?! Управо је тајна економије у томе да се исправно пласирају државна средства и да се обрну у корист развоја домаће привреде.

Мислим, поштована председавајућа – којој, користим прилику, честитам данашњи рођендан у име Посланичке групе Двери – да сам имао право на реплику од стране председавајућег из простог разлога што некада, ради корисности јавне расправе, треба омогућити реплику да би се исправило погрешно тумачење које је дао колега народни посланик. Просто, остајемо недоречени ако наше излагање тумачи колега народни посланик из власти. Ред је да добијемо реплику да бисмо могли до краја да објаснимо шта смо желели да кажемо, а не да остане сенка на нашем излагању на основу тумачења некога ко говори нешто потпуно супротно, односно ко нас је погрешно протумачио.

Тако да сматрам, ради свеукупне коректности и квалитета ове расправе, која је до сада била висококвалитетна, да можемо додати и коју реплику опозиционим народним посланицима да до краја додатно протумаче своје излагање и тиме појасне шта су желели да кажу. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Ко ме сте желели да реплицирате?

(Бошко Обрадовић: Претходном колеги.)

Ево, због честитке. Да ли може?

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Хвала, председавајућа, ово је значајан допринос овој расправи.

Колега који је излагао разне економске теорије заправо је желео да каже једну ствар са којом се ја апсолутно слажем, да је најопаснији ризик који носи инвестирање из сопствених извора финансирања тај да ће средства бити погрешно пласирана; да када располажемо одређеним државним ресурсима и средствима и дајемо кредите или на било који други начин финансирамо инфраструктурне радове, финансирамо домаћу привреду, финансирамо кредите за мала и средња предузећа, носимо велики ризик да се та средства неће вратити због лоше пословне способности и мањкавости руководства, рецимо, у државним предузећима која су партијска, или из било ког другог разлога.

Тачно је, ако направимо погрешно пласирање државних средстава, имаћемо инфлацију и то ће бити проблем за нашу државу. Не смемо да направимо ту грешку. Управо сам говорио супротно – да ми имамо сигурне, да тако кажем, начине пласирања, имамо поуздано пласирање у оне привредне гране које су успешне и профитабилне. Ако ИТ прави профит, уложимо у ИТ девизне дужничке хартије од вредности, кредитне линије и све друго чиме располаже држава, јер ће тај ИТ да врати то својим даљим развојем, својим даљим профитом, својим даљим извозом.

Немојте да дајемо то тајкунским фирмама, партијским фирмама Социјалистичке партије Србије које неће вратити кредит, јер ће то, наравно, водити инфлацији. Значи, да не дајемо „Агробанци“, на чијем челу је био кадар СПС-а па је „Агробанка“ пропала, него да дамо тамо где ће се та средства сигурно вратити и да онда можемо да имамо сигурност пословања у Србији. Мислим да сам у том смислу потпуно сагласан ономе што сте рекли, само сам желео да појасним.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Реч има Неђо Јовановић.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем, председнице. Не знам о којим тајкунским фирмама претходни говорник покушава да наметне неку своју тезу. Тајкунске фирме су постојале од 2000. године па негде све до 2008. године и уништавале све што је могло да се уништи. Да ли је странка у којој је можда некада био претходни говорник у свему томе учествовала и доприносила, он то најбоље зна. Социјалистичка партија Србије у том правцу нема разлога да се било чега стиди. Напротив, има разлога, и те како, да се поноси свим оним што је радила.

Малопре сам рекао, поново наглашавам и увек ћу нагласити да је управо тај период у коме Социјалистичка партија Србије није била ни близу власти период руинарања државе, руинарања економије, руинарања привреде. Онај ко то не зна, може да научи, да ли у библиотеци или на

неком другом месту, небитно је, али у сваком случају постоје могућности да се до тих чињеница дође. Захваљујем се.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Министар жели реч.

АЛЕКСАНДАР АНТИЋ: Пре свега, мислим да овде имамо једну потпуну замену теза. Нећу да кажем да имамо неразумевање, али мислим да смо за мало дискусије и мало медијске пажње побегли од суштине.

Ми овде не причамо ни о економском патриотизму, ни о економској мисли, нити о таторима, нити о економској коминтерни (то сам први пут чуо, то је генијално); ми овде имамо један једноставан законски пројекат који је Влада Републике Србије упутила парламенту на усвајање.

Дакле, имамо средства Агенције, фонда за осигурање депозита, у износу од 340 милиона евра. Та средства до сада су била пласирана на начин на који су била пласирана, без могућности да се пласирају и за хартије од вредности које издаје Република Србија и Народна банка.

(Аплаудирање и гласне реакције посланика у сали.)

АЛЕКСАНДАР АНТИЋ: Хоћете ли ми вратити време?

ПРЕДСЕДНИК: Извињавамо се министру.

Хоћете ли даље да говорите?

АЛЕКСАНДАР АНТИЋ: Не бих застао да ружа није црвена, али пошто је црвена, то апсолутно подржавам.

Дакле, управо ова влада, први пут, отвара могућност да се ова средства пласирају у домаће, односно у хартије од вредности које издаје Народна банка и Република Србија. Ми не очекујемо аплауз за то. То је нешто што смо радили у најбољем интересу ове земље.

Предлагач амандмана тражи амандманом нешто што не може да се уреди на овом месту – на који начин и у којој функцији ће бити те хартије од вредности – тако да амандману као таквом апсолутно није место овде, нити о њему можемо овде да расправљамо на овакав начин. Због тога амандман није прихваћен.

То не значи да ми у Србији имамо економски либерализам, да не водимо рачуна о домаћој привреди и индустрији. Не, ми овде само радимо оно што је функција овог закона – одржавамо ликвидност, смањујемо ризике и остварујемо одређени приход на овај фонд од 340 милиона, који има стриктно и јасно дефинисану примену. Та средства се

користе, морају бити стално доступна ради спречавања свих ризика, због чега овај фонд дефакто и имамо.

С друге стране, ова влада води једну одговорну политику. Та политика је политика раста и развоја Србије. У том расту и развоју Србије, нормално, домаће компаније, све оне које у томе могу и желе да учествују, имају велико место. Па ми се боримо у сваком послу за учешће домаћих компанија. Боримо се да добију лиценце; боримо се да добију референце. Користимо један део средстава која су из неког међународног финансирања; у тим средствима из међународног финансирања неопходни су одређени услови за домаће компаније и ми се трудимо да их оне стекну.

На крају, није моје, мада сам прозиван неколико пута, сматрам да неко има можда опсесију Социјалистичком партијом Србије ...

(Председник: Министре, прекорачили сте време више пута. Хвала.)

... Или му се чини да је то једноставније да се овде напада, јер се добије мало више времена у односу на нешто друго.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има Маријан Ристичевић. Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем. Даме и господа народни посланици, ја сам и о овом амандману размишљао, да можда ваља за њега гласати, али слушајући предлагача и његову теорију о економском патриотизму, то је био довољан разлог да се предомислим, посебно у делу који се тиче економског патриотизма и распродаја домаћих фирми, што је приписано нама.

У том периоду, колико знам, на власти је био Војислав Коштуница. Кад неко упадне у телевизију са пушкама, узме телевизија фреквенцију и додели странцима, онда је то велики економски патриотизам, барем за оне који су на тој листи дошли овде.

Када неко говори против страних инвестиција, треба да зна да нам стране инвестиције, поред свега, донесе и безбедност. Земља која има кинеске инвестиције, руске инвестиције, земља која има немачке инвестиције, више не може да буде изложена безбедносним ризицима у онаквом смислу у коме је то било деведесетих година. То је један од разлога зашто се увек треба противити некоме ко се залаже за то да се страни инвеститори готово протерају.

Број два. Пошто су они продали остатке друштвене имовине СФРЈ, нама није остало ништа друго него да молимо људе да инвестирају у ову земљу, из неколико разлога. Због нових технологија, рецимо, јер само

нове технологије могу отворити нова радна места. Остатак друштвене имовине, коју су они продали својим тајкунима... Предлагач амандмана се својевремено овде залагао за теорију Миодрага Костића да нашу економију треба (ево господин Арсић то зна) развијати штампањем пара. То би нам брзо донело редове, несташнице, инфлацију итд. Сада се залаже, на својеврстан начин, за прогон страних инвеститора.

То је само новац страног порекла. Фабрика у Немачкој чији је власник Србин је немачка; фабрика у Француској чији је власник Србин је француска; фабрика чији је власник Немац или Француз у Србији је српска, само је новац страног порекла. А тај новац нам помаже и да отплатимо дугове које су нам оставили управо ови који траже сад неки економски патриотизам. Ти дугови су огромни, само је камата 1,30, 133 милијарде или 1,1 милијарду, то господин Арсић боље зна, ове године, на те дугове које су нам оставили ти усрећитељи који су тајкунима будзашто продали имовину. А онда су им дали паре из банака, па смо морали да дамо новац Агенцији за осигурање депозита да бисмо извадили грађане из проблема; морали смо да дамо новац, јер су тајкунима дали прво фабрике, а онда су им дали и паре, 1,2 милијарде, из банака које су имале државно власништво.

Стране инвестиције нам доносе нове технологије, али и страна тржишта. Свако од њих који дође, а ја сам правио индустријску зону у Инђији, свако ко је дошао, фабрика грејача која прави делове за аутомобиле, свако од њих је донео комад тржишта, а тиме и прилику да нам извоз расте. Године 2012. покривеност увоза извозом је била 54%, овог тренутка је (Господине Арсићу, ви то знате боље него ја.) преко 80%, управо зато што је политика ове владе била уравнотежена и према домаћим и према страним инвеститорима.

Овима који неке наше посланике подсећају на Станета Доланца (а ја мислим да то треба мало попунити, посебно у знању) ова моја дискусија треба да скрене пажњу да са тим економским патриотизмом вреди наступати, у јавним набавкама већ дајемо неку повластицу домаћим фирмама, али не треба по сваку цену заговарати штампање новца, протеривање страних инвеститора, јер би нас то довело у кризу, чак, могуће, и безбедносну. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Владимир Ђурић.

ВЛАДИМИР ЂУРИЋ: Хвала. Отишли смо јако далеко од теме. Овде је у расправи дат један податак на који бих ја грађанима хтео да бацим једно мало прецизније светло, ради се о фамозној стопи раста БДП-а. Дакле, то је кључни економски индикатор на ком Влада заснива свој успех.

Један колега је у претходној расправи изнео да је 2,7% стопа годишњег раста БДП-а. Сада ћу пробати грађанима да то ставим у временску димензију. Године 2008. БДП је био 49,26 милијарди долара, непуних 50. По тој фантастичној стопи раста од 2,7% годишње, имајући у виду колико је БДП био лане, ми ћемо овај износ из 2008. године достићи 2026. године. Тада, 2026. године, БДП ће нам се вратити на ниво из 2008. године, по фантастичној стопи раста. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Верољуб Арсић.

ВЕРОЉУБ АРСИЋ: Даме и господо народни посланици, нећу да се бавим бабама и жабама. Наша привреда је оријентисана и политика наше централне банке је оријентисана према еврџ. Сада спомињете колики је био БДП 2008. године, када је евро био много јачи у односу на долар него што је данас, јер тада је био, чини ми се, 1,45-1,50, а сада је 1,1 однос евра и долара; значи да неко нема никаквог појма о економској струци. Бабе и жабе се не сабирају. Ако је наша привреда оријентисана на евро, изражавамо наше статистичке податке у еврима, онда евро можемо да користимо и 2008, и 2016. или 2017. године.

Амандман који је поднет, да средства која има Агенција за осигурање депозита могу да се користе само кроз програмско финансирање буџета Републике Србије, па чак чух од предлагача, односно подносиоца амандмана да то треба радити и са девизним резервама итд., пркоси економској логици.

Знате, државни интервенционизам директно или индиректно увек постоји у свакој привреди. Имате га и у политици коју воде Федералне резерве (тзв. *FED*) Сједињених Америчких Држава, имате у политици коју води Европска централна банка, имате у политици коју води, рецимо Швајцарска централна банка, иако су то приватне институције, али своје потезе доносе у складу са неком политиком.

Сада, да рашчистимо, чему служе девизне резерве? Девизне резерве служе за покривање новчане масе динара која се налази на тржишту. Други разлог – покривање дефицита у спољнотрговинској размени, ако га има, и ту у мањем случају. Хвала богу, од 2016. године га нема. Трећи разлог постојања девизних резерви је спречавање прекомерне осцилације курса динара према светским валутама. Значи, за масу динара коју имате на тржишту ви одговарате неким резервама. Оне могу да буду златне резерве, девизне резерве, хартије од вредности неких других држава које имају јако добар бонитет итд., али то су ваше резерве којима гарантујете за динаре који се налазе на тржишту.

Шта се дешава ако кренете да из девизних резерви финансирасте буџет? Дешава се, рецимо, СФРЈ средином осамдесетих година, где сте имали инфлацију око 100%, па је било чувено замрзавање цена итд. Далеко квалитетнија и боља привреда него што је данас српска, али се дешавало. Имали смо ту ситуацију 1992. и 1993. године. Шта смо тада имали као последицу? Имали последицу да примите плату која вреди 25 или 30 марака, док стигнете до банке – две или три марке. Зато све ово о чему смо причали пркоси економској логици.

Сада, да не мешамо неке ствари, имамо две институције које штампају пуно своје националне валуте, али то не раде без разлога. Једна је, рецимо, Европска централна банка – три милијарде евра дневно се одштампа, али куда иде новац? Да би се откупили дугови земаља чланица еврозоне и тај новац на посредан начин вратио банкама које би га пласирале у привреду или становништво, дакле у потрошњу. Да ли може то Србија да уради? Не може. Немамо ми економску моћ за то. Или, рецимо, Федералне резерве САД штампају исто долар. Зашто? Долар је светска валута плаћања; када крене да штампа долар, сва роба која се увози у Америку постаје неконкурентна, сва роба која се извози из Америке постаје конкурентна. Да ли је динар светска валута плаћања? Па није. Онда немојте да се поредимо са таквим финансијским системима, не можемо.

Нико ми не рече од колега из бившег режима да ли је тачно, ево, питам министра: 2015. године, јануара месеца, Агенција за осигурање депозита уплатила је у буџет Републике Србије 118 милиона евра, одакле тај новац? У томе и јесте проблем, држава из наслеђеног стања финансира обавезе из буџета према Лондонском и Париском клубу, и то банака које су отишле у стечај 2002, 2003. итд., а стечај тих банака и новчану масу која се прикупља из стечаја контролише Агенција за осигурање депозита. Да ли је било нормално да Агенција акумулира средства, а држава плаћа обавезе према Лондонском и Париском клубу? Зато су 2015. године уплатили у буџет Републике Србије 118 милиона евра.

Исто тако, није било логично – они који нападају, а из бившег су режима – да 2011. године одређујемо такво пословање Агенције за осигурање депозита, и то законом овде, једним законом о зајму из 2011. године, где смо тачно одредили у којим банкама та средства могу да се депонују, и сами себи 2011. године везали руке.

Не видим шта је ту толико лоше да један део средстава која има Агенција за осигурање депозита буде коришћен за куповину државних хартија од вредности. Који су бенефити од тога? Прво, та средства и нису

тако мала. С друге стране, Агенција за осигурање депозита може да утиче приликом куповине државних хартија од вредности на приносе, односно да смањује камату на тржишту по којој се задужује Република Србија. Имате још једну, да тако кажем, позитивну последицу, ако позитивне последице постоје.

Доводи се у питање још једна ствар... Покушавам да објасним да економија није нешто што можете само да тумбате или извлачите чиниоце, јер кад једну ствар промените у економији, никада нисте сигурни на ком ће месту да се мултипликује проблем због потеза који сте урадили. Превише непознатих фактора има, превише непознатих чинилаца. Зато морате у свему томе да будете јако опрезни и да за сваки потез који повлачите будете сигурни, колико је год то могуће, да штетних последица за привредни и економски систем неће бити. Зато и имамо данас један овакав закон. Зашто би Агенција депоновала средства у банкама за које смо у обавези из 2011. године и по закону са којим ова влада нема ништа, а оне нама да плаћају негативан принос? Значи, ово је закон који је привременог и ороченог карактера.

Шта би се десило када бисмо сва средства којима располаже Агенција за осигурање депозита потрошили на, ево, прихватам, програмско финансирање буџета (изградња инфраструктуре је програмски циљ)? Тог тренутка свакој банци, без обзира на то ко је оснивач, пада бонитет на међубанкарском тржишту. Али да ствар буде још гора, пошто је Србија држава која гарантује за штедне улоге до 50.000 евра, сви кредити које те банке имају, а који нису обезбеђени хипотеком или неким другим чврстим обезбеђењем, утичу на ликвидност државе, општу ликвидност државе и њен кредитни рејтинг и бонитет.

Надам се да сам колегама објаснио зашто треба бити опрезан и не треба се у економији... Има места и за политику, али не може политика да буде та која ће увек да буде доминантна у односу на струку. Ево, један несмотрен политички потез: неким законом, слажем се, требало је да се обештете људи којима је неправедно одузето пољопривредно земљиште 1945, 1946, 1947, 1948. и 1949. године, али то је урађено јако брзо, без озбиљне припреме. И шта сте урадили? Покидали производне ланце у Србији. Значи, када нешто радите, морате да урадите добро, добро да испланирате, добро да заштитите државу, да заштитите привреду, економију, животни стандард грађана, па онда да доносите одлуке. Овако, када прочитам и када чујем шта су све моје колеге посланици рекли, само могу да кажем да Србија под вашом влашћу не би опстала ни петнаест дана.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Реч има Саша Радуловић.

САША РАДУЛОВИЋ: Хвала. Захваљујем председавајућој што је дозволила једанаест минута веома, веома, веома широке расправе о овом амандману. Веома, као што каже колега Красић, широке расправе. Надам се да је ово почетак тренда да ће председавајућа дозволити дискусију у Скупштини, када већ једанаест минута дозвољава посланику владајуће већине да говори овако широко о економској теми. И ја бих могао сада овако од Кулина бана да објасним комплетну економску ситуацију, али изгледа да сви говори владајуће већине завршавају на једном, а то је – криви су они пре, а то што смо ми пет година на власти и ништа урадили нисмо и упадамо у све горе проблеме, и партијско запошљавање и партијско разарање државе нема краја, о томе ни речи. Оно што је било пре пет година, десет, петнаест, то је важно.

Једног тренутка је потребно преузети одговорност и казати – за оно што се сада дешава, одговорна је ова власт, и за добро и за лоше, па да на тај начин водимо дискусију, а не сваки пут када неко из опозиције било шта каже о томе шта се дешава данас крене салва увреда, увредљивих назива и враћање на неко време које је било пре. Много грешака је прављено и пре 2012. године, много грешака се прави и данас, али коначно очекујемо да ће бити преузета одговорност од стране оних који воде државу, и да одговарају за оно што се дешава данас. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Бошко Обрадовић. Изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Госпођо председавајућа, јесам ли добио реч као реплику? Хвала.

Дакле, опет из намере да само појасним извесне изречене мисли, да не би било погрешног тумачења. Никада нигде Двери нису рекле да су против страних инвеститора. То је злонамерно тумачење онога о чему ми говоримо, да приоритет ове државе не треба да буду страни инвеститори и улагање наших средстава у долазак страних инвеститора, већ иста та средства, по овом принципу о којем сам говорио, треба уложити у домаћу привреду која је конкурентна и која може да замени увоз домаћом производњом. Веома је различито ако неко из тога извуче закључак да смо ми против страних инвеститора. Не, ми смо за подршку домаћој привреди у оним секторима који су конкурентни као замена увоза домаћом производњом. Разрешили смо једну ствар.

Друга ствар коју нам такође често спочитавају јесте идеја да смо ми за некакву инфлацију, за некакво штампање новца без мере и границе, за некакво коришћење државних пара које ће ићи на штету

државе. Никада Двери нису биле за тако нешто. Значи, примарна емисија, додатно штампање државног новца има смисла само ако га улажете у конкретну профитабилну привредну активност која ће та средства вратити. Нема смисла да улажете додатно штампање државног новца у плате и пензије, јер ћете, наравно, изазвати огромну инфлацију и направити хаос у сопственој држави. Али и те како има смисла, бројне државе света су се развиле управо тако што су своју примарну емисију, додатно штампан новац, улагале у велике инфраструктурне радове, ново запошљавање и додатне домаће привредне активности.

Коначно, оно што је веома важно, тајкуни нису настали 5. октобра 2000. године. Тајкуни су бивши комунистички и социјалистички директори који су упропастили своје фирме, направили приватна царства и исто служили режиму Слободана Милошевића као и свим режимима до сада. Дакле, то су тајкуни, као пљачкаши у свим режимима до сада.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Арсићу, по амандману? Да.

ВЕРОЉУБ АРСИЋ: Имамо читаво преподневно заседање једну прилично широку тему. Био сам много више у теми када је у питању овај амандман по коме средства из Агенције за осигурање депозита треба да буду део програмског финансирања буџета Републике Србије. Међутим, ова прича око штампања новца, само три случаја имате у свету: Швајцарска централна банка, која штампањем новца брани швајцарски франак да не буде превише скуп; Европска централна банка да откупљује државне дугове и пласира у банке које би те кредите пласирале у привреду или становништво по нижим каматним стопама и на тај начин подигла потрошњу; трећи пример су Сједињене Америчке Државе зато што је долар светска валута плаћања и штампањем долара појефтињују своју извозну политику, а поскупљују своју увозну политику и подстиче домаћу потрошњу.

Сад питам – да ли Србија има економску моћ да тако нешто уради? Ко сме да ми каже да има макар један промил такве економске моћи? Па нема. Наш једини начин да изађемо из мера фискалне консолидације... Ја бих волео да ми ови што се смеју резултатима и расту БДП-а од 2,7% пронађу земљу у свету која приликом спровођења мера фискалне консолидације има раст БДП-а. Хајде нађите. Хајде нађите. Ја бих волео то да чујем. Значи да су мере тачно и прецизно одређене.

Значи, једини наш начин, и то се већ дешава, јесте да се са смањењем државног дуга тај новац којим држава смањује своје дугове

враћа банкама, које би кредитирале привреду и становништво по нижим каматним стопама. Да ли се то дешава? Дешава се. Јула 2012. године динарски краткорочни кредити су били 35, 37, 38, 40 посто. Колико су данас? За оне који немају добар бонитет између 10% и 12%, а за оне који имају добар бонитет испод 7% или 8%. Значи, натерали смо једним делом банке да њима клијент не буде држава, него привреда и становништво. На тај начин подижемо домаћу производњу и потрошњу.

Ако ћемо да штампамо новац да бисмо подизали домаћу потрошњу или производњу, имаћемо 1992. и 1993. годину, помирите се с тим. Не може држава да се финансира штампањем новца. Србија не може. Можда неке друге државе могу, Србија не може. Шта имате као последицу? Неко каже – инфлацију. У реду. Неко каже – пад курса динара. И то је у реду. Али шта ће бити са онима који послују овде? Да ли треба да их поделимо на домаће и стране инвеститоре? Ја мислим да не. Био он домаћи или страни, има да бежи из Србије колико га ноге носе и да оставља овде нама незапослене раднике.

Значи, морамо да водимо одговорну политику, и монетарну и по питању јавног дуга и по питању субвенција које се дају привреди, пољопривреди и гранама које финансира држава, јер само на тај начин можемо да задржимо пословно окружење и пословни амбијент који данас имамо. То није пало с неба.

Молим колегу Красића да не добацује.

Ометате ме, колега Красићу. Потребна је концентрација да се неким људима нешто објасни, зато.

Дакле, потребно је одређивање таквих мера које ће да гарантују сваком ко дође у Србију да улаже да има економски и правно сигурну државу; значи, да он зна да ће, када уложи педесет или сто милиона евра у српску привреду, за годину дана тих педесет или сто милиона евра заиста да буде и даље педесет или сто милиона евра.

Те приче да се новац износи из Србије... По Закону о девизном пословању, можете из Србије да изнесете само онолико новца колико сте унели. Можете и више, као дивиденде, али тада плаћате јако високе порезе. За разлику од бившег режима који је 2010. године потпуно либерализовао девизно тржиште па је могла и да се авансира роба из увоза и да се исплате аванси и да се никад не врате и да се извезе роба и да се никад девизе у земљу не врате. Е, тако су настали озбиљни тајкуни у Србији. Тако је било заиста. Користећи такву законску регулативу, многи од њих су акумулирали, малтене, седамдесет или осамдесет привредних ресурса у

Србији, што у државном, што у јавном, што у приватном власништву, јер су зарађивали енормна богатства на курсу динара и монополском положају који су стекли зато што се каснило са доношењем антимонополских закона. Сада се неко чуди што имамо привреду у оваквом стању, привреду какву смо затекли у 2012. години.

Да вас подсетим још једну ствар, 8. августа 2012. године евро је био 119,80, а данас је 123 динара, после пет година. Августа 2008. био је 78 динара и скочио је, израчунајте сами, за 50%, а потрошено је 4,5 милијарде девизних резерви (бар је то познат податак, ко зна колико је непознато) да би се сачувао курс динара, који нисмо сачували. Тада је дошло до пада стопе запослености, односно повећања стопе незапослености и до повећања јавног дуга, колико год то хтео неко да призна или не, јер је тад привреда престала да постоји. Они који су имали такву инфлацију и такве скокове евра у односу на динаре, бежали су из Србије, затварали фабрике. Сада су они забринуте за раднике. Немојте о томе да причамо.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Саша Радуловић.

САША РАДУЛОВИЋ: Захваљујем још једном председавајућој на дозвољавању овако широке дискусије.

Чули смо поново да се владајућа већина „вади“ сад на фискалну консолидацију, која тече ваљда. Колико знамо, од Милке Планинц, старији грађани и посланици ће се сетити, имамо ту текућу фискалну консолидацију. Слично као она револуција која тече у време Тита, која никад не заврши, а увек тече и, у ствари, ништа се не дешава. Значи, у тој фискалној консолидацији нема ни консолидације, има само повећања пореза, има само отимања пензија, смањења плата, повећања акциза, значи, свих могућих намета. Никакве реформе нема, јер држава се нигде реформисала није. А куд и да се реформише, јер мора онда практично сама партократија себи да сече грану на којој седи и да нас не кошта више оволико колико нас кошта. Ништа од те консолидације нема.

И сам колега је поменуо да су 2012. године наследили привреду у јако лошем стању, што је тачно, а онда је лепо признао грађанима да је и данас исто такво, тако да се поставља питање шта су радили претходних пет година пошто су све полуге власти у њиховим рукама. Када је покушано увођење реда, то су спречили. Резултат њихове политике је ово што имамо данас.

Такође, питање око страних инвеститора... Нико паметан нема ништа против страних инвеститора. Међутим, оно против чега имамо јесте када се привилегују страни инвеститори на рачун домаћих, па добијају

субвенције, па добијају земљиште цаба, па се њима граде хале... Практично, њима се ствара простор да запошљавају наше људе као јефтину радну снагу. Е, против тога имамо нешто. Када би се донеле мере које су једнаке за све – а те мере сигурно нису ове субвенције по радном месту, него те мере морају да буду смањење пореза и доприноса – онда је то добра клима за све. То је онда добра економска политика, која води рачуна о целој домаћој привреди.

Када говоримо о извлачењу новца из земље, ја ћу подучити мало цењеног посланика да се новац не извлачи кроз дивиденде, него кроз фактурисање услуга које не постоје, надувавање цена робе која се продаје из иностранства. То је огроман новац који излази из земље. Имамо и дупле фактуре, где међународне институције воде рачуна о томе које се фактуре пријављују у Србији, царини и Народној банци, ако су услуге у питању, а које са друге стране у свету. Па имамо њихову рачуницу (значи, не из Србије, него међународне институције које се баве овом) да негде пет милијарди долара сваке године напушта Србију; у периоду од дванаест година, то је педесет, односно шездесет милијарди долара. Толики је тај новац. И онда се враћа, пере преко неких офшор дестинација и враћа у Србију.

Ако заиста имате намеру да уведете ред у земљи, онда би требало прво закон о пореклу имовине да донесете, који се најављује. Наравно, и они пре вас су га најављивали, па ниједан то није донео, ниједна власт, пошто јој не одговара. Па бисте онда донели неке законе који строго контролишу пословање из офшор локација да бисте спречили извлачење тог новца и капитала из земље. Ово су ствари које би требало да радите.

Уместо тога, најлакше је смањити пензије, смањити плате, повећати порезе, повећати цену струје, повећати све намете за грађане и привреду, а с друге стране, партократија да се сачува, са својим неспособним кадровима, који нас коштају огроман новац. Да подсетим, пошто ово јесте расправа о овим законима које доносимо, држава Србија је на име активирања гаранција за кредите које су узела јавна предузећа, са својим неспособним партијским кадровима, прошле године платила 39 милијарди динара, а то је око 310 милиона евра. Ове године буџет је предвидео још 40 милијарди динара, то је још 310 милиона евра. То је дупло више него што је отето пензионерима сваке године. Ово вам је трошак партократије, ово је трошак партијског запошљавања.

Пре него што кренете ка грађанима и подижете порезе, отимате плате и пензије, држава прво мора да уведе ред. То би била одговорна политика. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: По Пословнику, изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Питање достојанства Народне скупштине, госпођо председнице. Само да кажем, имам пуно разумевања за то што се не чује можда баш све, јер када се нешто прича овако хаотично и овако надугачко и нашироко, збрда-здола, врло лако може да се пропусти. Али ја сам чуо, па сам хтео да вам скренем пажњу.

Питање достојанства, из више разлога. Прво, поново прича о некој јефтиној радној снази, потпуно депласирана. Причали смо већ на ту тему. Не може да прича на ту тему неко ко сам није никакав радник, ко нема снагу већу од 1,4% на изборима. Дакле, то је потпуно бесмислено. О јефтиним стварима може, али с ове друге две ствари вређа Народну скупштину.

Следећа ствар, уопште да прича на тему рада, било како, не може неко ко се залагао за то да се затвори Железара, а пет хиљада људи пошаље на улицу, дакле неко ко на тај начин показује...

(Председник: Посланиче, то није повреда Пословника.)

Јесте, јесте, хоћу да вам кажем да тако неко не може да говори у Народној скупштини. Мислим да би на то требало обратити пажњу.

Има још ствари које су биле спорне, а такође имају везе са достојанством.

(Председник: Сваки посланик је равноправан и може да говори.)

Знате, кад неко каже да ће колегу подучити, мислим да то такође није било на месту. Зашто то мислим? Зато што је помињао субвенције. Дакле, ако треба да се подучавамо о субвенцијама, а то није ниво за расправу, зашто нас неко не подучи о сопственим изјавама из 2013. године, када је причао да субвенције подржава?

(Председник: Посланиче, то није повреда Пословника, чл. 27.)

Да ли је члан 107. питање достојанства?

Мислим да је питање достојанства и када неко говори о порезу па се збуни. Зашто? Зато што има кнедлу у грлу кад год ту реч каже.

Али много важније од тога, а има везе са достојанством непосредно, госпођо председнице, то је питање партократије. То је велика и звучна реч, а када је каже неко ко намешта посао сопственој жени и куму, неко ко сам себи издаје грејалице, из покрета у удружење, па онда све

самом себи назад у џеп да би узео новац који узима, директно партократски, да не кажем фантомским удружењем, то је такође питање односа према достојанству.

Мислим да те ствари треба да санкционишемо на време. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала, посланиче. Мало је немогуће да санкционишемо, мени су сви посланици једнаки и имају право да говоре, данас нешто шире него што је материја амандмана.

Реч има Горан Ковачевић.

ГОРАН КОВАЧЕВИЋ: По амандману. Наравно да није тема фискална консолидација, али пошто је данас широка тема, онда свакако треба наставити. Мене је лично као некога ко је од 2014, 2015. године у овом парламенту у Одбору за буџет заболело поређење са неким реформама које су биле претходно. Зашто? Зато што су реформе које су кренуле 2015. године, а требало је да се заврше у децембру 2017. године – данас смо ми још у њима – показале и математички доказале боље економске резултате, који су последица одлука које је доносила Влада, а подржавала Скупштина Републике Србије.

Ми смо у фискалну консолидацију кренули из два кључна разлога: зато што нам је јавни дуг био превелик и зато што нам је дефицит био на 6,5%, да подсетим оне који нас пореде са Милком Планинцем, и што нам је БДП 2014. године био минус 1%. Данас, 2017. године, налазимо се на расту БДП-а, који је 2016. године био 2,74%. Девизне резерве су нам порасле, спољни дуг нам је на 23,9 милијарди. Значи, фискална консолидација је дала резултате.

Да ли се то неке свиђа, да ли неко мисли да може другачије, одлично, супер, али оно што ради Влада Републике Србије, економски закони који се доносе, које Скупштина прихвата од Владе, могу неке да се свиђају или не свиђају, али, математички, имате јасне показатеље који говоре да макроекономски параметри Србије расту. Ако 2014. године имате БДП минус 1%, 0,8, 2,8%, преко 3%, Светска банка, ММФ; ако имате дефицит који је био 6,5%; требало је у децембру 2017. године, по завршетку фискалне консолидације, да будемо на 2,9% да бисмо испунили услове Мастрихта, данас смо на 1%, мало више од тога – шта не ваља у мерама Владе Републике Србије?

Ми, наравно, политички можемо да се оспоравамо, можемо увек да налазимо нове различите теме, али у макроекономским параметрима смо ту где јесмо. Не бих да подсећам да, поред два, имамо

инфлацију која је као у зони евра. Када је то у Србији било? Када је инфлација била на нивоу европске заједнице? Када је раст БДП-а...

И, у праву је господин Арсић када каже, никада се није десило да по завршетку програма (а ми га још нисмо завршили, завршавамо га 2017. године) једна земља бележи раст БДП-а и смањење нивоа незапослености.

У реду, не видимо, није ни битно; неки виде, неки не виде. Битно је да, када доносимо тешке одлуке, грађани Србије нама верују, а то покажу резултати избора.

ПРЕДСЕДНИК: Саша Радуловић, изволите.

САША РАДУЛОВИЋ: Хвала.

Чињеница јесте да је дефицит смањен, али цела дискусија коју сам овде водио тиче се тога како је смањен дефицит. Дефицит је требало да буде смањен тако што држава уведе ред, па укине сва она трошења и јавашлук који постоји у држави, па укине партократију, неспособне партијске кадрове и све те ствари, па онда, ако то није довољно, посеже за другим мерама. А начин на који је држава Србија смањила дефицит (о овоме сам говорио и у расправи о буџету) јесте: отела је пензије, смањила је плате у јавном сектору, затим је посегла за тим да подигне све порезе, ПДВ са 18% на 20%, са 8% на 10%, све акцизе, увела је нову акцизу, повећала порез на имовину, све могуће дажбине и, практично, посегла у џеп грађана и привреде и тиме смањила дефицит.

Ми мислимо да је то погрешно. У исто време, подсетићу – прошле године тридесет девет милијарди динара, ове године четрдесет милијарди динара на име активирања гаранција за кредите које су узела јавна предузећа са неспособним партијским кадровима, које нису у стању да плате, па то плаћају грађани Србије, сваке године дупло више него што је отето пензионерима.

С друге стране, да исправим једну ствар. Ми никада нисмо говорили о затварању Железаре, него о увођењу реда у Железари. То сам покушао да урадим и 2013. године као министар привреде, али ме је зауставио тада ППВ. Увођење реда значи знати обавезе, знати приходе, правити пословни план, а не оно што је урађено – две године ништа, неки спасиоци, менаџменти, 270.000.000 евра губитка и на крају будзашто продато Кинезима, и то као имовина, не као фирма, горе него што је урађено са „Сартидом“ својевремено кад је продат Американцима. Значи, то је питање неодговорности.

Иначе, посланици владајуће коалиције имају манир да кад год чују аргументе који им се не допадају, не одговарају на аргументе, него лично нападају говорнике, па покушавају да их блате, да говоре неистине о ономе што они раде, шта мисле и какви су. Ово је израз слабости, па бих молио да се то више не дешава. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Верољуб Арсић.

Изволите.

ВЕРОЉУБ АРСИЋ: Даме и господо народни посланици, у нечему да се сложим с колегом који је говорио пре мене, а то је да држава треба да уводи ред и укида неспособне руководиоце. Међутим, и грађани укидају неспособне и непоштене политичаре, поготову ако желе да буду стечајни управници Српске напредне странке. Био је ту један па је чекао два изборна циклуса да се врати овде у клупу. Сад видим да се на туђим грешкама неко није научио па понавља исте грешке; значи није ни заслужио да води државу.

Што се тиче извлачења новца, дуплих фактура, увоза робе по неоправдано високим ценама, није ово 2010/11, није, промењени су закони, па не можете више по Закону о девизном пословању да авансирате робу и услуге, а да их или не увезете или вратите новац. То су ови овде преко пута мене радили: сестринска фирма уплати, направи фактуру, да фирми, домаћој компанији овде у Србији, ту фактуру за увоз робе и услуга, и никад не увезе ни робу ни услуге. Акумулира! То је права машина за прање пара – волео бих да је колега професор ту. Права машина за прање пара, да ви из привреде акумулирате годину дана капитал тако што не плаћате никоме ништа, а онда себи као сестринска фирма дате профактуру, купите евре по данашњем курсу, извезете те евре из Србије, пореметите курс за сутра, вратите евре сутра, један део, не све; један део вратите и платите добављачима нешто што сте купили пре годину дана, по нижој цени у еврима него што је то било јуче. То је могло до 2012. године.

Што се тиче фактура које се надувају из земаља које су порески рајеви, мислим да су измене и допуне Закона о девизном пословању регулисале да фактура за увоз робе и услуга не иде према седишту предузећа које врши увоз робе и услуга у Србију, него према земљи и ценовнику земље из које потичу роба и услуге. Хајде демантујте да није тако. Тако пише у Закону, тако спроводи тај закон девизни инспекторат.

Али знате шта, најлакше је да ствари не видите. Најлакше је да забијете главу у песак и не видите да онај који води државу, Влада

Републике Србије, Александар Вучић, изабрани председник Републике Србије, добије на изборима 55%, а онда кажете да он води лошу политику. Па, можда води лошу политику за неке који су изгубили привилегије и могућност да пљачкају читаву српску привреду, читаво српско друштво, али за велику већину грађана води добру политику. Ако хоћете да победите Александра Вучића, онда почните да водите политику бољу него што он води. Сумњам да сте то у стању да урадите.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Саша Радуловић.

Изволите.

САША РАДУЛОВИЋ: Хвала.

Кад бисмо контролисали све државне ресурсе, контролисали РТС и све медије, сигурно бисмо побеђивали на изборима и са преко 50%. Међутим, пошто је то небитно за ову дискусију, једини манир, понављам – кад год говоримо о нечему аргументовано, у реду је да се друга страна не сложи с тим, да укаже на ствари које нису речене, да о томе дискутујемо, али покушавати увредити другог говорника, говорити о њему лично, ко је шта на изборима, заиста није за овај дом. Међутим, очигледно, то ће тако да се настави пошто аргумената по стварним питањима нема.

Кад погледате све ове стране инвеститоре, ова прича о Закону о девизном пословању, питање за посланика је – да ли зна колико девизни инспекторат има запослених? То би било да се види колики посао тај инспекторат сад обавља и колико су му скресане надлежности и шта уопште може да уради.

То што је ово рађено и раније, пре 2012. године, у периоду кад се десила пљачкашка приватизација, и настављено након тога, не оправдава ове који то раде данас и који не виде да се то дешава. Ова политика безумног субвенционисања страних инвеститора, где добијају огромне субвенције, добијају погодности за земљу, граде им се фабрике, запошљавају наше људе као јефтину радну снагу и онда профит преко тих трансферних цена извлаче из Србије... Што је њихово право, јер сваки послодавац, односно свака фирма жели да максимизира свој профит, и то да га максимизира у земљи из које долази. То је њихово легитимно право, али наша држава не ради ништа да то спречи. Није радила ни раније, не ради ни данас.

Цела поента свега овога је – нико нема ништа против страних инвеститора, али ваља нам подржавати домаћу привреду, а то се ради кроз смањење пореза и доприноса, то се ради кроз смањење бирократије, код стварања услова да домаћи привредник може да добро привређује и добро

заради. То је кључни проблем са економском политиком ове садашње владе, и то што за пет година на власти ниједну суштинску реформу ни у једној области друштва нису спровели.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Ђорђе Вукадиновић.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Захваљујем.

Овде се стално помиње прича о бившем режиму и спочитава и нама који у томе нисмо учествовали. Мени је жао што нема колега из Демократске странке да они, евентуално, нешто прокоментаришу (не знам да ли имају неке неодложне обавезе), па да одговоре.

Морам подсетити уважене колеге, они су пет година актуелна власт. Био сам врло алергичан и када су... А то свака власт воли, да стално спочитава претходницима шта су лоше урадили. Па, добро, они су урадили, зато су бивши; хајде да видимо шта сада ми, односно ви радите, који сте садашњи.

Што се тиче бројки – покушавам да вратим ствари на аргументован ниво, што није увек лако са неким посланицима – јесте, ту има разних показатеља, неки су повољни, а неки су амбивалентни. Кад се већ толико помињу бројке и напредак који је остварен, зашто се не помене данас и друга бројка, која се упадљиво заташкава, а то је да је од те страшне и катастрофалне 2012. године, односно доласка ове актуелне власти, јавни дуг подигнут са петнаест на готово двадесет пет или преко двадесет четири милијарде евра. Хајде и то да кажемо. Када се хвалимо, или хвалите, позитивним билансима, онда кажите.

Чули смо од колегинице Томић, она је наводила неке позитивне билансе, али је заборавила да спомене и то да ... Рекла је дуг је растао. Па десет година расте. Пет година сте ви на власти, он је растао. Последња два месеца, каже министар Вујовић (мени је јако драго ако се испостави да је то тачно) да је сад почео да опада, али је са петнаест отишао на преко двадесет четири, готово двадесет пет милијарди евра. И удео јавног дуга у БДП-у је са 65% порастао на 68%. То су те чињенице које такође треба да кажемо.

Што се тиче конкретних предлога, покушали смо да поправимо ово. Понављам, наша група ће гласати за ово што је позитивно, што је корак у добром правцу. Ми смо само хтели да охрабriamo да ствар оде још даље, односно да ту буде још храбрија та брига око могућности или та могућност улагања у домаће хартије од вредности.

Што се тиче ових закона који се тичу задуживања, додатног задуживања, то нећемо подржати, нити мислимо да треба да се подржи, без

обзира на то што је министар Вујовић јако убедљив и уме јако лепо – то му је посао, он је био такорећи овлашћени дилер кредита, функционер Светске банке – да објасни зашто је добро подићи неки кредит. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Повреда Пословника, реч има народни посланик Милорад Мирчић.

МИЛОРАД МИРЧИЋ: Рекламирам повреду члана 107. Пословника о раду Народне скупштине.

Малопређашњи говорник, господин Арсић, када је упозоравао односно указивао на негативне последице погрешне економске политике, осврнуо се на посланике који седе преко пута њега.

Једном смо помињали и није згорег поново да опомињем – господо из Српске напредне странке, када наводите кривце, онда они имају своја имена, презимена и посланичке групе. Ми српски радикали, истине ради, не правимо међу вама разлику, исти сте ви и по програму и по политици. Али да бисте били јаснији јавности, јасно кажите, када указујете на неког ко је крив за садашњу економску ситуацију или политичку, кажите, ако не име и презиме, онда посланичку групу или политичку партију којој припада, а не тако – „ови преко“.

Ми српски радикали немамо везе ни са једнима ни са другима, ми чувамо своје достојанство, а ви остали како хоћете. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Желите ли да гласамо о повреди Пословника?

Реч има народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Ја бих мало о овим дуговима, субвенцијама и осталим темама које су баш у вези с амандманом. Сигурно нећу да одговарам на ово, по питању политика. Мада, истина је да је недостатак политике ту потпуно идентичан епитет, тако да нема нико ништа да се љути због тога, ту политике нема па нема.

Што се тиче нивоа дуга, цитирали смо већ тај податак овде више пута: на дан 31.12.2012. године 17,7 милијарди. То стоји у званичном податку, који може да се провери сада, док ми о томе причамо, и то може да се пронађе на сајту. Ко то пронађе на сајту, може да погледа својим очима, не мора мени ништа да верује. Онај хронични проблем са математиком – јесте десет милијарди, није десет милијарди, то се лако проверава и лако се утврђује да то није то.

Једна страна проблема је износ; једна страна проблема је тај ниво који је достигнут у дугу. Друга страна, много опаснија, кад се гледа на дужи рок, било каква перспектива, јесу услови. Дакле, постоје услови под

којима нешто може лакше да се санира и врати и услови под којима је то врашки тешко. Е, те врашки тешке, ако не и горе од тога, ми смо добили у поменутој 2012. години. Има ли неког у овој земљи да му то до данас није јасно? Ја ценим, има само оних који неће да им буде јасно, који одбијају да прихвате да им буде јасно. Зашто? Да би имали шта да кажу, да би имали због чега да критикују овде, па да помињу и СНС, и Владу Србије итд.

Ако погледате било коју од седница на којима се расправља о овој теми, ви чујете и егзактне податке и нивое камата, рокове итд., ту не може човек да не разуме, сем ако неће. Ја видим, неће. Не мора, није спорно, само нек буде спреман да сваки пут чује да је онда за то сам заслужан. Нека буде спреман сваки пут да чује да су ту и његови лични грехови, и због тога што је био где је био, и због тога што је подржавао кога је подржавао, па и због тога што данас подржава тог кога подржава. Кад неко данас, на пример, стоји, и то поносно, испред једног досовског кандидата, он је досовску политику прихватио. Ту је систем – с ким си, онакав си.

И, они што се љуте зато што су излазили на изборе са досовским странкама па им данас много шта није право, нек се љуте сами на себе. Нико их није тукао по ушима да прихвате такву политику, да поносно стану испред дванаест година потпуног уништавања и девастације ове земље, иза стотина хиљада изгубљених радних места, иза тог дуга који је гори него оно што је било после једне деценије ратова и пропадања и тих услова над којима после други морају косу да чупају. Нико их није тукао да то раде, сами су то прихватили. Ако су то сами урадили, нека се поносе. Ако им је непријатно па се не поносе, онда бар нек ћуте, нек не пребацују онима који су од њих бољи и успешнији.

То „бољи и успешнији“ не кажем ја, не кажемо ми. Ево тај ММФ о којем се прича, ево та Светска банка. Погледајте званичне оцене програма који се спроводе у Србији, видећете дословце – једни од најбољих програма у историји међународних институција. То значи да је све оно што је зацртано да буде резултат, а зацртано је строго, зацртано је критички према нама самима, увек било и боље од онога што је предвиђено. Дакле, може и има начина кад се о томе стара неко ко хоће, коме је заиста важно и ко уме.

Што се дуга тиче, има још добрих вести, имали смо их већ јутрос – тај дуг је почео да се смањује. Дакле, они који су знали само за увећања могу да се радују, ако им је заиста стало до нечега доброг за земљу. Смањује се. Још једном, зашто? Јер постоји Александар Вучић,

постоји Влада Србије, постоји парламентарна већина која хоће да се бави стварима које су за земљу добре.

Ко има проблема са кокошијим памћењем, опет његов лични проблем, али кад год жели да се расправља на ту тему, може и он да чује покоју ствар, подсећања ради. Година 2013, ексклузивно за оне који су заборавили да су подржавали субвенције: „Сигурно је да у овој и 2014. години нећемо ићи на укидање субвенција за инвеститоре који отварају нова радна места“, открива за једне дневне новине једно лице, категорије министарско, у то време. Још каже, објашњава: „Ова мера постоји и у другим државама и јасно је да мора постојати нешто због чега ће се улагачи определити баш за Србију“. Тако је неко говорио 2013. године. Два месеца касније, када буде испраћен на врата зато што је заслужио то што је заслужио тиме што је радио односно није радио, што се сам лично рекламирао и покушавао за свој лични ћар и приватни интерес да користи државну функцију, мења плочу, заборавља, одједном пати од амнезије. Иначе, та емисија „Борба против пилећег памћења“, или кокошијег памћења, мислим да се даје на Радио Београду суботом. Препоручујем, верујем да би неким јако добро дошла.

Исто лице у званичном материјалу, заведеном на званичном сајту свог фантомског удружења које представља као неки покрет, а у ствари је приватно удружење и не може никако да се региструје као странка, држи и следећи материјал. Каже – ишао са својим најближим сарадником да преговара око тога да се учлане у једну малу странку једног такође бившег досовског лидера, једне велике политичке ведете и страшног генија. Нису се договорили, вероватно око аранжмана, али су притом разговарали на тему какав допринос могу да дају ти лидери фантомских удружења. Они кажу – нудили смо му неки политички програм и у њему разновразне ствари по многим категоријама и темама, између осталог нека заштита је била тема. Каже – зашто ми ово предлажемо и зашто нам треба ово што ми предлажемо? Дословце – да би отпуштали вишак радника, да би затворили Железару у Смедереву. Онда прође неко време, некад дан, некад два, некад година, и човек каже – никад ја то нисам тврдио, ја да се залажем за затварање Железаре?, ма, шансе нема.

Има таквих примера још. На пример, пре годину или две само – како су јавна предузећа рак-рана и да их треба затворити; што не може да се среди, катанац и сви на улицу, и онда лепо, цитирам, пише детаљно: то предузеће, па ово, па оно... Ако икога занима, то све може да се нађе у званичним материјалима који и дан-данас, ево сад, док о томе причамо,

стоје на званичном фантомском удружењу које се представља као покрет, а не може да се региструје као странка јер нема довољно потписа подршке. И „Србијагас“, и ЕПС, и Железара, и „Железнице“, и „Петрохемија“, и „Јат“, тј. „Ер Србија“.

Кад неко све ово зна, а упорно негира, могу да закључим само једну ствар – сам се труди не само да понови историјски успех од 1,4% на изборима, него и да га превазиђе, првом приликом. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Реч има народни посланик Саша Радуловић.

САША РАДУЛОВИЋ: Хвала.

Наставак исте реторике од стране владајуће већине, која нема аргументе па онда иде да вређа, измишља, прича неистине. То смо већ научили. Ја нећу одговарати истом мером. Има толико материјала о свим посланицима владајуће већине, али то би било вређање достојанства Народне скупштине, а и забрањено је овде. Међутим, то не спречава овог посланика који се сваки пут јави и на исти начин покушава да увреди мене. Ево, посветио ми је сада једно седам минута.

Да се вратимо на суштину и неке ствари које је казао, а које су неистина. Грађани треба да знају да је у тренутку када је ова владајућа већина преузела власт јавни дуг Републике Србије био око 15,5 милијарди евра. То је било у тренутку када су преузели власт. Након тога, кренули су да „зидају“ тај дуг, који је порастао за више од девет милијарди за ових пет година колико су на власти. Власт пре њих, од 2008. до 2012. године, преузела је јавни дуг од 7,5 милијарди и довела га до 15,5.

То је, значи, од осам прешли на девет. Разлика јесте у томе што су сада, уплашени тим огромним теретом јавног дуга, посегнули у џепове грађана и привреде, повећали све порезе, отели пензије, смањили плате не би ли некако спустили тај јавни дуг, односно не би ли некако смањили дефицит, наравно, не радећи никакве реформе унутар свог јавног сектора, односно не реформишући државу, ни једну једину реформу. Питање за све грађане – да ли знају једну област друштва у којој је уведен ред, једну једину област?

Значи, када имате овакве чињенице, онда, наравно, бежите од њих и покушавате да увредама сакријете неспособност и оно што сте заиста урадили у претходних пет година. Ово је оно о чему би требало да разговарамо.

Што се тиче Железаре Смедерево, понављам још једном, нико никада није говорио о затварању, него о увођењу реда. Да смо увели ред

2013. године, не бисмо имали 270.000.000 евра бачених на спасиоце из Чешке, или одакле већ, које је ангажовао лично председник Владе, који су се показали као велики проблем и оставили 270.000.000 евра дуга.

Што се тиче субвенција страним инвеститорима, казали смо, као што је и одговорно, да прекидати уговоре који су на снази нећемо, пошто то одговорне државе не раде, али смо одмах кренули у увођење реда међу те субвенције и утврдили да готово ниједан корисник субвенција није испунио обавезе из уговора које су потписали, па смо онда на основу тога и зауставили све субвенције.

(Владимир Орлић: Чије су оно речи биле? Да ли је неко послао неког од Живковића да се лажно представља као Саша Радуловић? Да ли постоје двојица Саше Радуловића? Има један који воли седнице и један који не воли, један који хоће да затвори железнице и један који неће. Да ли има један који је победио на изборима и један који је освојио 1%?)

Наравно, пошто вам није циљ да говорите о чињеницама, него бисте само да нападате, односно да покушавате да увредите другу страну... Ево, сад наставља да добацује, можда да вас пустим. Хајде кажите, колега Орлићу, да вас чујемо.

(Владимир Орлић: Колико Радуловића има?)

Гласније мало, не чују вас грађани како добацујете.

(Владимир Орлић: Колико има Радуловића, један или два?)

Ево, дао сам вам прилику, па сте прекинули. Значи, од овог добацавања нема ништа.

Суштина је да су те субвенције бацање новца. Ја сам то прекинуо. Док сам био министар, имао сам велики сукоб с Александром Вучићем око тога. И не, ја нисам најурен, ја сам поднео оставку зато што Влада није имала никакве намере, и то је показано у времену које је дошло после, да уведе ред у било коју област друштва. Све што је интересује јесте да гради своју партократију и да настави да живи на грбачи грађана и привреде. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Александар Мартиновић.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: По амандману. Даме и господо народни посланици, ево, мало о чињеницама.

Имам потпуно разумевање за то што је господин Саша Радуловић једна нежна душа. Свакој нежној души тешко падају увреде, клевете, неистине, али да видимо да ли је ово истина или неистина.

Двадесет пети децембар 2009. године, предлог стечајног управника Саше Радуловића у поступку стечаја дужника Друштвено предузеће Прва српска фабрика шећера „Димитрије Туцовић 1898“ Београд упућен Агенцији за приватизацију Републике Србије, Центру за стечај, да се дозволи ангажовање „Е-бизнис сервису“ из Београда, Студентски трг бр. 15/4, за пружање књиговодствених услуга, почев од 1. новембра 2009. године.

Онда, исти такав предлог, господине Арсићу, повереник Саша Радуловић у поступку принудне ликвидације Друштвеног предузећа Фабрика обуће „Мода“ Ковачица, да се допусти закључење уговора о пружању књиговодствених услуга са Привредним друштвом „Е-бизнис сервис“, које заступа директор Татјана Радуловић.

Па онда: предлог повереника Саше Радуловића у поступку принудне ликвидације ДПП „Луне Миловановић“ Баваниште да се допусти закључење уговора са Привредним друштвом „Е-бизнис сервис“, са директором Татјаном Радуловић, о обављању књиговодствених послова.

Па онда: предлог повереника, стечајног управника Саше Радуловића, од 18. фебруара 2010. године, у поступку стечаја дужника Друштвеног предузећа Фабрике обуће „Мода“ Дебељача, да се допусти закључење уговора о пружању књиговодствених услуга са фирмом „Е-бизнис сервис“, каже, у циљу заштите и намирања поверилаца итд.

Ја сам неки дан причао о томе, па је ова нежна душа, којој тешко падају неистине, рекла да ми из Српске напредне странке лажемо, па се, када немамо других аргумената, боримо против човека који је успео да добије мање гласова него што је било белих листића на председничким изборима. Рекао је да није истина оно што смо ми из Српске напредне странке тврдили – да су он, његов кум и његова супруга, ако се не варам... Мада је ту сад тешко похватати ко је коме супруга, ко је коме кум, ја ћу покушати из ових имена да дођем до истине. Они су рекли да то није тачно.

Ево, даме и господо народни посланици, поштовани грађани Србије, кад господин Саша Радуловић каже да треба увести ред у привреду, па и у смедеревску Железару, како то изгледа у пракси. Ово вам је рачун фирме „Пронет“ упућен „Београдској индустрији пива, слада и безалкохолних пића“, у реструктурирању, рачун број 1/3/14, каже: опис услуге – плаћање по уговору о пружању консултантских услуга 30% по потписивању уговора. Дакле, 30%. Знате ли колико износи по овом рачуну? Износи 690.000 динара, па каже словима – шест стотина деведесет хиљада динара, да они који се можда не разумеју добро у бројеве могу то и да

прочитају. Знате ли ко је потписник за фирму „Пронет“? Сандра Савановић Стевановић. Ако се не варам, супруга Александра Стевановића, посланика Доста је било. Ево, то је увођење реда у привреду.

Могу и да вам прочитам уговор о пружању консултантских услуга. Каже – између „Пронет“, Будимска 6, Београд, који заступа Сандра Савановић Стевановић, са Акционарским друштвом „Београдска индустрија пива, слада и безалкохолних пића“ Београд, у реструктурирању, који заступа Миливоје Драганић. Члан 1: „Предмет овог уговора о пружању консултантских услуга су међусобна права и обавезе“, при чему БИП има само обавезе, а ови имају само права, „између наручиоца и извршиоца пројектних активности везаних за“, пазите ово, великим словима, „унапређење продаје и људских ресурса у сектору продаје Акционарског друштва Београдска индустрија пива, слада и безалкохолних пића Београд, у реструктурирању, и предлог оптималног тржишног позиционирања“. Другим речима, они као услуге пружају маглу, не раде ништа, али зато на име само 30%, то се ваљда зове аванс, добијају 690.000 динара по уговору који је закључен са БИП-ом, који је био у реструктурирању, и фирмом „Пронет“.

Дакле, ово су чињенице. Може ово неке да се свиђа, не свиђа, да некога боли или не боли, али ово су чињенице. Када господин Радуловић говори о извлачењу пара, о испумпавању новца, о томе како се то ради, он се човек у то најбоље разуме, он ништа друго у животу није ни радио, него био стечајни управник, имао сопствену фирму, сам са собом закључивао уговор о пружању књиговодствених услуга и преко својих пријатеља, кумова, садашњих, нећу да кажем партијских колега, пошто он партију нема... Сада је постала у Србији мода, пошто немате снагу да оснујете странку, онда оснивате наводно неки покрет. Дакле, преко својих колега из покрета извлачио је паре из предузећа која су била у стечају или реструктурирању, и то је извлачио 2009, 2010, 2011. године, да би му 2011. године Агенција за лиценцирање стечајних управника изрекла меру јавне опомене и новчану казну у износу од сто хиљада динара због тога што је обављајући дужност стечајног управника починио тежу повреду дужности, између осталог, и зато што је поред ових предузећа о којима сам говорио проневерио огромна средства у фирмама као што су „Београдски трговински центар“, „Нови ауто-пут“ а.д. у стечају, Београд, „Веко инжењеринг“ итд.

Имамо решење Привредног суда у Београду где му се ставља на терет оно што сам прочитао из ових предлога, али то ће господин

Маријан Ристичевић детаљно да елаборира, да је био суоснивач и сувласник правног лица, Привредног друштва „Е-бизнис сервис“, а имајући у виду одредбе Закона о привредним друштвима и дефиницију сукоба интереса из Закону о Агенцији за борбу против корупције, стечајно веће налази да је управо повређена одредба члана 7. став 4. Кодекса етике за стечајне управнике итд.

Могу да читам до сутра. Овако се, господине Арсићу, на српском каже „ред у српској привреди“, а то значи – завуци сопствену руку у џеп неког предузећа коме си стечајни управник и те паре стави на рачун сопствене фирме. Ето, то је решење које Саша Радуловић нуди за српску привреду. Мисли да грађани то нису препознали. Препознали су, господин Саша Радуловић је на председничким изборима добио мање гласова него што је било неважећих листића у гласачким кутијама. Коме није јасно, тај се изгледа у политику апсолутно ништа не разуме.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По Пословнику, народни посланик Вјерица Радета. Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Господине Арсићу, јављам се на основу 1. става члана 32. Пословника, који ме обавезује као потпредседника да помажем председавајућем у раду. Мени је заиста драго што сте ви данас показали изузетну флексибилност, што сте дозволили да народни посланици говоре колико год хоће, јер, ви знате, сећате се, став Српске радикалне странке је одувек био да се посланик не може и не треба ограничавати ни по питању теме ни по питању времена. Чињеница је да ово данас радите да бисте попунили време, да не завршимо радни дан за два сата, да се не би медији бавили тим, али ја желим да вам помогнем из једног другог разлога, колега Арсићу.

Изгледа да сте заборавили једну чињеницу, мислим да би било добро да вас подсетим, да кажете и господину Мартиновићу и господину Радуловићу, односно најпре Мартиновића да подсетите да је све ово што он говори о Радуловићу вероватно тачно, али да га подсетите да су то биле главне референце због чега га је Александар Вучић својевремено узео у Владу. То би требало да се ви сетите, да не морам ја овако да вам помажем.

Дакле, нека се настави расправа, нека прича колико ко хоће и о чему хоће, то јесте, коначно, права демократија у Народној скупштини, али, само ради јавности и да знају неки будући кандидати за ministre да треба да буду онакви како Мартиновић представља Радуловића и да им је то гарант да ће их Вучић или неки Вучићев наследник узети у Владу. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице Радета. Мислим да нисам повредио Пословник, поготово рекламирани члан. Председница је, док је председавала, поставила стандарде, које морам да поштујем као потпредседник.

Морам да вам одговорим.

Исто тако, све ове референце које је читао господин Мартиновић јесу и да будете разрешени као министар.

Реч има народни посланик Саша Радуловић.

САША РАДУЛОВИЋ: Да ли је реплика?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Имате реч, господине Радуловићу.

САША РАДУЛОВИЋ: Да ли је реплика?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Немате право на реплику, јер и ви сте исто говорили.

САША РАДУЛОВИЋ: Како немам право на реплику?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Исто као што ни господин Мартиновић није добио.

САША РАДУЛОВИЋ: Аха, немам право на реплику. Добро, хвала. Очигледно добро поштујете Пословник.

Прво, поздрављам ову иницијативу владајуће већине. Могли бисмо цео дан да посветимо мени, мени би било јако драго. Јако ми је драго што ми толику пажњу посвећујете. Наравно, изнесите потпуне неистине. Колегиница Радета би требало да зна да ову јесу неистине, јер да је ишта од овога тачно, и у најмањем делу, да ту има ишта незаконитог, да сам један динар икада узео и ставио у џеп, већ бих до данас био процесуиран и био бих у затвору.

Пошто то није истина, позивам владајућу већину да покрене поступке. Пошто они не могу да их покрену, него само причају овакве приче, да науче нешто посланици владајуће већине, пошто су до сада не знам колико пута то погрешно казали. Александар Стевановић није мој кум, нити је икада био. Њега сам упознао 2012. године. Када сам се женио, он је имао 15 година, тако да је то једна велика неистина.

За овај уговор о коме говори владајућа већина, о њему ништа не знам. У том тренутку на челу БИП-а је био кадар СНС-а. Значи, они су одговорни за вођење те фирме. Зашто су потписивали уговоре или нису, то је питање за њих. Тим и таквим пословима се нисам бавио; бавила се, додуше требало је да се бави, Агенција за приватизацију. У то време је господин Мартиновић био у Управном одбору, па је његов посао био да се

бави тим стварима и да ли су уговори добри или нису. Тако да то, заиста, никакве везе са мном нема.

Александар Стевановић није мој кум, нити је икада био.

Међутим, они настављају с овим причама, шта да радимо. Волео бих да се цео дан посвети мени, пошто бисмо могли о много чему да причамо, и о каријери и о томе шта сам радио.

Што се стечајева тиче, поносан сам на све што сам радио у стечајевима, никада ни један једини динар у свој џеп нисам ставио. Све сам радио у складу са законом и у интересу поверилаца. За то време сам уловио разне лупеже који су пљачкали, који су покушали да оштете повериоце. Рецимо, да сам ја био стечајни управник у Зекиним фирмама – има један Зека који има фирме, па је оставио много њих у дуговима – тог Зеку бих ставио у затвор, као што сам већ за многе учинио као управник. Пошто се то, када радите свој посао како треба, када оспоравате штетне уговоре, када оспоравате пљачке које су се дешавале... Рецимо, приватизује се фирма, неко оптерети фирму кредитима, извуче паре напоље и онда пусти фирму у стечај. Е, ја сам их после тога ловио у судским поступцима и због тога су стечајеви трајали дуго, пошто су нам судови спори. Поносан сам на све то, поносан сам на рад са Верицом Бараћ, која је хероина српске политичке сцене, покушавали смо да спречимо пљачку која се у то време дешавала у Србији.

Што се тиче књиговодства, грађани би требало да знају да је фирма о којој се говори део стечајне канцеларије, значи канцеларије стечајног управника, да сагласност на све ствари које се раде даје прво директор Центра за стечај Агенције за приватизацију, па стечајни судија, који доносе решење и потпише сагласност на потписивање било ког уговора, па након тога одбор поверилаца, тако да су сви били у сагласности. А шта је рађено? Па у то време Закон о рачуноводству и ревизији је прописивао да књиговодство у некој фирми може да води или запослени у тој фирми (значи да буде у сталном радном односу) или да ангажујете агенцију која ће да води те послове. Пошто немате новца да платите све то, а имате троје књиговођа, онда одвојите део канцеларије у агенцију, која онда наплаћује те услуге и иду плате тим људима, и трошак је кудикамо мањи него за било који други стечај. Ако мало водите просек онога што се ради у стечајевима, то бисте видели.

Пошто је то видела директорка Центра за стечај Агенције за приватизацију, разумела ову законску обавезу, и судија која је водила предмет, видели су и повериоци, видели су да су им смањени трошкови,

онда су казали, наравно, да ту нема сукоба интереса, јер то је новац за плате књиговођа који то раде, и то по много мањим ценама, које су негде... Да грађани знају о ком новцу говори уважени колега, то је око 5.000–10.000 динара месечно, зависно од величине, и иде на плате тих запослених; па није било довољно, морао сам да надокнадим остатак њихових плата.

Међутим, то њима није битно. Све што им је битно јесте да облате човека који ради свој посао, који лови лупеже који растурају фирме, који се показао и доказао у томе и да покушају да му подметну неке ствари које никакве везе с истином немају. На овакав начин блатите сваког пристојног човека који ради свој посао.

Нисам увређен и није ми тешко да слушам ове ствари. Само сам пристојан човек. Ове ствари које се износе су крајње непристојне. Имате измишљотине, кривљење ствари, говорите о стварима које не разумете, покушавате да прикажете ствари на начин на који се нису десиле. Још једном подвлачим, поносан сам на све што сам радио у стечајевима. Увек сам радио у интересу поверилаца и у интересу штићења стечајне масе. Ако сам иједну ствари урадио у свим тим предузећима, успео сам да их заштитим од лупежа који су их пљачкали.

Рецимо, једна од тих фирми које су поменуте, из Дебељаче, имала је једног директора који је истакнути СНС-овац, који је практично задужио фирму и на крају преузео све хале на себе, па сам и њега ухватио, процесуирао га, поднео кривичне пријаве и након тога успео да вратим те хале у власништво стечајне масе. Много је оваквих примера, нема довољно времена да причам о свима њима.

Подвлачим још једном, када говоре о оваквим стварима, нападају пристојне, поштене људе, покушавају да их облате, то вам је сигуран знак, драги грађани, да се ради о недостатку аргумената, да се боје суштинске дискусије о томе да нема реформи у Србији, да су повећали све порезе и доприносе, да пљачкају земљу, да практично њихови неспособни кадрови креирају огромне губитке за све нас и да покушавају то да надокнаде тако што отимају пензије, отимају плате, завлаче руку у џепове грађана и привреде и због тога Србија пропада. Говоримо о стотинама милиона евра, говоримо о милијардама евра. То је неодговорност ове власти. Па, да би се сакрили од тога, говоре о хиљадама динара; од најнормалнијег пословања и рада људи који се баве тиме да спрече пљачку, зауставе имовину, покушавају да направе циркус и да их тобоже оптуже да су радили нешто нечасно. Испод сваког нивоа. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По Пословнику, Наташа Јовановић.

НАТАША Сп. ЈОВАНОВИЋ: Господине Арсићу, верујем да не бисте били у стању да као председавајући у овом тренутку кажете без помоћи госпође Булајић о чему се овде расправља. Ни подносилац амандмана више није ту. Ово траје већ сатима, ова фарса. Све што је рекао Мартиновић о Радуловићу тачно је, и обрнуто. Цела ова фарса је, како рече колегиница Радета, да би се трошило и крцкало време и стварао привид да разматрате и разговарате озбиљно. А да хоћете да разговарате о овој теми...

(Председавајући: Само реците, колегинице Јовановић, који члан.)

Члан 32. став 2, пошто ви замењујете тренутно председника Скупштине.

Да ви хоћете, господо из Српске напредне странке, озбиљно да разговарате о овој теми, а не да стварате привид како се бринете и знате све о овоме, ви бисте се запитали зашто Влада Републике Србије нема анализу негативног утицаја свега што се дешава на привреду; зашто немате анализу шта се дешава са преко двадесет банака које су пред стечајем или банкротством; како ће у том случају Агенција, којој одузимате део средстава, да се понаша и како ће да намири средства онима који имају орочену штедњу када банкротира?

Предлажем, господине Арсићу, да ви место председавајућег (зато сам се највише јавила) препустите колегиници Радети, како би се на најдемократскији начин расправа о овој теми наставила. Верујем да би се она много боље снашла у тој улози него ви, јер очигледно је да ви сами не можете да се снађете у двострукој улози. Када сте говорили, има томе више од сат и нешто времена, о амандману једног народног посланика, о чијем предлогу за измену и допуну закона сада расправљамо, верујем да уопште нисте знали шта пише у предлогу тог амандмана, јер сте потпуно друго говорили. Ми немамо ништа против, Српска радикална странка се залаже за то да се овде говори апсолутно слободно, на најдемократскији начин, о чему год желите, али ипак дајте да прекинемо фарсу у којој оптужујете једни друге, а у ствари апсолутно се зна да сте ви подржавали Радуловића, он вас и да је све што говорите једни о другима апсолутна фарса.

Размислите о томе, јер видите и сами да нисте у тој ситуацији, да госпођа Радета преузме председавање Скупштином.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице Наташа. Очигледно је да ова три минута која сте утрошили јесу била да пошаљете поруку, а то је да се Мартиновић и Радуловић међусобно подржавају.

Што се тиче мог вођења седнице, захвалан сам госпођи Булајић која ми помаже у вођењу седнице. Снашао бих се и сам, али ми је лакше овако, будите у то уверени. Као што видите и као што и сами знате, народни посланици су ти који учествују у дебати; дозволили смо мало шире тумачење дневног реда.

Јако добро сам знао, док сам излагао, да се ради о амандману који је поднео између осталих и господин Обрадовић, где се средства из Агенције за осигурање депозита могу користити само за програмско финансирање буџета, то је више пута рекао у дискусији. Ако вам је то смешно, нема проблема.

Вјерица Радета, право на реплику.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Господин Радуловић је у свом излагању рекао да мисли да би ја требало да знам да господин Александар Мартиновић не говори истину. Заиста не бих да будем арбитар између Мартиновића и Радуловића. Склона сам да мислим да су и један и други у праву. Обично, када се расправљају они који су били на истој страни или имају исте политичке циљеве, онда је свакако најбоље прихватити да су у праву и једни и други.

Истина је да смо ми навикли да Александар Мартиновић мења мишљење и да је некада заступао неке друге ставове, да је некада говорио на другачији начин, али то свакако не...

(Председавајући: Колегинице Радета, не знам коме реплицирате, господину Радуловићу или Српској напредној странци.)

Господину Радуловићу, јер је он рекао да мисли да треба да знам да Мартиновић не говори истину. Дакле, врло прецизно, господине Арсићу. Врло прецизно.

Кажем да ја то не могу да знам и да сам склона да верујем и да Мартиновић говори истину о Радуловићу и да Радуловић говори истину о Мартиновићу. Објашњавам да знам да је Мартиновић некада имао другачије политичке ставове, да је некада на други начин расправљао, да је некада био жестоки противник ЕУ, да је био озбиљан националиста. Све се то променило управо од оног момента када је почео да подржава, између осталог, и Сашу Радуловића као члана Владе Александра Вучића.

Заиста не треба да се дозволи да се заборави да је Радуловић био члан Владе Александра Вучића. Онај ко га је бирао у Владу, а то је Вучић, то сте ви, господо који сте гласали, мора да има бар осећај одговорности. Ако је овако како ви кажете за њега, ваша је одговорност; ви сте фактички некога за кога кажете да је криминалац, тог криминалца

бирали у Владу. Не можете ви да се оперете од те одговорности зато што сад причате о њему на овај начин. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Тридесетак секунди сам одузео кад сам прекинуо колегиницу Радету. Немојте тако, господине Милојичићу.

Пошто је данас председници Народне скупштине Маји Гојковић рођендан, повлачим опомену коју сам вам изрекао.

Реч има народни посланик Александар Мартиновић.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господо народни посланици, признајем да има и већих националиста од мене и већих противника Европске уније од мене, али исто тако знам да људи који имају храбрости да признају грешку напредују у политици, а ви безгрешни из избора у изборе добијате све мање и мање гласова. Али да се ја сад не бавим вама, нисте ви битни. Онај ко добије мање гласова од Белог Прелетачевића, њиме ћемо се бавити неки други пут.

Овде је један господин нежног срца – коме тешко падају, каже, клевете и увреде – рекао да се борио против неких лупежа. Ево шта је радио дотични господин... Ово је иначе, да не би било никакве забуне, као да ми сад нешто измишљамо, лажемо, решење из 2011. године (када Српска напредна странка није била на власти) Агенције за лиценцирање стечајних управника, где се у образложењу одлуке којом је кажњен Саша Радуловић између осталог каже да је стечајни управник Радуловић неспорни суоснивач Привредног друштва „Е-бизнис сервис“ д.о.о., Београд, које се бави пружањем књиговодствених услуга. Дакле, неспорни суоснивач. Исто лице је ангажовано у поступку стечаја над стечајним дужником „Нови ауто-пут“ а.д. у стечају, Београд, што се утврђује из обрасца број 4 листе 1345. Па се онда даље каже – није основан навод стечајног управника Радуловића да му позитивни прописи не забрањују да ангажује правно лице чији је члан – сувласник као стручно лице. Свако има право да у својој имовини поседује и капитал правног лица, али одредба Кодекса етике забрањује сукоб интереса. Остали наводи из изјашњења стечајног управника, господина Саше Радуловића, нису од значаја за одлучивање у овом поступку. Ценећи тежину почињене повреде дужности, дисциплинско веће налази да се у конкретном случају ради о тежој повреди дужности. Стечајни управник је поступао супротно императивним одредбама закона и супротно Кодексу етике.

Стечајни управник, дакле Саша Радуловић, бивши министар привреде, једна од грешака Српске напредне странке – дакле, ми то отворено признајемо – стечајни управник Саша Радуловић је починио више

неправилности у раду. На тај начин... Каже – нисам украо ниједан динар, ко ми докаже да сам узео било шта... Агенција за лиценцирање стечајних управника каже – на тај начин угрожена је била стечајна маса. Стечајна маса је доведена у опасност чињеницом да банке нису благовремено обавештене о отварању стечаја. Стечајна маса је оштећена. Дакле, водите рачуна шта пише.

Зна Саша Радуловић процедуру. Он је нама говорио шта пише у Закону о стечају, али је радио све супротно од онога што пише у закону. Јер, ево шта каже Агенција за лиценцирање стечајних управника – стечајна маса је оштећена исплатама лицима које су извршене без сагласности стечајног судије. Дакле, све ове исплате сопственој фирми радили сте без сагласности стечајног судије. Стечајни управник је ангажовањем привредног друштва чији је сувласник довео себе у сукоб интереса и створио услове за стицање добити од стечајне масе мимо законских оквира. Дакле, то је написано у решењу Агенције за лиценцирање стечајних управника 2011. године.

Где је грех Српске напредне странке? Што нам је ово очигледно промакло. Али нам је промакло за веома кратко време, од септембра до децембра 2013. године, када је Саша Радуловић главом без обзира побегао из Министарства привреде, тако да велику штету и није могао да направи, иако је имао очигледну намеру. Као што је систематски упропастио сва предузећа где је био стечајни управник и поступао супротно Закону о стечају и супротно Кодексу етике стечајних управника, што је потврдила Агенција за лиценцирање стечајних управника, али и Привредни суд у Београду.

Према томе, када Саша Радуловић каже „покажите ми папире да сам ја нешто крао“, ево вам решења, само једно од решења Агенције за лиценцирање стечајних управника. И каже – покажите ми одлуку суда. Ево вам решења Привредног суда у Београду, опет из 2011. године, где се Саша Радуловић разрешава дужности стечајног управника у предмету стечаја над ГП „Нови ауто-пут“, у стечају, из Београда.

Наградно питање за Сашу Радуловића – да ли постоји нека фирма у Србији у којој он није био стечајни управник? Да ли постоји нека фирма? Ја сам овде побројао бар петнаест. Фасцикла ми је, као што видите, прилично обимна. Немам времена све ово да читам, у свим овим предузећима Саша Радуловић је био стечајни управник и радио једно те исто – сам са собом закључивао уговор о пружању књиговодствених услуга и остварио енормну добит. И онда каже – ја имам решење за српску

привреду. Ево, ово су његова решења за српску привреду: све у стечај, све на продају и све мени. Али то није решење за српску привреду.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Саша Радуловић.

САША РАДУЛОВИЋ: Хвала, председавајући.

Још једном, јако је лепо, могли бисмо цео дан да посветимо мени па да направимо расправу о томе, то би било јако добро. Ево, да обавестим цењеног и уваженог посланика да је то незаконито решење донела корумпирана Агенција за лиценцирање стечајних управника, која је 2011. године била у надлежности Млађана Динкића, који је данас саветник Александра Вучића за арапске послове. Тако да континуитет од тада иде. Након што је то незаконито и потпуно искривљено решење донето, суд је укинуо то решење; па је онда, када је дошао СНС, поново Агенција издала још једно исто такво решење, па га је суд други пут укинуо. Па су након тога трећи пут поново донели незаконито решење, јер штите оне који плачкају оне који су се борили против њих; па је онда након тога, трећи пут, Агенција донела решења да се ради о лакшој повреди, па је то суд трећи пут укинуо. Овако изгледа циркус са корумпираним државним агенцијама против људи који се боре против плачке у стечајевима.

Да поновим још једном, никада ни један једини динар ни од кога нисам узео. Ове ствари које су прочитане оборене су на суду, пошто је, наравно, и стечајни судија дао сагласност, и директор Агенције за стечајеве је дао сагласност, и одбор поверилаца и сами повериоци су дали сагласност, пошто ту никаквог сукоба интереса није било нити може бити.

Међутим, још једна ствар је јако интересантна, овде су сазнали да им је ово промакло, овим људима из Српске напредне странке. Да вам кажем, ово питање сам, пре него што сам предложен да будем министар привреде, писмено образложио Александру Вучићу. Имам мејл о томе, па бих волео када би Александар Вучић имао смелости, уместо да користи посланике у Скупштини и подмеће им ствари које ће да говоре, да изађе на један ТВ дуел, да му покажем тај мејл у коме сам му предочио све ово што сам вама испричао данас: и начин на који је то рађено, и због чега је то корумпирано, и како сам се борио за све то, да он зна, и тада је знао, колико сам радио на предметима 24 спорне приватизације, шта смо све урадили тамо, пронашли све доказе о ономе што је тврдила Верица Бараћ. Међутим, то њега не интересује, интересује га само блаћење политичких противника.

Још једном, поносан сам на све што сам радио. Све ове ствари које су прочитане укинуте су од стране суда, три пута. Немам сумњу да ће

владајућа већина наставити да покушава да мрцвари с овим. За грађане је битно – никада динара у свој џеп нисам ставио, који ми не припада као накнада. Ове ствари о којима говоримо су плате људи који су радили књиговодство. Запослени радници у тим фирмама знају колико сам се борио за њихове интересе и шта сам све урадио: и у вршачкој пивари да спречим пљачку, и у шећерани да спречим да имовина оде будзашто, у свим предметима у којима сам наступао као стечајни управник.

Тако сам радио и као министар, спречио пљачку, спречио пљачку и самог ППВ-а и његове фамилије. Тако ћу радити и у наставку зато што Србију изједа партократија, корупција и буразерска економија која је везана са тим. То је оно што нас уништава.

Уместо да разговарамо о суштини данас, посланици владајуће коалиције се баве мноме и покушавају неким лажним причама, извртањем ствари да прикажу, тобоже, да сам урадио нешто што не ваља. Да јесам, већ бих био процесуиран, будите уверени у то. Све полуге власти имају. Али пошто немају ништа, онда могу само овако да причају пред камерама и покушају да праве циркус. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Сигуран сам да ће на ТВ дуел да изађе са Александром Вучићем када буде ушао у други круг председничких.

Реч има народни посланик Александар Мартиновић.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господо народни посланици, ако ће Саши Радуловићу да буде лакше, ево, признајем, Саша Радуловић никада није био стечајни управник ни у једном друштвеном предузећу, Саша Радуловић није сувласник фирме „Е-бизнис сервис“, Саша Радуловић никада није сам са собом закључивао уговор о пружању књиговодствених услуга, не постоји решење Агенције за лиценцирање стечајних управник, не постоји решење Привредног суда у Београду; ја сам то све измислио зато што ме је много страх од човека који је на изборима освојио нешто више од 1% гласова.

Али постоји нешто што је истина. Истина је, како каже Саша Радуловић, мејл који је он упутио Александру Вучићу, у коме наводи да је био и стечајни управник, у коме наводи да је сам са собом закључивао уговор о пружању књиговодствених услуга, у коме наводи да је сувласник фирме „Е-бизнис сервис“, у коме наводи да га је 2011. године та корумпирана, како он каже, Агенција за лиценцирање стечајних управника казнила новчаном казном од 100.000 динара. У том мејлу стоји да га је Привредни суд у Београду разрешио дужности стечајног управника зато што је кршио закон. Дакле, све је неистина што ја кажем, ево признајем, али

све је истина што пише у мејлу Саше Радуловића упућеном Александру Вучићу, у коме су све ове чињенице изгледа много подробније наведене него што сам ја успео овде у Скупштини да урадим.

Пошто господин Саша Радуловић вероватно поседује више информација о својим делима и неделима док је био стечајни управник од мене, а то је садржано у том мејлу, ја вас молим, господине Радуловићу, донесите нам тај мејл, па да и ми имамо више информација о томе шта сте радили док сте били стечајни управник.

(Председавајући: Време, колега Мартиновићу.)

Зашто ово има везе с тачком дневног реда? Српска привреда је, даме и господо народни посланици, доведена у овакво стање и због оваквих као што је Саша Радуловић.

Да се вратимо на почетак кризе. Макијавели је још у XVI веку рекао – када једна држава дође у кризу, она треба, да би из кризе изашла, да се врати на узроке те кризе. Сада, да видимо који су узроци те кризе. Узроци те кризе су пошаст која нас је задесила 2009. године и ... (Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Мартиновићу, морам да вас прекинем, добили сте два минута.

Поштовани народни посланици, у складу са чланом 87. Пословника Народне скупштине, одређујем паузу у трајању од једног сата. Са радом настављамо у 15 часова.

(После паузе – 15.00)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Ђорђе Милићевић): Даме и господо народни посланици настављамо са радом.

На члан 1. амандман су заједно поднели народни посланици Чедомир Јовановић, Енис Имамовић, Наташа Мићић, Олена Папуга, Ненад Чанак, др Жарко Кораћ, Ненад Милић и Бајро Гегич.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Зоран Красић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите, господине Красићу.

ЗОРАН КРАСИЋ: Само да подсетим да није добро, када се врши допуна Закона о осигурању депозита и Закона о Агенцији за осигурање депозита, да је текст предложене допуне идентичан. То значи да нешто није у реду с ова два закона. То у преводу значи да овај закон где се дефинишу надлежности Агенције за осигурање депозита на неки начин

преписује оно што је материјалноправна одредба. Али добро, то је већ саставни део нашег правног система.

Ми смо амандманом тражили, ако се већ средства фонда за осигурање депозита, и то она девизна средства, морају на неки начин пласирати у хартије од вредности, да то буду краткорочне хартије од вредности.

У међувремену, ви сте прихватили амандман и одустали од првобитне идеје да се сто посто тих девизних средстава пласира у хартије од вредности, у дужничке хартије од вредности, већ сте рекли да само 25% може да се пласира. На тај начин сте, у ствари, признали шта не ваља у овом концепту који сте замислили.

Но, да кренемо редом. Само бих подсетио на следеће: када се држава задужује на финансијском тржишту, она то ради да би финансирала буџетски дефицит или да би прикупила средства за неке јавне пројекте. Одавно се Република Србија, када емитује хартије од вредности, дугорочне, не задужује ради неких капиталних пројеката, него се последњих седам година махом задужује зато што су јој потребна средства да сервисира свој јавни дуг. Зашто да га сервисира? Зато што је јула 2012. године јавни дуг био око петнаест милијарди евра, а данас је скоро двадесет пет милијарди евра. То треба сервисирати.

У пракси, могуће је то сервисирати тзв. репрограмом, неким новим кредитима, неким новим зајмовима ради отплате доспелих обавеза по раније узетим зајмовима, међутим, ту Србија више не испуњава критеријуме нити Светске банке нити европских банака и принуђена је да средства обезбеђује емитовањем хартија од вредности и продајом на тржишту. Некада су то биле еврообвезнице, то ће тек да нам дође главе, како буду доспевале обавезе, а последњих неколико година формула јесте – задуживање на домаћем тржишту.

Операција је врло једноставна: преко Управе за јавни дуг тргује се са ограниченим бројем субјеката, претежно банака и брокерских кућа које купују хартије од вредности, и то има своју камату и неке своје обавезе. Формално правно, то се сервисира из буџета. Формално правно то значи – када ви као грађанин купите неку робу, ви сте у обавези да платите ПДВ и акцизу, а од тог ПДВ-а и акцизе држава враћа дугове пословним банкама у Републици Србији, како главницу тако и камату. На тај начин је сваки грађанин Републике Србије, као потрошач, преко државе и преко Управе за јавни дуг у кредитном односу са неком пословном банком.

Када је држава рекла да Агенција за осигурање депозита може девизна средства која постоје у фонду за осигурање депозита да користи за куповину хартија од вредности, онда је порука та – да се финансира дефицит и нешто што је приоритет Републике Србије.

Ова два закона не тичу се Агенције, тичу се фонда за осигурање депозита. Подсећам вас, 2012. године, фонд за осигурање депозита је пропао. Пропао је због Развојне банке Војводине, Нове Агробанке, Агробанке, Привредне банке Београд и обавеза које је Агенција морала да има према депонентима. Агенција је у целокупном свом пословању, а њено пословање обухвата и друге послове, остала без капитала.

Због тога је Република Србија 2012. године закључила уговор са Светском банком, а то је пројекат подршке Агенцији за осигурање депозита, задужила се за 145.300.000 евра; 31. марта ове године тај пројекат и то задужење је 144.748.000 евра, што значи да Република Србија уредно сервисира своју обавезу према Светској банци. То је та негативна камата о којој се прича у Предлогу закона. Али у Предлогу закона се прича да је та негативна камата везана за Агенцију. Не, та негативна камата је везана за обавезе које држава плаћа Светској банци по основу овог кредита.

Агенција се превасходно финансира, у оном делу који се тиче фонда за осигурање депозита, преко премија, 21.000.000 евра банке уплаћују свака три месеца у тај фонд. Мало пре смо имали прилике да чујемо да тај фонд располаже са 400.000.000 евра. Сада је нека паметна глава осмислила како да се из тог фонда извуку нека средства, да буду у функцији финансирања дефицита Републике Србије.

Морам да вам скренем пажњу, сва средства фонда за осигурање депозита налазе се на депозитним рачунима Народне банке Србије. Народна банка Србије по закону ради комисиони посао за Агенцију, што значи – према постојећем закону, за динарска средства (то је неких 18% фонда) већ се купују државне хартије од вредности које емитује Република Србија које гласе на динаре. Сада је операција како да се оних осамдесет и нешто посто девизних средстава која се налазе на рачуну Народне банке Србије, а власник и корисник рачуна је Агенција за осигурање депозита, убаци у финансирање дефицита буџета Републике Србије.

Зато се практично овим законом омогућава Агенцији да, на налог Агенције, Народна банка Србије, у своје име а за рачун Агенције, купи хартије од вредности, та средства убаци у, ако могу тако да кажем,

буџетску потрошњу; Агенција папиролошки има средства а фактички их нема.

Али сте ту заборавили једну ствар: на овај начин сте довели у питање уговор који постоји између Републике Србије и Светске банке у вези с финансирањем овог пројекта. Неко ће да вас пријави да ненаменски користите ова средства. Ова средства која сте добили од Светске банке су превасходно наменска средства, која морају да буду у функцији Агенције, у функцији фонда, то су мобилна средства, уколико нека банка „пукне“, крене са исплатом депозита и штедне грађана, како грађани не би били оштећени.

Ту се дешава једна парадоксална ствар. Власници банака претежно су физичка лица; то су приватне банке, малтене, у добром делу, и целокупно њихово пословање јесте на нивоу приватног бизниса. Онда се поставља питање зашто држава гарантује преко Агенције. Она мора да гарантује докле год има ову врсту девизне политике и овакав начин обезбеђења девизних резерви Републике Србије. У питању је 14,5 милијарди евра. Будите опрезни да не добијете шут карту од Светске банке, зашто ненаменски користите средства по пројекту за санацију наше Агенције за осигурање депозита. То је та опасност.

Ми смо са два амандмана на члан 1 – први, да се тај члан брише, и други, да усмеримо на краткорочне хартије од вредности – хтели да вам скренемо пажњу, у економији Србије нешто није у реду. Зар је могуће да највећи принос на тржишту капитала дају дужничке хартије које емитује Република Србија? Зар је могуће? Хтели смо да вам скренемо пажњу да је велика опасност за економију, финансије и уопште систем у Србији превелика ликвидност банака. Наше банке немају где да пласирају своја средства. Зато, да не би изгубиле на супстанци, да не би побегле са овог тржишта, држава емитује хартије од вредности, даје им велике зараде, велике камате, велики принос и на тај начин приморава, моли, да остану у Србији, јер се платни промет данас налази код банака, нема више СДК.

Будите опрезни, ја мислим да од ових допуна ова два закона потенцијално имамо већу штету него што се може појавити било каква корист.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, господине Красићу.

На члан 1. амандман је поднео Одбор за финансије, републички буџет и контролу трошења јавних средстава.

Представник предлагача је прихватио овај амандман на седници надлежног одбора, а Одбор за уставна питања и законодавство

сматра да је амандман у складу с Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народна посланица Александра Томић.

Изволите.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Захваљујем, председавајући.

Поштовани председавајући, поштовани министре, колеге посланици, на Одбору смо разматрали овај амандман који говори о томе да се ограничи одређени део девизних средстава који ће бити практично стављен у функцију и због тога да би се повећала ликвидност самог фонда, али потенцијални ризици, који, наравно, у одређеним условима могу да увек буду... Због тога је на Одбору за финансије министар прихватио овај амандман Одбора. Овом приликом вам се захваљујем. Стога позивам све колеге да овај амандман прихвате. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице Томић.

Колега Ђуришићу, желите по овом амандману? Изволите.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Мислим да овај амандман показује да ове измене Закона нису тако једноставне и бенигне као што се овде у претходна два дана представљало – да имамо једноставну ситуацију да је због поремећаја на међународном тржишту капитала, негативних камата тамо где држимо средства Агенције за осигурање депозита, због чисто економских разлога боље да купујемо хартије од вредности које издаје Народна банка, да је то све једноставно и супер, да то раде све земље на свету и да ту нема никаквих проблема. Очигледно је да је неко сугерисао да такав начин управљања није добар; односно, ако би се сва средства, тих 380.000.000 колико тамо постоји, на овај начин искористила, то би послало једну лошу поруку и значајније утицало на домаће тржиште хартија од вредности.

Онда се овде ставља у закон једно ограничење, да само једна четвртина новца може на тај начин да се искористи, што је врло необично када читате овај закон, да у закон стављате једно овакво ограничење. Чему онда управљачки органи те агенције ако је образложење да је то да би се испоштовао основни принцип диверзификације? Значи, неко управља овим фондом у име Републике Србије и овим средствима и за то добија, верујем, пристојне плате. Сада их ми овде ограничавамо и учимо их шта је то основни концепт диверзификације. Хајде онда законом да пропишемо све, колико средстава треба да буде у динарима, колико средстава треба да буде

у девизама, у којој валути, код којих банака, да све ставимо у закон и да нам уопште не требају управљачки органи Агенције.

Мислим да ово говори да ово није тако безначајна промена и, као што су говорили господин Красић и друге колеге посланици, да су очигледно другачије намере предлагача од оних које су нам овде представљене у претходна два дана.

Зато сматрам да овај амандман, као и цео овај закон, не треба да се прихвати. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Ђуришићу.

На члан 1. амандман је поднела народна посланица др Александра Томић.

Влада и Одбор за финансије, републички буџет и контролу трошења јавних средстава прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу с Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Ово је још један амандман који долази од стране владајуће већине, на овај или онај начин. Мислим да је суштина прихватања овог амандмана много већа од онога што пише у образложењу које је Влада навела као разлог за прихватање амандмана.

Наиме, по амандману који треба да буде прихваћен, или је прихваћен, бришу се речи „док трају те околности“. Значи, Влада је предложила овде да изузетно, како почиње ова измена, у околностима поремећаја на тржишту капитала (значи, изузетно) може да се крене с овом активношћу, али је на крају ставила да то мора да се заврши док те околности трају. Сада имамо прихватање амандмана да се тај део брише, што значи у преводу, у начину функционисања ове власти претходних пет година, да ће то да траје унедоглед. Не изузетно, док трају околности, него докле год предлагач, односно у овом случају, ако се усвоји овакав закон, докле год се сматра да је то потребно, а не док трају околности.

Да није само језичка ствар у питању, онда би се прихватио вероватно и амандман који су поднеле колеге из Посланичке групе ЛДП–ЛСВ, које су исто имале само једну језичку измену, да се брише ова реч „изузетно“.

Понављам, очигледно овде није толико бенигна ствар и толико једноставна. Овде је намера нека друга, да се очигледно све већи проблем

попуњавања реши и средства за смањење дефицита пронађу и у овим средствима. То је проблем. Зато је овај закон лош и ми га нећемо подржати. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народна посланица Александра Томић. Изволите.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Уважени председавајући, поштовани министри и колеге посланици, пре свега, идеја овог амандмана је била да се не понавља део који се односи уопште на поштовање околности. Зашто? Зато што сам закон и измене које се односе почиње тренутком стварања таквих околности да би функционисала уопште ова измена. Шта то значи? То значи, када се створе одређене околности, односно када су негативне каматне стопе, то је тренутак када треба суштински да почне да функционише овај закон, да када су у позитивном ефекту имамо могућност да управљамо хартијама од вредности као држава, зарађујемо нешто, да тада почињемо цео тај поступак, уз сагласност Народне банке Србије. Значи, Агенција за осигурање депозита не може ништа уколико не ради то заједнички са Народном банком Србије, цео тај посао.

Уколико кажемо „док трају те околности“, онда можемо да доведемо до тога да онај ко је започео цео тај поступак, а дођемо до тренутка када се околности прекину, долази у ситуацију да неће моћи практично да заврши цео поступак када је у питању трговина хартијама од вредности.

Због тога, суштински, управо ова формулација „док трају те околности“ треба да се избрише зато што се децидно даје могућност да се посао заједнички обави између Агенције и Народне банке Србије, а уз поштовање свих учесника на тржишту капитала. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице.

Реч има народни посланик Горан Ковачевић, по амандману.

Изволите.

ГОРАН КОВАЧЕВИЋ: Само кратко. Мислим да смо се на Одбору за буџет договорили и констатовали, сви који смо били присутни, да је кључни елемент постојање негативне каматне стопе. Оног тренутка када немате негативну каматну стопу, онда немате изузетне услове да пласирате финансијска средства у висини, као у претходном амандману, до једне четвртине у хартије од вредности које издаје Народна банка Србије и које су обвезнице Републике Србије, до једне четвртине.

Само да појасним, господин је у праву када говори да смо донели амандман за висину, да буде до једне четвртине, зато што сматрамо

да то има везе с рочношћу, пре свега, наших дугова, наших обавеза које имамо, осигурања које постоји.

Претпостављамо да је велики део новца у нашем банкарском систему у еврима, један део је у динарима, један део је у доларима. Ми немамо проблем са финансијским средствима која пласирамо по основу осигурања преко Народне банке у динарима, јер их пласирамо у хартије од вредности по 5,6 у динарској вредности, односно 2% се оне продају кад су у еврима. Имамо проблем са еврима које пласирамо изван граница Србије. Зато сматрамо да је та једна четвртина довољан разлог да сачувамо капитал, а истовремено не долазимо у зону ризика да нам средства која су по основу осигурања депозита из Народне банке пласирана дођу у проблем ликвидности.

Значи, никако не желимо да угрозимо примарну функцију осигурања депозита, а то је ликвидност, и зато смањујемо, мање-више, овај износ на једну четвртину. Нисте разумели.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има представник предлагача, министар Александар Антић.
Изволите.

АЛЕКСАНДАР АНТИЋ: Пре свега, желим још једанпут да потцртам оно о чему смо већ неколико дана говорили. Мислим да је министар Вујовић у расправи у начелу на један изузетно квалитетан начин, разумљив свима и читавој јавности, објаснио разлоге за доношење овог закона. Пре свега, са становишта тога да је овај закон у функцији да чувамо, да кажем, есенцију тих средстава која се налазе као средства фонда за осигурање депозита, да услед свих ових глобалних параметара, везано за каматне стопе, не губимо на материји, да одржавамо ликвидност, да умањујемо ризике. Верујем да овај закон, као такав, треба да добије подршку у овом парламенту.

Када су у питању оних 25%, напосто ту нема никакве теорије завере, нити је треба у свему тражити. Понављам, у складу са амандманом, тај амандман је анализиран и са становишта диверзификације и смањења ризика он је као такав прихватљив.

Када су у питању речи „док трају те околности“, реч је чисто о, да кажем, *wording*-у. Нема потребе да ове речи стоје, јер су у потпуности у контрадикторности са самом рочношћу хартија од вредности, која дефинише то питање. Као што то питање дефинишу негативне каматне стопе, које су кључни елемент због чега се и приступило измени овог закона. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, министре.

На члан 2. амандман, у истоветном тексту, поднели су народни посланик Зоран Красић и заједно народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Зоран Красић. Изволите.

ЗОРАН КРАСИЋ: Морам да скренем пажњу, овде се неправилно користи појам – негативна камата. Три-четири године у ЕУ промовисан је принцип негативне камате. Зашто? Да би се спречиле малверзације на финансијском тржишту, где кредитна институција позајмљује кредитној институцији. Када се позајмљују та средства, онда су уведене камате које се плаћају. То је негативна камата.

Овде није та ситуација, држава је узела кредит и она плаћа Светској банци камату, а Агенција за осигурање депозита средства фонда за осигурање депозита држи на депозитним рачунима, које по закону мора да има код Народне банке Србије. Нема негативног пословања фонда. То је та замена тезе о којој ви причате.

Када се средства фонда, девизна, пласирају негде у иностранству ради чувања, онда она потпадају под ово да кредитна институција ради са кредитном институцијом. Али тога нема од 2007. године, кад је Агенција претрпела губитак 11,8 милиона динара, зашто? Зато што је пословала са хартијама од вредности немачке државе.

Ви имате проблем како да 400.000.000 евра који су на депозиту код Народне банке убаците за финансирање дефицита, јер не можете више да обезбедите средства на други начин. Касније ћу вам читати сва ваша задужења, и поводом *KWF* и поводом ових других ствари, да видите колико сте оптеретили Србију неконтролисаним задуживањем. Не ви, и ваши претходници и сви они који од 2000. године стреме ка ЕУ по сваку цену, не бирајући колико ће то да кошта.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Марко Ђуришић.

Изволите.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Наш амандман на овај члан је да се обрише члан 2. и да закон не ступи на снагу, јер сматрамо да је закон лош, односно да ова измена није ваљано образложена и да постоје неке скривене намере. Нисам био убеђен, ни од стране господина Вујовића прошле

недеље ни данас од господина Антића као предлагача, да се ради само о овоме о чему се прича.

За то нам дају право и ова два амандмана која изгледају као да су дошла из Народне банке, која није, као ни друге институције, пошто је закон по хитном поступку, била у могућности да се упозна са решењима која се овде предлажу и о којима ми расправљамо. Зато сматрамо да је лоше усвојити овакво решење, да је требало мало још о томе разговарати. Као што смо чули, ова појава негативних камата, ако их тако лаички зовемо, није се десила пре недељу или две, него пре две и по године и, ако је требало реаговати, а сигурно је требало, требало је реаговати у ових неколико дана за нормалну законску процедуру и расправу.

Оно што је посебно занимљиво код ових амандмана на члан 2. јесте да када се предлаже да закон хитно ступи на снагу, то предлагач не прихвата, позивајући се на смисао чл. 196. ст. 4. Устава. Волео бих да Влада има доследан став и да то важи за све законе, а готово правило је обрнуто, закони ступају на снагу наредног дана од дана усвајања у парламенту, не осмог дана како каже члан 196. Ако смо данас као честитку председници имали овде поздраве од стране посланика и понеки цвет... А ми смо једном председнику суда усвајањем закона по хитном поступку и изменама рока за ступање на снагу продужили радни век. Да се такве ствари више не дешавају, да овај парламент почне да ради поштујући сваки пут Устав и закон, тако да закони не ступају на снагу одмах, следећег дана по објављивању, него у року од осам дана.

Позивам Владу и предлагача да ово одбијање овог амандмана добро прочита и запамти. И сваки пут да прочита члан 196. Устава када дође овде са неким предлогом закона који треба да ступи на снагу следећег дана по објављивању у „Службеном гласнику“. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

По амандману, реч има народни посланик Владимир Орлић.

Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала још једном и опет кратко, још једном. Да се не прихвати предлог да се обрише члан 2, ни овај ни било који други, зато што сматрам да нам закон користи и да нам треба. Уосталом, ни сам предлагач амандмана није имао замерке ни на шта осим на то да му није било јасно које су то специјалне околности, бар је тако навео у свом амандману. Па пошто то пише, верујем да је до сада то утврдио.

И, наравно, није никакав разлог нити аргумент прича о некаквом председнику суда. Претпостављам да се ту мислило на оне председнике судова које је „жуто предузеће“ предлагача, али не само њега, 2009. године лично препоручивало и печатом општинског одбора препоручивало за даље.

То данас није тема. Али кад се каже да треба добро прочитати нешто, уосталом, то је питање образложења амандмана и усменог образложења које смо чули сада, не би било лоше, да се не би подносили овакви амандмани, добро прочитати Предлог закона. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има представник предлагача, министар Александар Антић.
Изволите.

АЛЕКСАНДАР АНТИЋ: Не желим да улазим у непотребне полемике и да реметим ефикасност рада парламента, али морам да прочитам, због посланика који на ту тему дискутују, образложење и објашњење појединих решења која имате у материјалу који сте добили: „Чланом 1. Нацрта додаје се нови став у члану 7. Закона о осигурању депозита тако што се, у околностима значајних промена на међународном финансијском тржишту узрокованих постојањем негативне каматне стопе на депозите код страних банака, предвиђа могућност улагања девизних средстава фонда и у девизне дужничке хартије од вредности које издаје Република Србија или Народна банка Србије“. Уважени посланици, нисам ја измислио формулацију негативне каматне стопе, нити је то моја интерпретација. То пише у материјалу који сте добили.

А да негативна каматна стопа на депозите код страних банака постоји, па, мислим да то зна читава јавност. У неким државама, малтене, морате да платите да би вам чували новац. Ваљда то елементарно знамо из општег праћења дешавања у јавности.

Ми имамо врло конкретне податке колико је по том основу дошло до губитка код фонда за осигурање депозита и колики би приход фонд остварио да је то урађено на начин на који је то прописано законом. То је оно што нас мотивише за овакав закон и ја апсолутно имам поверење, и напосто молим и Скупштину да има поверење, у један апсолутно професионални приступ који Министарство финансија има у овом случају, као и читава Влада, узимајући у обзир најбоље интересе Републике Србије. Ништа нас друго не мотивише, људи, ваљда је то јасно.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

По амандману, реч има народни посланик Марко Ђуришић.

Изволите.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Добро је што предлагач – ево, сада се враћа, додуше, на ове чланове које смо већ прошли – покушава да нам објасни како се води рачуна о средствима и како смо нека средства изгубили и како смо пропустили да остваримо неку добит, а сада ће се то све исправити. Али онда се поставља питање, и требало је у дискусији да говоримо, шта смо чекали. Ако су се негативне каматне стопе појавиле почетком 2015, а сада је мај 2017. године, шта је за те две и по године рађено и чија је одговорност што смо направили неки губитак, односно што је пропуштена прилика да се направи нека добит? Морам да признам да је преподневна расправа личила на септембар 2013. године, када се реконструисала Влада, у једној од многих реинкарнација.

Али ако вам је то аргумент, шта је рађено две и по године? И зашто хитан поступак сада, у року од седам дана да се закон усвоји, очигледно без консултација са Народном банком Србије? Јер тако стижу ови амандмани које желите да усвојите. Значи, нисте рекли комплетну истину.

Сада се хвалите овде да постоје јасно неки подаци. Зашто их нисте ставили у образложење закона? Како ја као народни посланик да знам те податке? Овде смо чули неке податке од других колега народних посланика; не знам како су добили те податке. Али очигледно да сви посланици нису равноправни. Додуше, то стално овде виђамо.

Ако ми нисмо могли да добијемо као посланици те бројеве, постоји закон, његово образложење, све те бројеве за које тврдите да постоје требало је да нам дате, па да имамо аргументовану расправу. А не овако – ви знате.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има представник предлагача, министар Александар Антић.

АЛЕКСАНДАР АНТИЋ: Морам да истакнем да постоје сва мишљења Народне банке Србије и да није добро да такве ствари овде наводимо, а апсолутно нису тачне. Не постоје било каква размимоилажења по овом основу са Народном банком. Понављам, она је дала своја мишљења.

Као што није тачно ни да је то све почело 2015. године, већ је свој талас имало 2016. године, а овај предлог закона је резултат анализе показатеља које смо имали на крају 2016. године.

Уз уважавање свих потреба да се овде политички конфронтирамо, углавном све странке су, макар у неком периоду,

учествовале у вршењу власти и знају како тече процес од препознавања неке чињенице до законске регулативе која ту чињеницу решава, колико времена је потребно. У крајњем случају, ми смо могли да препознамо конкретне ефекте тек на крају 2016. године. Сада је мај 2017. године и закон се налази пред посланицима.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

По амандману, реч има народна посланица Гордана Чомић.

Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем.

Питање за господина министра, с обзиром на малочас исказану тврдњу о томе да је закон савршено професионално припремљен, пажљиво одмерен и да ми посланици који имамо примедбе, са амандманима или без, то не разумемо. Ја вас питам – која верзија је професионална, она која је послата или ова која је измењена амандманима, пошто смо амандманима кључне одредбе ових чланова мало изменили?

О чему је Народна банка дала мишљење, о претходној верзији или овој која је амандманима измењена? Амандманима је промењен рок, промењен је услов о изузетности. У оба закона се амандманима, које подноси или одбор или посланик, што је потпуно и легално и легитимно, потпуно мења оно што је основни предлог измена и допуна, и у једном и у другом закону.

Дакле, ако у име Владе, као овлашћени представник Владе, кажете да је закон савршено професионално припремљен, ја вас питам – која верзија закона и о којој верзији одредаба је Народна банка дала мишљење и да ли је уопште консултована?

Није овај закон питање политичког фолклора, нити је питање односа између политичких странака, али јесте питање политичког фолклора да овлашћени представник Владе тако мирно саопшти да је закон беспрекорно професионално припремљен, а да тај закон у кључним деловима својих одредаба буде измењен амандманима посланика. Не може оба, или је прво или је друго.

Одговор да је Народна банка имала и дала своје мишљење, који сте дали народном посланику Марку Ђуришићу, који је поставио исто питање које ја сада понављам, изискује да вас питам – на шта је Народна банка дала мишљење, на амандман који је усвојен јуче и данас на Одбору за финансије и усаглашен на Одбору за уставна питања и законодавство, или на основни текст измена и Предлога закона? Не може да да мишљење на оба, пошто нема кад да да мишљење на овај други случај када народни

посланик или Одбор за финансије подноси амандман, који се онда усаглашава тако да постаје саставни део предлога закона. О амандманима које је поднео Одбор неће се гласати, они су постали саставни део Предлога закона.

Немам ја ништа против да ви покушавате, јавности ради, да говорите о томе да је то савршен предлог и да нема никаквих измена, али то просто није у складу са чињеницама, није у складу с оним што смо читали као основни предлог измена и допуна и са овим како је Закон већ промењен.

У дану за гласање само ћете гласати против или нећете уопште гласати. Не ви, министри не гласају, али народни посланици неће гласати, неће се изјашњавати о амандманима народних посланика за које су одлучили да их не прихвате.

Није довољно озбиљно и није достојно, ја мислим, наше заједничке улоге при доношењу закона да се тако олако дају изјаве о професионалном писању закона и о мишљењу Народне банке, јер ћемо последице лошег решења у оба закона заједнички сносити.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има представник предлагача министар Александар Антић.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР АНТИЋ: Пре свега, ја заиста ниједног тренутка нисам рекао да народни посланици не разумеју закон, већ сам само апеловао на посланике да буду на становишту да су Министарство финансија и Влада овај закон припремили са становишта сагледавања најбољег интереса за Републику Србију. То сам желео да пренесем као неко своје мишљење. Апсолутно, не дај боже да ја улазим у квалификације начина на који посланици одређено законско решење схватају или прихватају.

С друге стране, мислим да није добро стварати једну потпуно погрешну слику да је амандманима извршена нека капитална измена предложених решења. Прво, ово решење има само једну есенцију, која је потпуно јасна и једноставна – да се заштитимо од последица негативних каматних стопа – а све остало је неки *fine-tuning*. Ја сам апсолутно срећан што је и парламент ушао у креирање овог законског решења кроз амандмане. Мислим да сам се са појединим народним посланицима и претходницима и сложио, у неком претходном искуству као министра, да је добро када парламент прихвата амандмане опозиције.

Овде сада доводимо на ниво, малтене, да се Влада критикује зато што је прихватила амандмане, а ја верујем да је то додатни квалитет свега овога.

Коначно, заиста не разумем потребу да се овде сада прави нека конфронтација око овог решења између предлагача и Народне банке. Уверавам вас да по питању самог закона, овог члана који се брисао, поуздано знам да се министар апсолутно консултовао са Народном банком.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Господине министре, као и предлагач амандмана имате два минута по амандману.

Реч има, најпре по амандману, народни посланик Горан Ковачевић. Изволите.

ГОРАН КОВАЧЕВИЋ: Имамо прилично једноставну промену, за свакога ко жели да чује, али морамо да кренемо, госпођо народна посланице, од члана 8. Закона о осигурању депозита, који каже, цитирам шта каже у члану 8, да динарска средства... Значи, имате динарска средства и девизна средства у Агенцији за осигурање депозита. У члану 8. се каже да динарска средства можете већ сад, по старом закону, да улажете у државне хартије од вредности које издаје Република Србија. Проблем настаје у девизним финансијским средствима. Девизна средства су у проблему и зато доносимо закон, зато што имате негативну каматну стопу.

Колега каже да се ради о камати коју плаћамо. Јесте, у праву је, то су средства која нисмо имали у фонду за осигурање, па смо повукли кредитна средства и зато као држава из буџета плаћамо камату. Али није у томе проблем, то не решавамо, него решавамо негативну каматну стопу, јер Агенција за осигурање депозита преко Народне банке мора да пласира та средства, као и сва средства Народне банке, у друге банке, које имају негативну каматну стопу.

Дакле, онда се враћамо, кажете – рок. Рок није промењен. Он настаје оног тренутка када крене негативна каматна стопа и, то вам каже у закону и ништа се не мења, траје у периоду негативне каматне стопе. Рок имате од тренутка негативне каматне стопе до краја негативне каматне стопе, што је изузетак, никад се није десило раније у историји.

Што се тиче висине средстава која се користе и коју мењамо, ми у примарном закону никада нисмо рекли – висина средстава, него смо оставили могућност Народној банци, односно Агенцији за осигурање депозита да може један део... У ствари, да може девизна средства, не кажемо колико, нисмо рекли 100%, 50%, па амандманом мењамо на 25,

него смо рекли да може део девизних средстава из фонда за осигурање да пласира преко Народне банке. Ми у Одбору смо сматрали да морамо да сачувамо ликвидност и да је боље да дефинишемо да максимални износ тог пласмана буде 25%. И да није било амандмана, ко каже да би било више од 15%, 20%, 100%? Просто, није била остављена могућност. Ми смо у смислу очувања ликвидности само прецизније дефинисали ствари.

Не бих се ја тако лако упуштао са Одбором за буџет и његовим амандманима. Ипак тамо седе људи који можда мало боље разумеју, не бих хтео да будем претенциозан, од других одборника, јер су по вокацији тамо, у економији су; тамо је и министар Вујовић; тамо су и људи из ваше странке, у том одбору. Нисмо имали гласове који су нам рекли да ови амандмани које предлаже Одбор за буџет нису коректни.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Гордана Чомић, по амандману.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Господине министре, ми имамо различите дефиниције око тога шта су значајне, а шта безначајне измене. Ако Предлогом закона, на који је дала мишљење Народна банка, утврдите да постоји рок, а онда га амандманом избришете, мени је то значајна измена. Ако Предлогом закона не утврђујете четвртину, а амандманом утврдите, то је врло значајна измена. Што би рекао мој колега посланик Владимир Ђурић, то је као да у породици кажете имамо две хиљаде евра за летовање, па дан пред пут кажете – немамо, него петсто.

Да буде потпуно јасно на шта имам примедбу, далеко од тога да имам примедбу било које врсте на право Одбора или на право било ког посланика да подноси било који амандман. Али имам примедбу на то да са лакоћом кажете – професионалан, савршен предлог закона, који је коренито промењен амандманима. И нека је промењен, право Одбора за финансије, као и право посланика који коментарише да ми каже да ја или неко други ко није у Одбору за финансије не знамо о чему се ради. Погрешна перцепција...

(Горан Ковачевић: Мање разумете.)

Како кажете, колега? Они знају више од мене, то кажете? Највише волим кад неко зна колико ја знам или не знам. То је јако zgodно.

Дакле, то је све и легитимно и легално, али није легитимно и легално да нам кажете, у име Владе, да се то не дешава, кад се дешава свима нама пред очима.

Разумела сам ја шта сте ви мени казали. Када се слуша између редова, што ја не радим скоро уопште, врло ретко, али сада сте просто

произвели да читам између редова – хајде, нема везе шта се прича, имамо пар реченица да их стално понављамо, само да прође расправа.

То се тако не ради. Како да вам кажем, ја то тако не радим и осетљива сам по ушима кад чујем да министри то раде. То посланици могу да раде, њихово је право, ваше није. Шта ће посланици да кажу једни другима или вама, њихово је уставно право, али ако вас ја питам на које од решења, које је сада важеће или је било предложено, Народна банка има мишљење, онда овлашћени представник Владе нема простора да ми каже – то је минимална измена. Просто, немате простора.

Да ли ја подржавам закон или не, да ли ја знам више или не од колеге посланика који сматра да само чланови Одбора за финансије могу да дискутују о томе... Притом, министра Вујовића рачуна као члана Одбора за финансије, што је брука и срамота пошто он члан Одбора за финансије бити не може никако, али добро, то је ваша воља, немам ништа против. Важно је да нам као Влада кажете зашто је безначајна измена о четвртини средстава и укидању рока.

Ако је безначајна, зашто сте је доносили? Ако није безначајна, да ли је Народна банка Србије дала и на то мишљење? Ако је Народна банка дала тај садржај амандмана, зашто Народна банка није консултована о основном предлогу измена и допуна? То је тема за расправу о овом закону, зато што ће недостатак тих одговора произвести негативне последице у примени Закона.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Владимир Ђурић, по амандману.

Изволите.

ВЛАДИМИР ЂУРИЋ: Хвала.

Захваљујем се претходној говорници што је цитирала моју метафору, али сад само да заокружимо причу да бих још једном грађанима објаснио о чему се ради.

Агенција за осигурање депозита располаже девизним и динарским средствима која се налазе у фонду за осигурање депозита у банкама и у фонду за заштиту инвеститора. Предложеном изменом Закона предвиђено је да девизна средства из оба фонда могу бити улагана у девизне дужничке хартије од вредности које емитује Република Србија.

Оригинално предложеном изменом Закона на количину девизних средстава која ће се овако улагати није стављено никакво ограничење. Пише – Агенција може девизна средства из става 1. овог члана улагати и у девизне дужничке хартије од вредности које издаје Република

Србија или Народна банка Србије, док трају те околности. Избрисано је ово: „док трају те околности“. Мисли се на околности негативних каматних стопа.

Министар Вујовић је у расправи у начелу рекао да сматра да је то плеоназам с обзиром на то да се улагање у ове хартије предвиђа у околностима негативних каматних стопа па нема потребе да пише и „док трају те околности“. Океј. Међутим, овим амандманом се драстично мења инвестициона политика фонда, односно Агенције за осигурање депозита. Уместо улагања девизних средстава у републичке девизне хартије од вредности без икаквог количинског ограничења, одједном нам, преко викенда, стиже амандман где се количина смањује за три четвртине.

Дакле, предлагач је искорачио четири корака, напрасно се враћа три корака назад. Уз све то, ради се о мери за коју из образложења предлагача схватамо да је закаснела барем годину дана, јер те околности негативних каматних стопа трају поприлично дуго. Уз све то, ово се ради по хитном поступку, са напрасним, драстичним променама преко викенда. И сад на крају не можете оспорити право посланицима да им се створи сумња зашто се све ово догађа и шта је заправо била намера са овим предложеним изменама и допунама Закона. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Горан Ковачевић, по амандману.

Изволите.

ГОРАН КОВАЧЕВИЋ: Велико је задовољство у Скупштини, а још лепше изгледа када неки народни посланици покорисно примећују да не разумеју ово што причам, и то не мислим на последњег народног посланика. Кад си у покорисној варијанти да не схватиш, онда и дођемо до тог закључка.

Могу да се сложим с вашим претходним излагањем, и мање-више се слажемо, само је проблем у једној ствари – у Предлогу закона нигде не стоји да Народна банка треба да пласира 100% девизних средстава. То је разлика између мог и вашег читања закона. Нигде не видим, нити пише да Народна банка треба да пласира 100% девизних средстава Агенцији за осигурање депозита. Можда је то могло да буде, можда је у перцепцији требало да буде, али дефинитивно то у Предлогу закона не стоји.

Одбор за буџет, анализирајући, размишљајући о финансијској ситуацији, о финансијским средствима која се пласирају, каже да би било боље да имамо лимит који је на 25% средстава. Можда га никада нећемо

искористити, можда никада нећемо пласирати средства, али хајде, ако доносимо предлог закона који је за краatak временски период, док трају негативне каматне стопе, да имамо и тај механизам заштите ликвидности. Управо због тога да бисмо отклонили ваше сугестије да ова средства треба да се користе за покриће девизних обавеза које Народна банка Србије или било шта друго.

Потпуно чист, коректан закон, који каже – има време ограничења, максимални износ ликвидних средстава која ће бити ту, само је различито схватање, читање. Ми сматрамо да у предлогу основног текста не стоји 100% средстава; ви кажете да сте тако схватили, у реду је.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Владимир Ђурић, по амандману. Изволите.

ВЛАДИМИР ЂУРИЋ: Дакле, када се прича о депоновању и улагању средстава, правило управљања ризицима је врло једноставно, знале су га и наше баке које су говориле – када се враћаш с пијаци, немој носити сва јаја у једној истој кеси.

Није ништа спорно, ја нисам ни рекао да је закон обавезивао Агенцију да улаже 100% девизних средстава, али је то омогућавао јер није наметао никакво ограничење. Питам – шта се преко викенда догодило да се одједном могућност улагања 100% средстава претвара у одредбу којом се регулише да не сме више од 25?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 2. амандман су заједно поднели народни посланици др Санда Рашковић Ивић, Ђорђе Вукадиновић и Славиша Ристић.

Реч има народни посланик Ђорђе Вукадиновић.

Изволите.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Не бих сада о овим јајима и корпи, али бих рекао да све ово што смо чули малочас такође показује разложност нашег амандмана, односно да се и сам предлагач колеба између тога да ли је ствар хитна, ургентна или није тако хитна и ургентна.

Када је упућиван овај материјал у Скупштину (а то је, понављам, 12. мај ове године) и када је експресно то стављено на дневни ред, уз панику која је произвела то да чак и владајућа већина није могла да се скупи па је каснио почетак седнице четрдесетак минута, дакле било је страшно важно... Онда ми кажемо, ако је то тако важно, хајде да применимо оно што смо радили прошле недеље када смо гласали о Закону о судијама, па да ступи на снагу дан после, као што је колега Ђуришић овде сугерисао.

Када је било тако хитно, па је било 24 часа, зашто и сада није тако хитно па да се усвоји наш предлог? Ако је хитно, а било је хитно, јер смо видели да се одустало, министар финансија је сугерисао да се не иде на јавну расправу... Видите, та јавна расправа је понекад компликована ствар, али некада јавна расправа омогућава да се неке од ових недоумица које сада видимо избегну, па не би било потребе да се преко викенда интервенише на брзину, па да се мењају одредбе закона.

Понављам, мада није лако с обзиром на неке посланике, неке колеге из владајуће већине, ми ћемо подржати интенцију ова два закона, али не можемо подржати оне законе који се тичу дуга јер сматрамо да је то додатно задуживање земље, независно од тога колико је лепо образложено. Али мислим да је неозбиљно и да би било боље Влади и предлагачу да се мало размислило, промислило, а не да тако одокативно идемо, те брише се, те додаје се, те може све, па може само до четвртине... Као да се Влада сама плаши могућности да располаже тим средствима, плашећи се злоупотребе и на неки начин сама себе обуздава овим додатним амандманом колегинице Томић. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Маријан Ристичевић, по амандману.

Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем.

Даме и господо народни посланици, можда бих и гласао за овај амандман, али после образложења које сам чуо не могу да подржим овај амандман. У образложењу смо чули о кворуму. Кворум чине сви посланици, а не само посланици одређених посланичких група. Колико се сећам, он врло ретко учествује у кворуму.

Да није било оних уплата из Лутрије, можда бих подржао предлагача, али с обзиром на образложење и с обзиром на то да је пре подне рекао да лупетам јер сам рекао да је Лутрија била у губитку, не могу да подржим овај амандман. Донео сам доказе да је после таквих исплата разним аналитичарима Лутрија била у губитку 140.437.000 динара. Дакле, ово је доказ, а господин предлагач амандмана је говорио како ја лупетам када сам изнео податак да би они и Лутрију упропастили и наковањ покварили, па стога не могу да подржим овај амандман. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Ђорђе Вукадиновић, по амандману.

БОРЋЕ ВУКАДИНОВИЋ: Видите, управо је ово манир о којем сам говорио. Покушавамо да говоримо конструктивно, аргументовано, а добијамо ову врсту квалификација, као што је малопре било и са колегом Радуловићем.

Просто, чињенично говорећи, морам да вам кажем, сваки пут када мој уважени предговорник, коме иначе моје колеге окрећу леђа, не без разлога, када говори... Када он говори, то највише штети самом предлагачу, односно самој власти, владајућој коалицији.

Пошто ми је стало до тога да ипак ова институција функционише, зато покушавамо да будемо конструктивни, дакле, сви подаци су потпуно измишљени. Она је била у дугу, погледајте које године. Да, које године, господине Ристичевићу?

С друге стране, није то тема, причамо врло конкретно о закону, врло конкретним решењима, покушавамо да их поправимо. Уважавам оно што је Влада хтела. Уважавам то да део средстава, да не бисмо плаћали камате на паре које сами држимо, пошто је камата нулта и негативна, покушамо да улажемо преко наше државе, преко наших хартија од вредности. То је позитивна мера, то покушавам да предложим, и да подржимо, упркос томе што поједини представници владајуће коалиције, који се очито плаше конструктивне расправе јер не знају шта би с њоме и шта би ако се изгуби ова конфликтна и ратна атмосфера у Скупштини, не знају шта би радили...

Дакле, подржавамо, питамо се само зашто је час хитно, а час није хитно. То је моја дилема и моје питање за нашег предлагача – да ли је хитно или није хитно? Ако је хитно, нека ступи на снагу одмах, као што је ступио на снагу Закон о судијама. Хвала.

(Маријан Ристичевић: Реплика.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Немате, колега Ристичевићу, право на реплику. Можете само по амандману.

(Маријан Ристичевић: По амандману.)

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, када неко каже да Лутрија није била у губитку, па после каже јесте била у губитку, погледајте годину, значи, тај је већ признао да је обмануо ову скупштину. Такође, кад неко не може да убеди, он покушава да увреди и омаловажи колегу, као што је покушао са мном.

Рекао је, такође, да је само подржавао Влашку странку. Овде је изборна листа од 6. маја 2012, број два је управо претходни говорник. Ко говори овде истину? Да ли он жели да се истина забрани?

Рекао сам, да није тражио да се забрани истина и да није тражио да се забрани говорити истину у Народној скупштини, гласао бих за овај амандман, овако не могу. Хвала.

(Ђорђе Вукадиновић: Реплика.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Немате право на реплику.

Реч има народни посланик Радослав Милојичић. Изволите.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Хвала, господине председавајући. Надам се да министар Антић чује... Ту је министар, драго ми је. Ради грађана Србије који све теже и теже живе, којима је ова влада смањила плате, којима је ова влада смањила пензије, којима је ова влада смањила дневнице, конкретно питање – ми се задужујемо 45.000.000 евра, плус 15.000.000 евра, пре неки дан смо се задужили 185.000.000 евра, то је све за недељу дана...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Милојичићу, то још није дошло на дневни ред.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Наравно, то је све у недељу дана. За недељу дана смо се задужили преко двеста милиона евра. Зашто се задужујемо када Влада каже да имамо суфицит у буџету? Конкретно питање, ако у кући имате довољно шећера, нећете ићи код комшинице да позајмите шољицу шећера за кафу да скувате, или да купите у продавници...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Милојичићу...

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Зашто се задужујемо? Конкретно питање.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Није тај закон на дневном реду. Не можете ви како ви хоћете.

(Радослав Милојичић: А шта је причао претходни говорник? Будите објективни према свима. Имам питање за министра, конкретно питање.)

Сачувајте снагу, када отворимо расправу о том закону.

По амандману, реч има народни посланик Ђорђе Вукадиновић.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Као што сам рекао, господине Антићу, определите се да ли је стало или није стало, да ли је хитно или није хитно. Ако је хитно, усвојите наш амандман; ако није хитно, зашто сте гурали без јавне расправе, па смо сада ушли у ове проблеме да морате да интервенишете, односно преко амандмана народних посланика. То је суштина.

Што се тиче свега другог, мислим да јавност може да види; мени је помало жао када видим неке конструктивне предлоге који долазе од стране владајуће коалиције. А да неко мисли да ће дезавуисати опозицију тиме што ће на њу нахушкати поједине своје представнике – просто се зна ко је за кога задужен, ко је задужен за господина Живковића, ко је задужен за мене, ко је задужен за неке друге колеге из опозиције – то не помаже.

Дакле, то не помаже, господо. То вам неће помоћи. Морате се одредити пре или после: ако хоћете конструктивну расправу у парламенту, онда слушамо се, уважавамо аргументе, кад вам се свиђају и не свиђају; ако ћете да се препуцавамо, вадимо фотографије, досијее, полумонтиране материјале и остало, онда од тога нема вајде, нема квалитетног рада и грађани ће вам свима појединачно судити.

Као што није у реду да се сваки аргумент који дође с ове стране дочека са тим колико њихов председнички кандидат има процената. То смо чули небројано пута. Углавном сам ћутао, нисам рекламирао ни Пословник, ни остало, али често колеге из владајуће већине као да немају другог аргумента, него кажу – а колико сте ви освојили гласова и колико је ваш председник освојио гласова. Колико год да је освојио, један глас да је, сами да смо, истина је истина, два и два је четири, без обзира да ли каже неко ко има 0% или неко ко каже да има 55 или 60%.

Овде говоримо о томе, неке елементарне чињенице: дуг расте, дуг је растао до пре годину дана, то се не може порећи. Неке ствари су урађене добро, спреман сам да их похвалим, као што рекох, упркос томе што поједине колеге из владајуће већине све чине да овде створе неку ратну атмосферу, а онда јако негодују када опозиција реагује на сличан начин.

Ви сте упозорили господина Милојичића због тога што је говорио, а пре тога трпите и толеришете расправе које немају благе везе, дословно речено, благе везе немају с темом, него служе само за, не знам шта, неко задовољење сујете и прикупљање политичких поена. Просто нисте фер. Што је најгоре, чак и данас, када се трудите да будете најконструктивнији, да ли због рођендана председнице Скупштине или из неког другог разлога, чак и данас примењујте двоструке стандарде према представницима власти и опозиције. То не може на добро изаћи. Хвала вам, господине.

(Зоран Живковић: Реплика.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Немате право, господине Живковићу, само је споменуо ваше име. Више се колега обратио мени.

Тачно је да сам пустио колегу Ристичевића до један минут да прича ван теме дневног реда, толико и господина Милојичића, толико и вас од сад.

(Радослав Милојичић: А мене никада.)

Потпуно сте равноправни.

Реч има министар Александар Антић. Изволите.

АЛЕКСАНДАР АНТИЋ: Заиста не знам ко је за кога овде задужен, нити то пратим, нити то разумем до краја, али као неко ко је био у неколико мандата овде посланик сматрам да добро разумем дух парламентаризма.

Имали смо расправу о овом законском пројекту у начелу. У тој расправи у начелу уважени народни посланици, без обзира на то да ли долазе из власти или опозиције, изнели су нека своја размишљања и ставове на тему овог закона. Мој уважени колега др Вујовић је у свом завршном разматрању констатовао да смо имали добру расправу, захвалио се посланицима на доброј расправи и констатовао да је из те расправе чуо пуно тога што квалитетно може да утиче на законско решење.

Не разумем данас та питања – зашто сте прихватили амандман. Прихватили смо амандмане зато што су их дали народни посланици и зато што побољшавају текст овог законског пројекта, не са жељом да било шта у томе доживимо на било какав погрешан начин.

Значи, народни посланици подносе амандмане. Ако ми као Влада оценимо да је неки од тих амандмана квалитативно утицао на законско решење, ми то прихватамо, без обзира на то да ли долази од одбора или од стране било ког појединачног посланика. Ту нема никаквих простора за теорију завере.

Пошто ћу кренути, морам колеги Милојичићу да одговорим. Прво, ми се не задужујемо, него дајемо гаранције за кредитне линије које ће вратити Електропривреда Србије и Електромрежа Србије. Зашто идемо на издавање тих гаранција, причали смо у начелу. Зато што су под тим условима, када дајемо државну гаранцију, услови код KfW банке далеко повољнији. Зашто ЕПС и ЕМС узимају те кредите?

Напросто, то је нешто најнормалније. Нико из свог *Cash Flow*-а не плаћа инвестиције ако има повољне кредитне линије, и то је апсолутно логично. Тако да то нема везе са шећером.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Два минута. Захваљујем.

Реч има народни посланик Александра Томић.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Уважени председавајући, поштовани министри, колеге посланици, налазимо се на последњем амандману на измене и допуне Закона о Агенцији за осигурање депозита, који каже, предлагач, да закон треба да ступи на снагу осмог дана, уместо тога да се мења, да буде наредног дана. И, предлагач поставља питање у свом образложењу да ли је журба или није журба за овакво доношење закона, па се врши чак поређење са изменама и допунама Закона о судијама.

Због грађана Србије мора се рећи, измене и допуне Закона о судијама ишле су у пакету са избором нових судија, избором тужилаца; они су везани за одређене рокове и мандате и због тога су морали заједно да иду од наредног дана управо кад су текли избори за одређене судије. Овде су у питању измене и допуне закона из области финансија, које нису могле да имају јавну расправу јер би онда дошле на ред, вероватно, тек у августу или септембру. Према томе, боље је било сада урадити ову измену и допуну, ставити у функцију одређена средства са којима ће држава да приходује, него дозволити да та средства доживљавају негативну каматну стопу и да из буџета морамо да покривамо одређене минусе. Значи, то је једно.

С друге стране, у начелној расправи неколико посланика опозиционих странака је инсистирало да се ограниче средства која ће се ставити у функцију трговине државним хартијама од вредности. Сам министар је на тој седници хтео да направи уступак и изађе у сусрет таквим захтевима; при крају седнице је дао предлог, а нема других могућности да буде усвојен амандман осим ако је амандман одбора, и рекао – изађите у сусрет на овај начин одређеним колегама и усвојте овакав амандман. Значи, због тога је данас господин Антић био на седници Одбора као представник Владе и овакав амандман је прихваћен.

Тако да уопште нема разлога због чега говоримо о томе да амандман Одбора није на одређени начин или руши сам концепт закона, притом, ми се сада налазимо на амандману о коме говорим, да он треба да ступи осмог дана по објављивању, и да овај амандман, да ступи наредног дана, није под мораће да буде такав, неки пут је осми дан, неки пут је наредни дан. Вероватно, да је био наредног дана, рекли бисте – а што је сад тако брзо, вероватно вам се нешто жури, вероватно сад стоји иза тог закона. Не, овде је по природи ствари овако стављено, да ступа осмог дана, и не видимо уопште проблем у томе. Мислим да је то једини разлог због чега Влада није прихватила овај ваш амандман. Тако да сматрам да овај амандман због тога није прихваћен, и нема љутње у свему томе. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Марко Ђуришић.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Управо је проблем са роком ступања закона на снагу то што не постоје јасни критеријуми. Као што је претходна колегиница говорила, некад ступи осам дана по објављивању у „Службеном гласнику“, а некад следећег дана. Оно што ми говоримо овде стално јесте да нема јасног критеријума који су то разлози. Они морају тачно да буду наведени. Не можете ви у једној реченици: „због потребе да закон хитно ступи на снагу да се не би десиле негативне последице“, тачка, без да кажете која је то негативна последица, без да наведете разлог зашто се крши Устав када закон ступа на снагу следећег дана.

Кад говорите о Закону о судијама, није то због усвајања неких других одлука, него зато што је судији Новици Петковићу оног дана кад је Закон ступио на снагу истицао мандат по претходном закону. Да је Закон ступио на снагу после осам дана, како каже Устав, њему би престала функција судије и председника суда, али је требало да га наградите.

Када је у питању неки Новица или Перица или не знам ко, онда – следећег дана, а када нема Новице, Перице, онда кажете – осам дана. То је проблем, то што не постоје јасни критеријуми, што радите по вашем слободном нахођењу. Зато смо ми против оваквих решења. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Владимир Орлић. Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Нећу уопште да расправљам на тему да ли треба један дан или осам дана у овом случају, али због овога што се чуло малопре... Када неко овде каже, а рекао је, да треба нешто да се добро прочита, зашто не прочита нпр. тај Устав који помиње, за који каже да ће да буде прекршен, замислите молим, ако нешто буде не осам него дан итд. Да ли лепо тај Устав предвиђа да може и раније? Предвиђа. У ком члану, знао би онај ко пита да је читао. А шта је критеријум и мерило да ли овако или онако? Па мишљење Народне скупштине.

Може човек да не зна штошта, може и да не прочита штошта, али да седи у Народној скупштини, а да не зна да се ми изјашњавамо на тему да ли има или нема основа за раније ступање на снагу, то је врхунски безобразлук, поред тога што је незнање. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По Пословнику, народни посланик Марко Ђуришић.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Поштовани председавајући, сматрам да сте повредили Пословник у члану 107, достојанство Народне скупштине.

Овде се говорило о томе да ли посланици нешто знају или не знају, да ли су прочитали или нису прочитали. У свом излагању нисам никога увредио говорећи шта зна или не зна, јер то није тема и сматрам да то није начин на који дискусије треба да се воде. Говорио сам врло јасно о постојању јасних критеријума када се доносе неке одлуке.

А да Скупштина може да донесе одлуке разне, то смо већ виђали. Једини критеријум за доношење одлука у овој скупштини, нажалост, морам да констатујем, јесте звонце. Ако има звонца, гласа се за. Ако нема звонца, не гласа се или се гласа против.

Молим вас да не дозвољавате посланицима да вређају друге посланике, да говоре да ја нешто не знам или да нисам прочитао. Има пуно ствари које ја не знам, богу хвала, не мислим да сам најпааметнији, једини и онај који све зна, као што то мисле председник Владе и његови обожаваоци, али сам спреман да расправљам о свему, па и о томе да ли постоје оправдани разлози за ступање на снагу неког закона у року краћем од осам дана, како то каже Устав. Желим у тој расправи да чујем аргумент а не звонце.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Ђуришићу, сматрам да није прекршен члан 107. Пословника, зато што сте ви чак у једном тренутку рекли да Народна скупштина крши Устав. Ваљда очекујете да неко од посланика који не мисле као ви каже нешто о томе?

Пустио сам вас да изнесете комплетно своје мишљење о амандману на члан 2. Изнели сте, колега вам се супротставио, шта је проблем?

(Марко Ђуришић: Рекао је да не знам.)

Он јако добро зна да ви знате. У томе и јесте проблем.

Реч има народни посланик Владимир Орлић, по амандману.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Пословник, члан 103. став 8. Биће кратко, као што и заслужује да буде.

Чисто препорука, одмах кажем унапред, господине председавајући, не тражим да се гласа него да размислимо на тему: ако овде постоји посланичка група код онога који је малопре Пословник рекламирао – можда постоји, можда не постоји, не знам, тешко је то испратити ових дана – и ако је остало неког времена за даљу расправу, предлажем да у складу с оним што предвиђа став 8. одузмемо два минута због очигледне злоупотребе. Ово је малопре била чиста реплика, потпуно беспотребна.

Дакле, неко реагује на сопствене речи, не на моје, мислим да је то било очигледно. Мислим да би такве ствари требало санкционисати, утолико пре што се користе не само за злоупотребу Пословника, него за додатно давање основа да се ми овде над Пословником и правилима овим нашим, кућним, које имамо, забринемо.

Због достојанства, између осталог, када се помиње оно звонце – то је моја напомена свима овде – нисмо ми криви што га неки упорно чују; уверен сам да након онога што се десило 2012. године Борису Тадићу звони у ушима све до данас. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Пошто смо завршили претрес о свим амандманима, закључујем претрес Предлога закона у појединостима.

Пошто смо обавили претрес Предлога закона у начелу и у појединостима, Народна скупштина ће у дану за гласање одлучивати о Предлогу закона у начелу, појединостима и у целини.

Прелазимо на 3. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ДАВАЊУ ГАРАНЦИЈЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ У КОРИСТ НЕМАЧКЕ РАЗВОЈНЕ БАНКЕ KfW, ФРАНКФУРТ НА МАЈНИ, ПО ЗАДУЖЕЊУ ЈАВНОГ ПРЕДУЗЕЋА „ЕЛЕКТРОПРИВРЕДА СРБИЈЕ“, БЕОГРАД (ПРОЈЕКАТ „МОДЕРНИЗАЦИЈА СИСТЕМА ЗА ОТПЕПЕЉИВАЊЕ ТЕ НИКОЛА ТЕСЛА А“) (појединости).

Примили сте амандмане које су на Предлог закона поднели народни посланици Вјерица Радета, Зоран Красић, Милорад Мирчић, Немања Шаровић, Наташа Јовановић, Мариника Тепић, Зоран Живковић, Владимир Ђурић, Маријан Ристичевић, Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Примили сте извештаје Одбора за финансије, републички буџет и контролу трошења јавних средстава и Одбора за уставна питања и законодавство, као и мишљење Владе о поднетим амандманима.

Пошто је Народна скупштина обавила начелни претрес, сагласно члану 157. Пословника Народне скупштине отварам претрес Предлога закона у појединостима.

На члан 1. амандман су, у истоветном тексту, поднели народни посланици Вјерица Радета, Мариника Тепић, Зоран Живковић и Владимир Ђурић.

Реч има народни посланик Зоран Живковић.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Хвала лепо.

Користим и оних пет минута.

Ово су закони којима држава преузима обавезе без потребе. Амандмани које смо колегиница Тепић и ја дали имају за циљ да покажу српској јавности да је то потпуно непотребно. Зашто? Зато што у овом и у следећем закону (у овом на 45.000.000, у следећем на 15.000.000) држава преузима обавезе из кредита, наводно повољних, за неке послове у ЕПС-у и ЕМС-у, а износ тих кредита је драматично, драматично и драматично мањи, три пута говорим драматично, мањи је неколико стотина пута у односу на економски потенцијал та два привредна субјекта.

Имамо хвалоспеве у последњих неколико месеци, а и раније, да ЕПС ради феноменално. Чули смо из неколико извора, врло непроверених и досад лажљивих, али ипак се поновило са врха власти, да дневно на рачуну ЕПС има четиристо-петсто милиона евра, да је то фирма која је ликвидна „до бола“, да је то савршено стање. Зашто онда ЕПС узима, пошто је сада тај закон на дневном реду, кредит од ове немачке банке и зашто држава мора да гарантује за то?

Претходник ваш, госпођо министре, који је седео малопре овде, рекао је да је свима јасно да када неко може да узме повољан кредит, не финансира неке ствари из сопствених потенцијала. Где то? То је потпуна бесмислица. Ако једна породица има довољно пара да купи усисивач, наравно да ће га купити за кеш, јер је то повољније него да узме кредит. То је свима јасно. Нема никакве потребе.

Наравно да постоје послови који нису профитабилни, који морају да се раде у привредним субјектима који нису тако успешни, како се овде тврди за ЕПС, и онда су нужни кредити, посебно тамо где та улагања не доносе нови профит, развој те компаније.

Овде, ако на рачуну сваки дан, као што каже председник Владе и још неко овде, има петсто милиона евра, зашто би узео кредит од 45.000.000? Потпуно бесмислено! Зашто то мора да се узме од стране банке? Због повољних кредита? Немојте да причате. Свака држава, иоле стабилна, може да узме кредит који је бруто испод 1%, ту нема никакве сумње. Код било које банке. Код Комерцијалне банке, код неке друге српске банке, код српских банака чији су оснивачи странци или било где.

Године 2003, када је тадашња Влада Србије узимала кредит за откуп од Италијана дела „Телекома“ који је деведесетих продат у бесцење, камата је била нешто преко 0,5%. Према томе, ваљда је сада нешто стабилније. Ако није, онда то није тако савршено стање, и да видимо онда зашто морамо да узимамо кредите.

Да вам кажем шта се све прича о ЕПС-у. Каже се да има 36.000 радника, што је тачно, да је годишња производња око 35 милијарди киловат-часова електричне енергије. Чешка компанија „ЧЕЗ“, која се бави истим послом, производи годишње 60 милијарди киловат-часова, скоро дупло више, и има 26.000 запослених. Ако применимо те паралелне критеријуме, то значи да би ЕПС требало да има мање од 13.000 запослених, а не 36.000. Дефинитивно је бар једна трећина сада вишак. Шта се предузело да се ту нешто реши?

Успут, пошто има за бар 30% већи број запослених од највишег стандарда колико треба да их има, то је компанија са највећим платама у овој држави. Просечна нето плата је 76.000 динара у тој компанији; 120.000 динара је бруто плата. Скоро 1.000 евра је бруто плата. Значи да је месечни платни фонд 36.000.000 евра у тој компанији. То значи да од једне плате могу да финансирају све ове послове, нешто мало преко тога! Да не рачунамо материјалне трошкове који иду преко тога.

Да вас подсетим да смо једна од ретких, ако не и једина, држава у овом делу света које имају акцизу на струју. Акцизу имамо на цигарете, на алкохол, вероватно на неке парфеме (али нисам сигуран за то), можда за неке луксузне ствари, али не за нешто што је неопходност 21. века, а то је струја. Не, овде има и те акцизе. Иначе, да обавестим српску јавност, та акциза годишње доноси 140.000.000 евра за ЕПС, на нула потрошњи, без било каквог улагања. Значи, од четвртине акцизе која се узима од грађана Србије ЕПС може сам да финансира све ово. Пардон, нешто мало више – од једне трећине.

Ненаплаћеност потраживања у ЕПС-у је преко 15%. То није последица онога што неки говоре као лаж, да су неки неодговорни људи деведесетих година, као рецимо ја, позивали на неплаћање струје, што је потпуно нетачно, него зато што се прашта струја великим успешним фирмама у Србији, као што су: Железара Смедерево (чини ми се, страни инвеститор), РТБ Бор, Железнице Србије, Српска фабрика стакла Параћин (где имамо неког инвеститора са црвене Интерполове потернице Бугарске). Зашто се не наплаћују те ствари?

Имамо губитак на мрежи у ЕПС-у преко 25%, што је за 30% више од било кога у нашем окружењу. Зар нема неких услова да се то смањи па да се из тих средстава финансира све ово?

Не, овде је само – ето, то је немачка банка. Ако је немачка банка, сви треба да поздравимо и да кажемо „то је најбоље на свету“ и држава треба поново да преузме одговорност за тај дуг. Да ли ће ЕПС да

врати то или не, нећу уопште да улазим у ту причу. Нема никакве потребе да ми трошимо време данас у расправи о овој теми, нити да се ЕПС задужује код било које стране банке, нити да држава даје гаранцију за то. О ЕМС-у да не говорим. ЕМС је спејсшатл, то кум може да вози, а камоли неко ко се разуме у тако нешто.

Према томе, позивам вас да повучете овај закон, да се неопходни радови у ЕПС-у и ЕМС-у заврше из наших потенцијала, било да је то потенцијал самих тих привредних субјеката, било да су то потенцијали домаћих банака, које ће вам дати, распитао сам се, исто овако добре услове кредита, без гаранције државе. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народна посланица Вјерица Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: У начелној расправи ни министри ни посланици који су се изјаснили да ће подржати предлог овог закона нас српске радикале нису убедили да овај закон уопште има смисла. Министри су поготово покушали да образлажу овај закон под некаквим велом тајне; очигледно је да су се од јавности желеле сакрити неке чињенице. Ми ћемо, говорили смо то у петак и данас ћемо наставити кроз амандмане, јавности да скрећемо пажњу шта заправо значе ови закони.

Члан 1. предлога овог закона, јавност то треба да зна, подразумева нових 45.000.000 евра дуга. Када смо то говорили у начелној расправи, министар нам је објашњавао да то није дуг, то је гаранција за неких 45.000.000 које ћемо ми можда узети, а можда и нећемо узети, зависи да ли ће нам требати. Али оно што такође јавност треба да зна јесте да, узели или не ова средства, држава Србија мора за то да плаћа камату. Ми смо, између осталог, због тога против доношења овог и оваквог закона.

С друге стране, написали смо то у образложењу овог члана, јавни дуг Србије има 69,2% учешћа у БДП и то прелази 50% предвиђених Законом о буџетском систему, а нама Влада у образложењу због чега не прихвата овај амандман каже да члан 1. није у супротности ни са једним законом. Ево, ми кажемо да јесте и написали смо то.

Такође смо рекли да није могуће на овај начин доносити законе. И сами сте у образложењу рекли да је Влада закључком још од 23. фебруара 2017. године потписала гаранцију за овај износ средстава са Немачком развојном банком. Ја сад питам вас – шта би се десило са том владином гаранцијом и са тим потписом да се неким случајем, рецимо, не усвоји овај закон, да се од фебруара до данас нешто променило и да се

закон не усвоји? Шта би онда било са том већ потписаном гаранцијом? Ко би био одговоран за то што је потписао некакав дуг од 45.000.000 евра?

Даље, питање на које нисмо добили одговор, а питали смо то министра Вујовића, односи се такође на овај члан први, а богами и на цео закон – тражили смо да нам се покаже овај уговор. Овај уговор, који је већ потписан, требало је да буде саставни део образложења предлога овог закона зато што нас у Српској радикалној странци веома интересује ко је био посредник за закључивање овог уговора. То нас занима зато што је за посредовање дато око пола милиона евра, конкретно 470.000 евра, за посредовање са овом Немачком развојном банком.

С друге стране, врло често се Александар Вучић пре свега, а и остали чланови Владе, у медијима хвали некаквим пријатељским односима са Ангелом Меркел, пријатељским односима са Немачком; једном се чак занео па је рекао да је Немачка Србији традиционални пријатељ, и то је таман рекао негде у време обележавања годишњице у Шумарицама. Ако је заиста тако, зашто онда наша влада, а Скупштина ће то вероватно сутра усвојити, зашто ми онда чинимо Развојној банци Немачке, зашто нам немачка држава није помогла?

Дакле, такође ради јавности, ово ново задужење нема апсолутно никакве везе са некаквим економским, привредним и не знам каквим односима између Немачке и Србије. Ово је прилично чудан однос и прилично под велом тајне, што сам већ рекла. Заиста инсистирамо... Министар Ана Брнабић вероватно не може ни да нам одговори на ово питање, поготово не може да нам покаже тај уговор, али ми смо то тражили од Вујовића и било би добро да је данас овде, можда бисмо у овој расправи о појединостима могли неке ствари помало и да разјаснимо. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Захваљујем. Основ реплике је помињање председника странке. И било је питања, је л' тако?

Што се тиче односа Србије и Савезне Републике Немачке, мислим да је потпуно беспредметно да ми поново овде онима који просто нису заинтересовани за то – да јесу, сазнали би врло лако – објашњавамо који је ниво сарадње између две државе, колико је то значајно за Србију и колики је, рецимо, број људи у овој земљи запослен захваљујући управо инвестицијама које добијамо, колико нам значи политичка подршка и зашто Србији јесу, али искрено јесу, важне те европске интеграције, које

неко овде куди у свакој прилици коју добије, а питање је колико је сам у томе искрен. На то ћемо се вратити на самом крају.

Питање – да ли је задужење или није задужење? Није, јер је реч о давању неких гаранција. Да ли је неко изашао Србији у сусрет? Још једном, потпуно беспредметно, хајде нађите бољи услов од 0,8% камате годишње. Нека неко објасни, нека докаже на било који начин да то није повољно и да то не представља добар аранжман за ову земљу. Ако то јесте последица добре сарадње, добре комуникације и међусобног уважавања између Србије и дефакто најзначајније европске земље данас, шта ту онда има неке да не буде јасно?

Наравно, ово је опет прилика за још мало приче по систему – хајде да искористимо време. Колико је то заиста искрено и колико је то реално, просудићу на основу тога од кога дође. Конкретно, у овом случају ценим, када долази од стране оних који су спремни на апсолутно све и сваки политички став, ако је то ствар моменталне процене, ја за то, извините, не хајем баш превише. Кад Европу, европске интеграције и било шта у вези с тим критикује неко ко је у стању да гласно аплаудира на највишем страначком органу на реченицу „ми ћемо бити равноправан члан у ЕУ“, а после тога прича све оно што прича, ценим да је то чисто прича приче ради. Колико је озбиљно ово, толико и све остало што чујемо. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има Вјерица Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Није баш било јасно на кога се односи овај последњи део који је колега говорио. Не могу да верујем да се односи на Српску радикалну странку, пошто ми никада нисмо аплаудирали Европској унији.

Наравно, нећу говорити о начину комуникације са посланицима, да ли неко нешто разуме или не разуме, колико је то увредљиво итд., нема везе, нека говори на начин на који мисли да треба. Али ми овде нисмо добили одговор. Нисмо тражили одговор од посланика, јер посланици то не знају; посланици гласају на звоно, посланици већине гласају кад им се зазвони, тако да они не знају шта је суштина и не могу да нам одговоре на питање.

Дакле, не може неко да каже да ово није ново задуживање. Господо, јесте. Не може неко да каже да се на ових 45.000.000 не плаћа камата. Плаћа се камата, чак и ако не будемо користили та средства. Не може нико да каже да не постоји посредник и да је посредовање плаћено пола милијарде евра. То су чињенице од којих не може да се побегне.

Ако је ово исказивање љубави и пријатељства немачке државе према Србији, онда хвала. Оваква љубав нас много кошта и ми српски радикали се апсолутно противимо томе. Не бисмо ми имали ништа против неке нормалне, равноправне сарадње са Немачком и са било којом државом, али да нас неко на овај начин третира и да ми то сматрамо пријатељским гестом – хвала, ми то нећемо. Ко мисли да то јесте пријатељство, нека и даље срља.

Само да подсетимо јавност да сте ви из Српске напредне странке скоро за десет милијарди задужили Србију у периоду колико сте на власти. Нема потребе да правите такве фаце, ви велики познаваоци економије, јер то јесте чињеница. Ваша тврдња да узимате повољније кредите да бисте салдирали оне који су узимани под неповољнијим условима... Чињеница јесте да су они пре вас узимали неповољније кредите, али се поставља једно потпуно лаичко питање – ако сте узели кредит да вратите неки други кредит, како је могуће да се јавни дуг повећава? Па мора барем остати на истом, смањен за ону камату, ако се већ не смањује. Знамо сви ваљда да саберемо два плус два.

Те ваше демагошке приче којима убеђујете грађане оставите неком другом, ми српски радикали одлично знамо шта ви радите на овај начин и колико ћемо и како враћати дугове – и оних пре вас, а и ваше богами.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику има народни посланик Александра Томић. Изволите.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Ја бих по амандману, господине председавајући.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Изволите по амандману онда.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Зато што су у питању два минута, не бих да реплицирам, него да расправимо неке чињенице које не стоје у овим расправама које смо до сада чули, и предлозима амандмана.

Иначе, ја сам вероватно један од ретких посланика који уопште не разумеју због чега постављамо амандмане на предлоге закона када су у питању споразуми, из простог разлога што то представља кршење Пословника, али с обзиром на то да је у питању закон о зајму, онда то негде има своје правно упориште. Пошто нисам правник, дозволите ми да можда грешим. Али, отворили смо једно политичко питање и једно привредно питање.

Политичко питање је питање сарадње са Републиком Немачком. Потпуно је легитимно да одређене политичке странке имају свој

став о томе, да су против европских интеграција и уопште против држава које су високоразвијене и које желе да Србија сарађује с њима у овој области, односно у области европских интеграција. Једна од најразвијенијих је, наравно, Немачка.

Оно што треба рећи, то је да када говоримо о сарадњи Немачке и Србије, прво, у политици нити има љубави, нити ће је бити, и када говоримо о Немачкој, и када говоримо о Америци, о Русији, о Кини, него, једноставно, ту је у питању увек одређена врста интереса. Како сада изгледа сарадња Србије и Немачке, говоре бројке: преко 30.000 запослених у Србији ради у фирмама које су дошле из Немачке и отвориле овде своје компаније, значи, преко 30.000 грађана Србије је запослено у тим фирмама; преко 370 предузећа ради у Републици Србији; укупан промет роба и услуга на годишњем нивоу ишао је од две и по милијарде, сада је већ прешао три и по милијарде евра. Према томе, сарадња између Србије и Немачке постоји. Оно што је добро, ми у тој сарадњи треба да научимо оно у чему је свака држава најбоља, а Немачка јесте најбоља у области енергетике и у области заштите животне средине.

Када причамо о овим пројектима, ови пројекти су започети још давних година, када је у питању техничка документација, јер циљ тога је да ми пре свега отпепељивање и смањење загађења радимо због себе. Трошкови за људе који су болесни, као последица пепела и ветра који наноси велике количине пепела, поготово у зонама термоелектрана, велики су. Велика средства из буџета Србије издвајају се за лечење људи управо због последица загађења воде, ваздуха и земљишта. Стога је увођење европских стандарда када је у питању заштита животне средине, а поготово у области енергетике, јер знамо да је енергетика један од највећих сектора и највећих загађивача, веома битно. Стога је било важно да један пројекат, који се назива „Модернизација система за отпепељивање ТЕ Никола Тесла А“, радимо уз помоћ државне банке Немачке, KfW банке, која својим каматним стопама заиста показује један ниво партнерске сарадње.

Подсетићу вас само који су услови тог кредита: узимамо кредит од четрдесет пет милиона евра, а осталих десет милиона ћемо уложити као Република Србија. Ми та средства немамо да сами урадимо, а нас све више и више терају, не само европске интеграције, него, на крају крајева, и урбанизација великих градова; затим, сам начин функционисања живота нас тера да морамо да постављамо високе стандарде из области заштите животне средине.

Кредит од четрдесет пет милиона, који је на располагању пет година, има период доспећа дванаест година и отплаћује се у четрнаест рата (последња рата треба да се врати 2028. године), показује заиста пружену руку од стране Републике Немачке, која нам даје могућност да заједнички уђемо у један од најбољих пројеката када је у питању решавање транспорта пепела, шљаке и гипса и њихово депоновање по највишим стандардима, увођењем хидрауличног транспорта уз помоћ одређених мешавина које су на бази воде и пепела.

Значи, такав начин функционисања и увођење нових пројеката у систем функционисања ЕПС-а једноставно тера наша јавна предузећа као што је ЕПС, прво, да се понашају према највишим стандардима; затим, да привреда функционише према највишим стандардима, а самим тим и да почнемо да меримо колики су заиста бенефити од увођења стандарда који се односе на заштиту животне средине. То пре свега радимо због нас, због нашег здравља, због здравља наше деце. И, данас-сутра, када будемо причали о уласку у Европску унију, питаће нас – па добро, шта сте урадили у погледу тога да загађење буде на најнижем могућем степену? Ово је један од првих корака којима крећемо да решавамо велика питања загађења од стране сектора енергетике.

Разговарати о томе на овај начин – да пројекти оваквог типа нама нису потребни, да овакво задуживање нама није потребно – показује несхватање проблема који имамо када су у питању термоелектране. Рећи ћу вам да Немачка има 35 термоелектрана, од тога свега десет ради. Зашто? Зато што тих десет морају да раде по највишим стандардима заштите животне средине. Због тога је то могућност да с друге стране отворате велику перспективу обновљивим изворима енергије, да се што више користе. Србија има 21,2% енергије из обновљивих извора енергије због тога што има низ хидроелектрана, али још увек термоелектране представљају велику подршку енергетском сектору.

Ако питате европске интеграције, ако питате уопште будућност која нас очекује, идеја је да термоелектране више не треба уопште да раде због тога што представљају те лоше, црне технологије. Ако желите да експлоатишете угаљ, морате да поставите високе стандарде. Ово је један од начина, значи, инвестирате за будућност: ово се враћа кроз буџетске ставке везане за здравство, за социјалу, уопште за напредак када је у питању не само енергетика него и заштита животне средине.

Због тога сматрам да предлагачи који су дали овакав вид амандмана, да се овакви пројекти бришу, не стоје на становишту напретка Србије. Зато их не треба прихватити. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Владимир Ђурић. Изволите.

ВЛАДИМИР ЂУРИЋ: Хвала. Наравно да су овакви пројекти ЕПС-у потребни; наравно да је ово пројекат који у ЕПС уводи нове технологије, које доприносе заштити животне средине и умањују штетне последице по животну средину и здравље грађана. Наравно да су и услови финансирања повољни. Али не будимо наивни, услови финансирања нису повољни зато што нас Немачка посебно воли или посебно воли баш актуелну власт. Можда су и због тога повољни, али сигурно то није пресудно. За то што су услови финансирања повољни пресудно је то што грађани Србије, које представља овај парламент, на позајмицу дају гаранцију да ће у случају да ЕПС тај новац не врати држава Србија њиховим пореским новцем тај новац вратити. Због те врсте гаранције је ова позајмица повољна.

Године 2016. активирано је 318.000.000 евра гаранција. То значи да је 318.000.000 евра плаћено јавним предузећима за кредите које она нису могла да врате. То је два пута више него што се пензионерима узме годишње на име смањења пензија. Отприлике, колико је буџетирано, толико је и плаћено, па се може очекивати да ће и ове године да се догоди иста ствар, а буџетирано је приближно четрдесет милијарди динара, колико је и прошле године буџетирано и плаћено. Овде можете видети тренд активирања гаранција протеклих година и видите експлозију 2015. и 2016. године.

Дакле, ово је разлог због којег је поднет амандман којим се брише одредба да Република Србија преузима обавезу да уместо ЕПС-а банци KfW из Франкфурта врати 45.000.000 евра зајма. Не зато што се ради о неповољном кредиту, за пројекат који није потребан. Кредит је повољан, пројекат је потребан, али морамо разговарати о томе зашто смо прошле године 318.000.000 евра пореског новца плаћали на име гаранција јавним предузећима која то нису могла да врате сама. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Мариника Тепић. Изволите.

МАРИНИКА ТЕПИЋ: Захваљујем. Уважене колегинице и колеге, мој амандман, као и осталих колега, односи се на то (као и сви остали амандмани) да предложена измена закона треба да се брише. Као

што сматрам да и све одлуке штетне власти Александра Вучића треба ставити ван снаге, нарочито када је реч о задуживању, јер смо сви свесни да јесте на делу додатно задуживање, без обзира на то што се зове оптерећење гаранцијама за кредит за ЕПС у износу од 45.000.000 динара.

Напросто, имам утисак да је врло мало конструктивне расправе овде било. Претежни део расправе уназад неколико дана, а нарочито овог јутра, односио се углавном на спочитавање позиционе већине опозиционој страни, па су, рецимо, изговаране речи као да су учињена разна непочинства у ранијим режимима, па се то сада исправља у овом тренутку.

Надовезујући се на расправу колеге Зорана Живковића, дужна сам да подсетим да је управо радикалски министар Александар Вучић, у заједништву са својим колегама тада, у влади ЈУЛ-а и СПС-а, оставио не само девастирану земљу у јесен 2000. године, већ апсолутно унакажену државу. Дужна сам, такође, да подсетим да је до краја свог тадашњег мандата, у октобру 2000. године, више...

(Председавајући: Колегинице Тепић, хоћете ли о амандману? Не видим везу, заиста, тога што ви причате с овим амандманом. Причате о периоду када се неко родио, данас би био пунолетан. Изволите.)

Захваљујем. Колико год покушавали, неће ништа, заиста, опрати ту биографију Александра Вучића у деведесетим годинама, али ја ћу се конкретно осврнути на још неке ствари које су овде изречене.

Замолила бих колеге из политичке већине Александра Вучића да такође не манипулишу оним што смо непосредно пре мене чули, а то је да неко овде не жели унапређење заштите животне средине или отпепељавање, што би требало да буде тема или један од фокуса и циљева овог амандмана. Дакле, нисмо ми против отпепељавања и унапређења заштите животне средине, ми смо против тога да Република Србија и грађани Републике Србије гарантују за зајам, односно кредит ЕПС-а, који то може да учини сам.

Када кажем терет по леђима грађана Републике Србије, за оне којима то није до краја јасно, а увек се испостави да многима није јасно, то значи да се овим потезима задужују не само грађани који су гласали за ову политичку већину, већ и они који су гласали против ове политичке већине, као и они који уопште нису гласали. Дакле, сви порески обвезници, па чак и држављани који можда ни не живе у овом тренутку у Републици Србији додатно се задужују до 2020, односно 2022. године.

Тakoђе, довођење нашег односа према Савезној Републици Немачкој у питање јесте банализовање и упрошћавање свега онога што

подразумевају европске интеграције – то би колеге из политичке већине морале добро да знају – јер није свака љубав према Републици Немачкој обавезујућа тако што подразумева праће нечије биографије. Дакле, то је праће сопствене биографије, а не биографије Републике Србије. Она има своју историју, она је записана, многи од нас су још увек сведоци те историје.

Наравно, ниједан политички маневар неће опрати и амнестирати и аболирати стање у којем је ова земља остављена 2000. године, из којег се непоправљиво не можемо од тада извући. Ја ћу подсетити да је тада остављен потпуно опљачкан пензциони фонд, који до данас није опорављен. Подсетићу, рецимо, да годинама нису исплаћивани дејчи додаци. Краљевина Норвешка је 2000. године донирала Републици Србији помоћ да би се исплатили дејчи додаци. То је било стање које је затечено 2000. године, које је тешко поправљиво икада у будућности могло да се замисли, тако да ова месијанска изјављивања и ови месијански покушаји да су сада спасиоци у лику Александра Вучића и његове политичке већине пред нама апсолутно...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Изричем вам опомену, колегинице Тепић. Упозорени сте били.

(Мариника Тепић: На шта сам упозорена?)

Нема никакве везе с амандманом.

Колега Маринковићу, хоћете да ме замените?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Владимир Маринковић): На члан 1. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

(Владимир Орлић: председавајући, имам реплику.)

Изволите, колега Орлићу.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Овај основ је питање странке, а има још реплика. Хвала лепо.

Не чуди, ама баш ништа, да је толико јака фасцинација Александром Вучићем па мора да се помиње и да се покуша наружити буквално сваком бесмислицом коју овде неко смисли, само зато што неко очигледно има снажну потребу да изгради себи позицију у свом новом окружењу. *By the way*, што би рекли они тамо, са те стране сале, честитке на том окружењу. Мислим, пре свега, на овај „покрет слободних зидара“, како се зове, Саша Јанковић. Кад некога на ту журку не позову, тај неко се забрине па пожели да обезбеди себи што бољу позицију у футуру и онда крене да се овде препоручује на све могуће и немогуће начине. Између осталог, и дискусијом попут ове која је изазвала реплику.

Шта је штетно у споразуму овде, беспредметно је да причамо. Да ли је неко нашао нешто боље од 0,8% годишње камате па је то коментарисао? Није. Тај неко није то ни прочитао. Да је прочитао, то би видео.

Помиње се шта знамо о европским интеграцијама. Хоћу да одговорим, али нећу сада онима који ову реплику изазивају. То ћу да одговорим некоме ко није брукао државу Србију и Народну скупштину бавећи се европским интеграцијама.

Кад причамо о прању биографија, посланици Саше Јанковића, ако желе да се баве прањем биографија, нека имају на уму – не исплати му се да помињу тему. Јер, он сам да опере чињеницу да је учествовао као државни службеник оне власти против које су се ти фамозни петооктобарци борили, а сад покушава да се представи као припадник њиховог ешалона, он то не може. То зна цела Србија. То је сакрити немогуће. Онда некако забашури чињеницу да је искористио баш сваку варијанту и подваријанту ДОС-овских структура и све их преварио. Баш као што је преварио и ове који му се сервилно нуде да му буду послушници у Народној скупштини, па због тога не добијају место у председништву, нити у било чему другом. То је његов *modus operandi*, а то је, нажалост, и чињеница са којом ће ти који се данас нуде морати да живе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Орлићу.

Реч има народни посланик Верољуб Арсић. Реплика?

ВЕРОЉУБ АРСИЋ: По амандману.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Изволите.

ВЕРОЉУБ АРСИЋ: Прво, хајде да рашчистимо неке ствари. Нека ми неко каже који је то кредит којим се задужила „Електропривреда“ враћен из буџета Републике Србије. Макар један. А ови што ваде дијаграме, што не кажу која су то задужења која враћамо из буџета Републике Србије, када су настала и зашто? Или треба да подсетим неке да су највећа задужења била за „Србијагас“. Зашто? Зато што локалне самоуправе нису плаћале гас. А наплатиле су грејање. Али су поделили за плате својим страначким сатрапима. Ко је био тад на власти? Бивши режим. Да, грађани су платили своје рачуне. И сада се одједном толико бринемо за ситуацију у „Електропривреди Србије“.

А онда још узму па пореде „Електропривреду Србије“ са неким другим електропривредама. Што не погледамо структуру производње електричне енергије у „Електропривреди Србије“? Или желите

мање запослених у „Електропривреди Србије“ а нуклеарне електране по Србији? Ја бих волео да ми неко на то питање одговори.

Производња електричне енергије од сировог лигнита захтева велики број запослених. И то не зна ни Владимир Вучковић из Фискалног савета, и то не знају економисти, него знају они који се баве електропривредом. А ми 75% електричне енергије производимо из сировог лигнита.

Лепо је имати обновљиве изворе, али је јако скупо. Хоћемо ли да причамо о томе? Или ћемо да причамо о томе како неко брине за пензиони фонд, који је испражњен 1991/92. године а 2008–2012. године 400.000 људи је остало без посла? Шта је то?

И сад ти који су затварали фабрике брину о запосленима. Ти који су отпуштали раднике брину се о животном стандарду. Александар Вучић није ниједну фабрику затворио, него их је отварао. Александар Вучић није ништа срушио, него је правио. Александар Вучић ништа није распродавао, него је људе запошљавао.

Искористио бих једну народну пословицу, али замериће ми па ћу рећи само неке речи – цабе је неком шапутати и неком намигивати, он то не види, иако је свима јасно да је то јако видљиво и јако јасно.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Милисав Петронијевић, по амандману. Изволите.

МИЛИСАВ ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Поштовани председавајући, поштована министарко са сарадницима, поштовани народни посланици, ја желим, када је у питању овај амандман, а и сви остали који се односе на овај закон, да изнесем став Посланичке групе Социјалистичке партије Србије, односно да тражимо да се ти амандмани не прихвате. Образложићу то на следећи начин.

Амандман на члан 1. гласи – брише се. А члан 1. гласи да Република Србија преузима обавезу да као гарант измири обавезе Јавног предузећа „Електропривреда Србије“ по основу задужења код Немачке развојне банке у износу од 45 милиона евра. Дакле, Јавно предузеће „Електропривреда Србије“ се задужило код Немачке развојне банке за 45 милиона евра. Ако бисмо прихватили амандман да се брише тај члан, онда у ствари цео предлог закона нема смисла.

Шта то значи? Значи не даје се гаранција. А шта то даље значи? Значи нема зајма. А шта још даље значи? Нема зајма јер је услов да Република Србија гарантује за тај зајам који је узела „Електропривреда

Србије“. А шта још даље то значи? Значи нема реализације веома животног и значајног пројекта за добар део Србије ван „Електропривреде“, а то је модернизација система за отпепељивање Термоелектране „Никола Тесла А“. Дакле, нема ништа од тога.

Ми сматрамо и става смо да амандман не треба прихватити, а закон прихватити, из два разлога. Први разлог је тај што је ово кредит који је узет од Немачке развојне банке под веома повољним финансијским условима. Други разлог је што су за овакав пројекат модернизације система за отпепељивање Термоелектране „Никола Тесла“ потребна велика средства, негде око 55 милиона евра.

Да будемо реални – нема великих инвестиционих захтева без кредита. А овај кредит је финансијски повољан, било је о томе доста речи и ја не бих у вези с тим одузимао више времена.

Сама „Електропривреда Србије“ враћа кредит. Држава само гарантује да ће га она вратити. Дакле, сви услови су веома повољни, да не говорим о камати, рочности итд.

Шта је мени овде још важније од овога свега? Да се вратим на оно – нема великих инвестиционих пројеката без кредита. А овај инвестициони пројекат Модернизација система за отпепељивање Термоелектране „Никола Тесла“ је веома велики инвестициони пројекат. Поуздано снабдевање електричном енергијом је приоритет у одрживом развоју Србије. Ми то поштујемо, али поуздано снабдевање електричном енергијом у складу са принципима заштите животне средине.

Треба јавност да зна, моћан Рударско-енергетски комбинат „Колубара“ и ТЕНТ, великим ангажовањем људи, пре свега запослених, у изузетно тешким условима омогућују да Србија обезбеђује на тај начин преко 50% електричне енергије. И то је резултат за сваку похвалу. Али постојање Рударско-енергетског комбината „Колубара“ и ТЕНТ-а Обреновац има и последицу, а последица је деградирана животна средина – и земља, и вода, и ваздух – у питању је преко 200.000 грађана општина Обреновац, Лазаревац, Лајковац, Уб директно, да не говорим о онима који су индиректно – и нужно је да се тај пројекат уради што пре. Најбоље ти грађани знају колике су последице тога што досада није.

Да се то уради, не може без инвестиционих средстава, без кредита. Да будемо реални, овај кредит је финансијски повољан, враћа га сама „Електропривреда“, а веома ће да значи с једне стране за модернизацију техничко-технолошког система „Електропривреде“, а с

друге стране за бољу, здравију животну средину огромног броја грађана са територије југозападно и јужно од Београда.

Из тих разлога сматрамо да амандман не треба прихватити, односно да закон треба прихватити и што пре кренути у реализацију тог пројекта. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала вама, колега Петронијевићу.

Повреда Пословника, народна посланица Александра Томић.

Изволите.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Захваљујем.

Члан 104. став 1. Господине председавајући, већ други посланик се јавља и нисте ми дали право на реплику када сам од стране одређених предлагача амандмана називана манипулатором и када је приче било о томе како је прича о заштити животне средине и уопште о самом пројекту велика манипулација.

Прича о прању биографија долази од оних који су грађане Србије позивали да у буре бацају рачуне и пале и да не измирују своје обавезе према држави Србији за оно што је област енергетике, а сада говоре о томе како треба унапредити све то, а с друге стране одлазе у ту немачку амбасаду и причају приче како, када они буду дошли на власт, то ће све да цвета. То једноставно више ништа неће бити исто, само они још да победе на тим изборима. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Сматрам да нисам прекршио Пословник. Нисам чуо. Лоше се чује, тако да је могуће ... Да ли желите да се у дану за гласање Скупштина изјасни? (Не.) Хвала.

За реч се јавила народна посланица Мариника Тепић.

По ком основу, колегинице?

МАРИНИКА ТЕПИЋ: Укључите ме, па ћу да вам објасним.

По истом основу, зато што ми нисте дали одмах право на реплику, иако сте потврдили да сте ме приметили, него сте дали...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Нисте били у систему.

МАРИНИКА ТЕПИЋ: Била сам апсолутно у систему, него сте обрисали листу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Тражите повреду Пословника или...?

МАРИНИКА ТЕПИЋ: Не, ја тражим реплику за коју сте ми потврдили да сам пријављена, а онда сте ме избацили из евиденције.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Ја нисам ништа потврдио. На чије излагање тражите реплику?

МАРИНИКА ТЕПИЋ: Јавила сам се одмах, још док је колега Владимир Орлић говорио одмах после мене реплицирајући ми. Одмах сам се јавила. Госпођа генерални секретар ме је...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Он вас није поменуо ни у каквом негативном контексту. Хвала вам пуно.

Идемо даље.

МАРИНИКА ТЕПИЋ: Апсолутно ме је помињао у негативном контексту и то ви добро знате.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Божидар Делић. Изволите.

БОЖИДАР ДЕЛИЋ: Уважени председавајући, даме и господо народни посланици, да појасним став СРС-а због чега смо против тога да ова два јавна предузећа, два највећа система у нашој републици узимају кредите од било кога.

Господо, овде у руци држим податке о пословању ЕПС-а у 2016. години. Извршили смо анализу пословања ЕПС-а практично од 2012. године закључно са 2016. годином, али изнећу само податке везане за производњу и фактурисану струју за 2016. годину.

У 2016. години произведено је 37,4 милијарде киловата електричне енергије. Ту спада и оних 919 милиона киловата који су купљени. Међутим, фактурисано је само 27,4 милијарде киловата електричне енергије. Познато је да у тим техничким системима постоје и одређени губици. У земљама ЕУ, које имају добро уређене ове системе, губици су од један до три посто. У нашој анализи, ми смо пошли од тога да губици у Србији, технички губици, могу бити до пет посто.

Ако видимо да је 2012. године губитак био 14,5%, затим 2013. године 14,84%, 2014. године 18,47%, 2015. године 25,3% и 2016. године 26,66%, ако се одбије оно што се може назвати дозвољеним техничким губитком, ми имамо 21,66% губитка електричне енергије, односно крађе електричне енергије или крађе струје у Србији.

Ми смо овде ову рачуницу водили и изводили у еврима, рачунајући по средњим ценама у ЕУ. Када би се овај губитак од десет милијарди киловата електричне енергије, што представља готово две годишње производње Ђердапа, превео у евре, то би износило милијарду и 460 милиона евра.

Због тога ми говоримо о домаћинском пословању ова два система. Како то да, ако смо 2012. године имали тај нетехнички губитак свега 9%, он прошле, 2016. године износи више од 21%? Да је ово

примећено... Ево сада користим стенографске белешке од 2. јула 2015. године када је народни посланик Зоран Живковић поставио посланичко питање – ко краде 18% струје у Србији? На то питање није добио конкретан одговор, али је речено да имамо у Србији 16% оних који не плаћају струју. Они који не плаћају струју а да је она већ фактурисана, неки други органи воде рачуна о томе. Знамо ми да постоје јавна предузећа, као што је РТБ Бор, Железнице, Србијагас и нека друга јавна предузећа која нису измирила своје обавезе, али та струја је њима фактурисана. Нас првенствено занима оно што није фактурисано и оно што се краде.

Господин Вујовић је одмах после тога, 15.7.2014. године, говорио о ЕПС-у и рекао – на грбачи народа је 600 директора ЕПС-а. Цитирам – менаџмент ЕПС-а, који чини 600 високоплаћених директора, велики је проблем. А просечна плата у ЕПС-у је 75.000 динара, што је дупло више од зараде просечног радника у Србији. Међутим, министар је уочио овај проблем нетехничког растура, односно крађе струје, па је рекао – посебан проблем су губици од 18% и рекордно ниска наплата од 84%.

Али ово су две различите ствари. Наплата онога што је фактурисано је један проблем, али је огроман проблем оно што није фактурисано, а то је за прошлу годину десет милијарди киловата електричне енергије. Како то да се то из године у годину толико повећава и ко је тај ко штити лопове?

Овде имам три дописа Министарству рударства и енергетике и сад је велики проблем што је отишао господин министар. Један допис је од 2012. године, други допис је од 2014. године и трећи допис је од 2015. године. Ради се о томе да је група доктора наука из наше земље после двадесетогодишњег испитивања предложила и показала систем за елиминацију нетехничких губитака електричне енергије или, да кажемо кратко, по српски – систем за елиминацију крађе.

Овај систем је опитован и у Америци и показао се да је досад најбољи систем у свету, којим се могу елиминисати нетехнички губици. Зашто је Америка била заинтересована за овај систем? Због тога што су губици у Америци 5,5 милијарди долара. Ако је у Србији то милијарду и 460 милиона, онда је то нешто што је забрињавајуће. Испред Србије је свакако Нигерија, која има 2,5 милијарди долара нетехничких губитака, али пошто су тамо стране компаније, Нигерија то све надокнађује оним минералним сировинама које има.

У руци држим један документ Министарства енергетике, развоја и заштите животне средине. Цитирам, она одговара везано за овај

систем за спречавање крађа. „Систем који сте нам презентовали, а који је имплементиран на делу Привредног друштва Електровојводина, показао је изузетне могућности и као најбитнија могућност може се истаћи то што утврђује реалну потрошњу крајњег купца.

Имајући у виду значај и удео нетехничких губитака у дистрибутивним системима у Републици Србији, који су у надлежности ЈП Електропривреда Србије, Министарство енергетике, развоја и заштите животне средине подржава развој и даљу имплементацију система за елиминацију нетехничких губитака на целој територији која је у надлежности ПД Електровојводина.

Ово је, господо, јануар 2014. године. Кома то у Републици Србији одговара да се струја краде, и то све више из године у годину – ако је ово потврда од самог Министарства енергетике да је систем који је опитован у Новом Саду показао изузетне резултате, а на томе се стало и ништа се није урадило на имплементацији тога система не само на подручју „Електровојводине“ већ и свим осталим јавним предузећима која се баве дистрибуцијом електричне енергије?

Овде се најчешће каже – краду грађани. Да, краду грађани. Овим системом би и то било елиминисано. Међутим, с обзиром на то да је потрошња домаћинстава свега око 14 милијарди киловат-сати, поставља се питање да ли има и оних других који краду струју. Грађани могу да краду струју само у системима који су под напоном од 220 или 380 волти, али крађе постоје и на другим нивоима, десетокиловатним и осталим системима за дистрибуцију електричне енергије.

Знам да госпођа министарка не може одговорити на ово питање, али господин Антић, који је три пута добио овај извештај и који је потврдио ефикасност овог система, морао би да објасни и Народној скупштини и грађанима Републике Србије зашто за три године овај систем није имплементиран.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Делићу.

Реч има народни посланик Чедомир Јовановић. Изволите.

ЧЕДОМИР ЈОВАНОВИЋ: Господине потпредседниче, госпођо Брнабић, даме и господо народни посланици, ово јесте расправа у појединостима, али очигледно је да је оптерећена чињеницом да током расправе у начелу, госпођо Брнабић, нисмо добили одговоре на питања која пресудно утичу на наше одлучивање о овом закону који сте овде успели да нам пошаљете у Скупштину. Кажемо „успели“ због начина на који је то урађено, јер је заиста било потребно уложити велики напор па послати овај

закон у Скупштину а занемарити чињеницу да он долази у околностима у којима су све активности „Електропривреде Србије“ жестоко компромитоване.

Овде смо разговарали са министром финансија и са министром енергетике. Министар финансија је оћутао критику, министар енергетике је мање или више заобишао оно што је суштина. Кључно питање није каматна стопа од 0,8% и оправданост тог пројекта, јер ако не узимамо тај кредит, онда је јасно да ми од ЕПС-а тражимо да се он сам финансира. Ако тражимо од ЕПС-а да се он сам финансира, онда не можемо да тражимо, са друге стране, од ЕПС-а да послује мимо тржишта. Ако успоставимо тржишне цене које су предуслов слободног функционисања ЕПС-а, онда ту цену неће моћи друштво да плати. Дакле, ово је једини начин решавања неких системских проблема.

Наравно, треба подржати овај закон уколико говоримо о проблемима са којима се суочавају грађани Обреновца, у околини Обреновца, јер је ово решавање озбиљних еколошких проблема. Не знам ко би живео у таквим околностима и чији би то избор био. Ти људи су таоци. Чињеница је да се ЕПС није развијао у складу са својим обавезама, дакле занемарио је један сегмент свог деловања, али шта ћемо сада да радимо са оним што је карактеристика „Електропривреде“ у овом тренутку?

Овде су поставили питање ко је одговоран за тако катастрофалне резултате у овој години. Наравно да то није питање метеорологије и чињенице да је Дунав био залеђен десет дана. То је пре свега последица јавашлука који тамо предуго влада.

Да нешто не ваља говори чињеница да је смењен директор ЕПС-а. Да немате решење и одговор на проблеме говори чињеница да је ЕПС још увек у в.д. стању. Све то кошта. Колико? Готово 40% промашеног раста БДП-а од 1,8, а ми смо на један у кварталу, је л' тако? Значи, земља је стегла каиш, друштво се жртвује. Због нефункционисања ЕПС-а ми не остварујемо оне резултате које смо сами себи поставили као циљеве.

Дакле, помозите нам. Ако треба да гласамо за овај закон, због људи у Обреновцу, дајте нам неку гаранцију да ћете бити способни да решите оне проблеме који су већ сада неподношљиви.

ЕПС нема адекватан менаџмент. Постоји закон који врло прецизно дефинише начин на који се долази до менаџмента. Тај закон се не примењује. ЕПС је у в.д. стању. Унутрашња организација ЕПС-а која је важила годинама је напуштена. Нова која је успостављена није одржива. Дивизије консултаната су прошле, за собом су оставиле хаос. Јер, између

осталог, ово што сад имамо пред собом је последица чињенице да се превише експериментисало са „Електропривредом Србије“.

Нека производна правила су обавезивала „Електропривреду Србије“ да у сваком тренутку има у „Колубари“ 30 милиона тона откривке, откривеног угља, спремног за експлоатацију. Доња граница је одувек била 20; сада смо испод два. То не може да се реши преко ноћи. Дакле, реците, када дођете овде – ЕПС-у је потребан кредит зато што је једини други начин да се дође до средстава дизање цене струје. Па ћемо тако демагозима сваке врсте, популистима, запушити уста, али дајте онда, са друге стране, гаранцију да ће људи који добијају ту врсту подршке од нас бити способни да воде тај ЕПС онако како треба да се води. Значи, то је оно што је кључни проблем ове расправе.

Наравно, има ту амандмана, можемо о њима да разговарамо, али су министри избегли да одговоре на кључно питање у расправи у начелу – шта ћемо са овако организованом „Електропривредом Србије“?

Јануар је изговор и ви то врло добро знате, с тим што када то каже Вучић, онда је то оправдана критика, а када говоримо ми, онда је то опозиционо сплеткарење. Није тачно. Сви смо мање или више били власт у овој земљи и свако је чинио оно што је могао како би „Електропривреда“ функционисала. То мора да функционише. Неприхватљиво је да у 2017. години имамо јавашлук који није био карактеристичан за период од 2000. па до 2012. године, када је дошло до тих промена. Нешто друго није функционисало, али је „Колубара“ функционисала, ТЕНТ је функционисао.

Данас ми немамо такво стање и то мора бити отклоњено, решено. Ако то није тема за вас, не знам колико сте у тако нешто упућени, наравно да је то много више одговорност министра енергетике, али дајте неку гаранцију, реците шта ће се десити са „Електропривредом Србије“ па онда можемо да разговарамо нормално о овом закону, онако како треба да се разговара кад говоримо о ЕПС-у.

Али овако да оставимо по страни оно што је толико очигледно, а то је да је торпедован раст БДП-а, да је за то искључива одговорност у погрешном управљању ЕПС-ом претходних пет година, у чињеници да нису извршени припремни радови, да нису санирана клизишта на време, да нису исељена насеља, да нису промењени речни токови, све је то резултирало чињеницом да данас имамо два милиона откривеног угља у који не могу да уђу ти системи који су пројектовани за много веће површине од оних којима данас морају да манипулишу. То су све велики проблеми.

У реду, ако треба да подржимо, онда да кажемо шта подржавамо. Подржавамо један добар кредит, са добром каматном стопом. Немачка развојна банка је кредибилна институција, али и с ове друге стране мора постојати кредибилитет. Њега сада нема. Окрећемо главу у страну пред чињеницом да је ЕПС у в.д. стању а нема аргументације зашто је то тако.

То је артерија развоја ове земље. Да, постоје проблеми. О њима се чак и не говори онако како треба да се говори. Није ово 2014. година и поплава, нешто друго се десило. Није пројектовано, није планирано онако како треба да се пројектује и планира, другим пословима се ЕПС бавио.

Ланац управљања који је био традиционалан је напуштен, успостављен је неки нови, који је у међувремену остављен негде у фиоци са консултантима који су напустили „Електропривреду Србије“. Одговорност за то мора да постоји; па се онда каже – ми смо покушали, нисмо успели, потребна нам је сада подршка за нешто што морамо да урадимо, гаранција да ће овог пута бити другачије је ово што предузимамо као мере.

Без тога, жао ми је, али не можемо да пружимо подршку закону. Не зато што сматрам да треба оставити Обреновац и људе тамо да се гуше у пепелу, јер никоме не бих желео да живи у таквим животним околностима, али нема гаранције да ће ово што ми сада треба да подржимо бити реализовано у тако постављеном и организованом ЕПС-у.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Јовановићу.

Реч има народни посланик Александар Мартиновић, по амандману.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Захваљујем се, господине Маринковићу. Господин Јовановић је прилично срчано бранио своје ставове, али морам да кажем да нам власт у којој је он партиципирао није баш оставила такво стање у ЕПС-у о којем он говори.

Желим да вас подсетим, господине Јовановићу, и вас и све оне који мисле на сличан начин као ви, да је у 2011. години, дакле извадио сам само један податак, „Електропривреда Србије“ имала чист губитак од 65 милиона евра, односно тадашњих 65 милијарди динара. Желим да вас подсетим да је, то је само опет један у низу података, у ЕПС из НИС-а за саветника дошао кадар Бориса Тадића, извесна госпођа Слободанка Крчединац. Због ње се мењала систематизација радних места, зато што дотична госпођа није испуњавала услов ни за једно радно место у систему „Електропривреде Србије“.

Желим да вас подсетим да је у то време, о коме ви кажете да је било боље него ово сада, а и сада је тешко, ЕПС потписао спонзорски уговор с једном естрадном звездом (не знам да ли је пристojно да кажем о коме се ради); вредност тог уговора је 335.000 евра.

У 2010. години, господине Јовановићу, на експропријацију о којој ви говорите у области „Вреоца“ потрошено је 30 милиона евра, а машине „Колубаре“ нису ни ушле у село. Директор „Панонских електрана“ Милош Сарамандић доведен је на то место након директоровања у НИС-у, где је оставио сто милиона евра мањка.

Прослава дана ЕПС-а, даме и господо, то говорим вама који кажете да сте нам оставили чешко стање у „Електропривреди Србије“, није чешко него из неке друге земље, али хајде да не увредимо ту земљу. Срђану Шаперу и његовој фирми, која се бави маркетингом, плаћено је за прославу дана ЕПС-а три милиона динара. Дакле, за прославу дана ЕПС-а потрошено је три милиона динара. У марту 2012. године покојна Верица Бараћ је тад тражила од Владе Србије, коју је водио Мирко Цветковић, да испита зашто је „Електропривреда Србије“ потрошила два милиона евра на рекламе.

Даље, желим да вас обавестим, и то је вама, господине Јовановићу, сигурно веома добро познато, да сте у то време кад је у систему ЕПС-а било 600 директора имали место директора за европске интеграције, тако се звало по систематизацији радних места у „Електропривреди Србије“. Директор ЕПС-а за европске интеграције био је извесни Братислав Чеперковић, вероватно вам је познато то име, који је по образовању лекар и то без специјализације.

За директора ЕПС-а за европске интеграције поставили сте човека који је по струци лекар без специјализације, и онда се питамо зашто је „Електропривреда Србије“ у таквом стању затечена у каквом је затечена 2012. године, а узгред, господин Чеперковић, поред тога што је био директор ЕПС-а за европске интеграције, био је председник Управног одбора Јавног предузећа „Транснафта“ и саветник тадашњег министра унутрашњих послова.

Да ли треба да вас подсећам на господина који се зове Небојша, кадар је био Демократске странке – Небојша Ћеран, који је постављен за директора ПД Рударског басена „Колубара“ иако је по струци технолог, хемичар за воде? Према информацијама које имамо буквално је човек од сваког посла узимао провизију. То је била ситуација у ЕПС-у до 2012. године. Каква је ситуација данас? Тешка. Ми бисмо хтели да буде много боља и мора да буде много боља.

Ви сте, господине Јовановићу, више пута напомињали и у начелној расправи и данас некакве саветнике, односно консултанте. Они су заиста постојали, али су отишли с бившим директором Обрадовићем, њих више нема. Тих 600 директора у ЕПС-у, њих више нема. У ЕПС-у постоји седам директора. Немојте да ми кажете да то није ипак неки помак у реструктурирању ЕПС-а.

До 17. маја 2017. године, дакле за прва четири и по месеца, произведено је 10 милиона тона угља. Ви мислите да није важан фактор чињеница да смо имали једну од најхладнијих зима у последњих 20 година и да није важна чињеница то што је Дунав био залеђен више од месец и по дана? Мислим да је важна, и упркос свему томе ЕПС је за четири и по месеца произвео десет милиона тона угља, а тренутно се на депоима ЕПС-а налази 600.000 тона.

У 2016. години ЕПС је завршио пословање са сто милиона евра у плусу и тренутно располаже на својим рачунима са око пет стотина милиона евра. То су ипак неки помаци, који говоре о томе да се у ЕПС-у послује боље него што се пословало до 2012. године. Надам се да се у томе слажемо.

Ви сте и у начелној расправи и данас у расправи о амандманима више пута истицали како је ЕПС, како ви кажете, у в.д. стању. Јесте. Мића Грчић је вршилац дужности директора „Електропривреде Србије“, али оно што сте ви заборавили да кажете то је да је расписан и окончан конкурс за директора „Електропривреде Србије“ и да ће Влада Србије у наредном периоду, по том конкурс, да донесе одлуку о томе ко ће бити нови директор „Електропривреде Србије“. А у периоду до 2012. године нисмо могли чак ни да размишљамо о томе да ће бити расписан конкурс за било ког директора јавног предузећа.

„Електропривреда Србије“, то желим да кажем због грађана Србије, није јавно предузеће, мада јесте предузеће са већинским учешћем државног капитала.

Дакле, до 2012. године нисте могли ни да сањате да ће бити расписан конкурс за било ког директора јавног предузећа или за било ког директора предузећа које послује са већинским учешћем државног капитала. Искључиво су били постављани партијски кадрови.

Ово говорим не због тога да бих бранио руководство ЕПС-а, него да бих истакао чињенице, због грађана, из којих се јасно види да су неки помаци у пословању ЕПС-а, у начину његове организације, у функционисању менаџмента, ипак постигнути.

Да ли је то довољно и да ли смо ми са тим задовољни? Не, нисмо. Да ли је ситуација боља него што је била 2012. године? Боља је сигурно. Данас немате овакве баснословне спонзорске уговоре, данас немате губитак у ЕПС-у, данас немате чињеницу да се, ви сте се, не мислим ви лично, али неке ваше колеге из опозиционих клубова подсмевале су се чињеници да је за вршиоца дужности директора „Коридора Србије“ постављен човек који је дипломирани машински инжењер.

У време Бориса Тадића директор ЕПС-а за европске интеграције био је лекар без специјализације. То је тада било супер, то је тада било европски, то је било модерно. Када поставите дипломираног машинског инжењера за директора „Коридора Србије“, онда хајде да тог човека и Владу Србије ставимо на стуб срама. Мислим да то није добро и мислим да ови подаци које смо изнели ми из СНС говоре ипак о томе да у ЕПС-у има помака, као што генерално има помака и у српској економији и у српским јавним финансијама.

Нисте у праву када кажете да ми глорификујемо ове резултате. Далеко од тога, дубоко смо свесни да ситуација у Електропривреди мора да буде боља, само не желимо да нам лекције о томе како се воде предузећа у Србији држе они, при томе не мислим само на вас, господине Јовановићу, мислим да сте ви чак у једном делу у праву када је у питању ова расправа, али мислим на неке друге, оне који су систематски упропастили готово сва јавна предузећа у Србији, који су систематски упропастили готово сва предузећа у Србији која послују са већинским државним капиталом, да нам они данас држе лекције о томе како треба управљати ЕПС-ом и да нам они спочитавају какво је стање у Чешкој.

Извините, ми 2012. године нисмо наследили стање какво је било у Чешкој. У Чешкој нико није позивао људе да рачуне за електричну енергију спаљују у буради.

(Зоран Красић додаје.)

Добро, господине Красићу, ви сте изгледа данас надахнути. Ко год данас да добије реч, ви имате нешто да кажете.

У Чешкој нико није позивао грађане да раде све оно што се у Србији радило од 2000. до 2012. године. Не верујем да је иједно чешко предузеће које је пословало са губитком неке давало спонзорске уговоре од преко 300.000.000 евра. Не верујем да су у Чешкој за директора неког електроенергетског предузећа постављали лекаре. Ако ми кажете да се то дешавало у Чешкој, Немачкој или у било којој земљи ЕУ, супер, онда нека се то ради и у Србији. Али није се радило.

Србија је била једна опитна станица у којој су се разноразни политичари вежбали; неки у области полиције, неки у области електропривреде, неки у области здравства и ми смо дошли у ситуацију која је у лето 2012. године била готово неиздржива. Сада је ситуација нешто боља; није сјајна, али је ипак боља него што је била 2012 године.

Ово сам морао да кажем због грађана Србије, јер не желим да се створи погрешан утисак да је све у Електропривреди Србије лоше. Има ствари које су лоше, али има и ствари које су добре, као што има ствари које и даље треба да поправљамо.

Али не могу да се сложим са чињеницом да је 12 година овај систем био изложен невиђеној пљачки и корупцији и да онда неко има чаробни штапић и да за пет година све то врати на ноге. А ми смо чак добрим делом у томе и успели, јер ЕПС данас послује у плусу, имамо довољно резерви угља, производња се одвија.

Имамо велики проблем експропријације где су дате паре а експропријација се није десила, то сте заборавили да кажете. Дакле, много је средстава ЕПС и држава Србија уложила у експропријацију Вреоца и околних насеља; та експропријација се никада није десила, иако је људима плаћено право својине на земљишту. То земљиште је и даље остало њихово, није постало власништво ЕПС-а, није постало власништво „Колубаре“ и не може да се користи у сврху производње.

Дакле, ситуација је тешка, али ми чинимо све да она буде боља. То чини и постојеће руководство ЕПС-а. Надам се да ће тако наставити и ово ново које ће бити именовано након спроведеног и окончаног јавног конкурса.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Мартиновићу.

Господин Јовановић има право на реплику. Изволите.

ЧЕДОМИР ЈОВАНОВИЋ: Господине Мартиновићу, што се мене лично тиче, нема потребе за оволиком причом. Знате како се то решава? Овде се појави министар енергетике и каже – тачно, имамо те проблеме и они ће бити решени у тим роковима на овакав начин.

Ако се неко попео министрима енергетике на главу, од Наумова, преко Поповића, Шкундрића, ваше потпредседнице Владе, Зоране Михајловић, па до Саше Антића, то смо ми. На главу смо им се попели много више због НИС-а, мање због ЕПС-а. Тачно је да је увек партијски кључ био пресудан за ЕПС, осим, и ту сте погрешили, у периоду од 2001. до 2004. године. Ја сам увек спреман да станем иза рада Слободана Герића у „Колубари“, господина Бухе у ТЕНТ-у. Герића, директора ЕПС-а. Нико

од њих није био из моје странке када су именовани на те функције, именовани су на транспарентан начин и океј су радили свој посао.

Ми имамо посебан сензибилитет интересовања за ЕПС и енергетику, зато што смо одувек говорили да због слабости на том плану наша земља отвара превелик простор за политички утицај Русије у Србији. Сада су препуне новине наслова о злоупотреби термалних извора, злоупотреби бушотина које се налазе у Србији, криминалу који је обележио мандат доскорашњег директора Нафтне индустрије Србије. На све то смо указивали 2008. године, када смо, уз Лигу, били једини који су овде критиковали споразум који је направљен. Сви други су га подржали.

Не мислим сада никоме да држим лекције девет година након тога, али да кажемо овако – тражимо подршку за овај кредит; то је потреба људи који живе у Обреновцу; нема другог начина да се финансира тај пројекат или да буде овако као што је било до сада, па да осудимо на канцер све оне који тамо живе или ...

(Председавајући: Хвала, господине Јовановићу.)

Дајте ми још 30 секунди и нећу се више јављати.

... Или да тај проблем решавамо – или кредит или поскупљење струје, нико није за поскупљење струје, онда кредит под повољним условима, а оно што видимо као проблем биће решено на јасан начин, у којим роковима и ко ће то решити.

Тако се води озбиљна расправа. Све друго је обарање руке, којег је препун наш парламентарни живот, без превише смисла.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реплика, колега Александар Мартиновић. Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господа народни посланици, колико се сећам, господина Буху је за једног од директора довео покојни Зоран Ђинђић. Да ли је он био члан ДС-а или није био, то не знам, али знам да га је покојни Зоран Ђинђић довео. Је ли тако?

Ви кажете да је то урађено на транспарентан начин. Тај транспарентан начин подразумева да је решење Владе Србије објављено у „Службеном гласнику РС“, је ли тако? И да именовању Бухе и осталих о којима сте ви говорили није претходио било какав јавни конкурс. Исправите ме ако грешим. Дакле, много тога се променило из времена када сте ви били потпредседник Владе па до овог данашњег времена.

Ви сте сада рекли нешто што је у ствари ваша политичка платформа; то је политички потпуно легитимно. Ја се са тим не слажем, али

ви сте сада потпуно открили карте. Није ствар у руководству ЕПС-а. Вас плаше Руси. Вас плаше руске инвестиције у Србији. То вас плаши.

Нас то не плаши. Нас то радује. Нас радују и руске инвестиције и кинеске инвестиције. Знате ли због чега, господине Јовановићу? Не само због економских разлога. Из безбедносних разлога. Када имате руске инвестиције у Србији, када имате кинеске инвестиције у Србији, онда је та земља безбеднија. Да ли мислите да би нам се десило 1999. године оно што нам се десило да смо имали више руских и кинеских инвестиција? Сигурно не би. Никоме не би пало на памет да у Новом Саду баца бомбе по постројењима НИС-а да су НИС тада држали Руси.

Тако да, када приступате проблему инвестиција, ви приступате сувише идеолошки...

(Председавајући: Време, господине Мартиновићу. Хвала.)

Завршавам. Ми приступамо државотворно. Ми у томе видимо не само економски, него и одбрамбени и стратешки значај.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Пошто ћемо седницу завршити, како то Пословник налаже, до 18 часова, ја бих само замолио колеге који су се пријавили, наставићемо са радом сутра, да као добри домаћини дамо прилику, само неколико минута, министарки за државну управу и локалну самоуправу да се обрати. Ако се слажете. Тако да, одлучио сам ...

Изволи, Ана.

(Народни посланици добацују: Не слажемо се.)

Пријавите се.

(Марко Ђуришић: Пословник.)

Изволите, колега.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Повреда Пословника, господине председавајући. Право на реплику даје се одмах посланику који затражи када је споменут, када је погрешно протумачен и слично.

Ви сте имали овде излагање колеге Мартиновића; изазвао је неколико реплика спомињући и господина Јовановића, и господина Красића, и председника моје странке, и сви смо тражили право на реплику. Ви сте дали само господину Јовановићу, а онда сте вратили лопту господину Мартиновићу и дали му, наравно, да прича... Противно пословничком ограничењу од два минута, причао је два и по минута.

Молим вас, не занима ме ни колико је сати, ни да ли министарка има нешто да каже. Ту је цео дан, могла је да каже. Желимо да завршимо овај круг реплика овде. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала пуно.

Мислим да нисам повредио Пословник. Хоћете ли да се Народна скупштина изјасни у дану за гласање? Хвала.

Колега Мартиновић по Пословнику. Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Захваљујем, господине Маринковићу. Јављам се због повреде члана 27. Не тражим да се у дану за гласање изјасните о овој повреди Пословника, али мислим да сте дужни да поштујете ред на седници Народне скупштине.

Немојте да функционишете под притиском, без обзира на то да ли тај притисак долази из ове или оне посланичке групе.

Морам да вас вратим неколико минута уназад. Дали сте реч министарки Ани Брнабић и њој је био укључен микрофон. После тога за реч се јавио Марко Ђуришић да би рекламирао повреду Пословника ...

(Марко Ђуришић: За реплику сам се јавио.)

Није се јавио за реплику, јавио се за повреду Пословника, зато што је наводно ...

(Марко Ђуришић: Срам те било.)

Ево, каже сад срам ме било што сам се јавио за повреду Пословника, није битно ... зато што је наводно спомињан Борис Тадић.

(Марко Ђуришић: Срам те било што лажеш.)

Дакле, дали сте реч ...

(Председавајући: Колега Ђуришићу, немојте да добацујете.)

Не смета ми.

(Марко Ђуришић: Дајте ми право на реплику.)

(Председавајући: Молим вас, даћу вам опомену.)

Не смета ми, то говори о тим демократским, европским грађанским снагама у Србији.

Дакле, већ сте дали реч госпођи Ани Брнабић, укључили сте јој микрофон и молим вас да омогућите госпођи министарки да у наредних десет минута изнесе став Владе по овој тачки дневног реда.

Не можете неке дати реч па после, зато што је неко галамција и има виши тон у односу на министарку, да дате њему реч.

Дакле, молим вас да по Пословнику дате реч госпођи министарки да изнесе став Владе по овој тачки дневног реда, а не тражим да се гласа о мојој примедби да је повређен Пословник.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Мислим да нисам прекршио Пословник.

Као што смо и рекли, реч има министарка Ана Брнабић и завршавамо. Изволите.

(Вјерица Радета: Пословник.)

Изволите, министарка.

АНА БРНАБИЋ: Хвала пуно.

Ако могу само да одговорим на пар питања која су важна.

Дакле, што се тиче посредника, чини ми се да је то једна од ствари која је поменута данас и која је јако важна за грађане Србије. Питало се ко је посредник и ко добија провизију од овог посла. Посредника у овом послу нема. Постоји провизија за организовање посла која је 0,75% износа зајма и то је практично само административни трошак који узима Немачка развојна банка за обраду овог кредита. Дакле никаквог посредника нема и нико други у овом послу не добија новац.

Важна ствар која је такође поменута а која је важна за грађане Србије јесте да је дошло до експлозија активирања гаранција током 2015. године. Мислим да свима треба да буде јасно и чини ми се да је свима јасно зато што је тако лако разумљиво, али хајде да поновимо за сваки случај.

Уколико је дошло до експлозија активирања гаранција 2015. године, а дошло је, онда је то последица неких ранијих уговарања кредита и споразума. Дакле, ако је било најмање три године грејс периода, а највероватније је било пет година грејс периода, онда су то кредити и споразуми који су уговорени 2010. године а сада морају да се плаћају зато што нису добро уговорени.

Дакле, то нема никакве везе с овим пословима које уговора ова Влада Републике Србије. То су преузете обавезе из 2010. године, у најгорем случају из 2012. године, уколико је грејс период био три године, и то је апсолутно јасно.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Овим смо завршили данашњи рад. Сутра настављамо са радом у 10.00 часова.

Хвала на овако доброј дискусији и хвала вама, министарка.

(Седница је прекинута у 17.55 часова.)